

วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ : การศึกษาเชิงพรรณนา

ปริญญานิพนธ์

ของ

ทญุ เตียวรัตนกุล

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 พระโขนง กรุงเทพฯ 11 โทร. 3921575, 3915058

- 7 ก.ค. 2526

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2526

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

151786

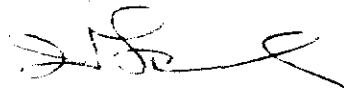
คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปัญหานี้พบ
ฉบับนี้แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการที่ปรึกษา

 ประธาน

กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

 ประธาน

กรรมการ

 กรรมการ

กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ได้รับความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประพาณี พุทธิประภา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลดาวัลย์ นุศติ และผู้ช่วยศาสตราจารย์จรินทร์ ประสงค์สม ที่ได้กรุณาให้ข้อคิดเห็น แนะนำ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการโรงเรียนพนมสสารคาม "พนมอดุลวิทยา" อำเภอพนมสสารคาม จังหวัดฉะเชิงเทรา ที่ได้อำนวยความสะดวกและให้ความร่วมมือในการจัดกลุ่มนักเรียนที่จะนำมาใช้ทดสอบเพื่อหาคุณภาพของข้อสอบ และขอขอบพระคุณคณะอาจารย์ในหมวดภาษาอังกฤษทุกท่าน รวมทั้ง Miss Karen Glasscock ที่กรุณาเป็นกรรมการในการให้คะแนนการสอบของนักเรียนในการทดสอบทักษะทางด้านการพูดตอนที่สอง

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ใหญ่ และคณะอาจารย์โรงเรียนบางกล่ำพิทยาคม อำเภอบางกล่ำ จังหวัดฉะเชิงเทรา ทุกท่าน ที่กรุณาให้ความร่วมมือช่วยเหลือทุกอঙ্গ และขอขอบพระคุณคุณหมอฮูด (Dr. Hood) โรงพยาบาลบางกล่ำแบบติสต์ ที่กรุณาเป็นที่ปรึกษาในการตรวจให้คะแนนแบบทดสอบทางด้านการพูดตอนที่สอง

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอโน้มราชันถึงพระคุณของคุณพ่อ คุณแม่ที่ให้กำลังใจและกำลังทรัพย์สนับสนุนงานวิจัยในครั้งนี้จนสัมฤทธิ์ผล

ทพ. เต็มวรัตน์กุล

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
	คำนิยามศัพท์เฉพาะ	5
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
	เอกสารเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์	6
	งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์	11
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	20
	การวิเคราะห์เอกสารงานวิจัยและทดลองสอน	20
	กลุ่มตัวอย่าง	20
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	20
	ลักษณะของแบบทดสอบและวิธีดำเนินการทดสอบ	21
	การหาคุณภาพเครื่องมือ	27
	วิธีดำเนินการทดลอง	27
	การวิเคราะห์ข้อมูล	30
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	31

4 การศึกษาค้นคว้าและผลการวิเคราะห์ข้อมูล	34
การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์	34
ปรัชญาพื้นฐานของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์	34
หลักการของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์	52
การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	70
วิธีการดำเนินการเรียนการสอน	74
บทบาทของวิทยากรและผู้เรียน	79
สภาพชั้นเรียน	88
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลองสอน	89
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	92
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	92
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	92
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	92
วิธีดำเนินการทดลอง	93
การวิเคราะห์ข้อมูล	94
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	94
อภิปรายผล	95
ข้อสังเกตที่ได้รับจากการวิจัย	97
ข้อเสนอแนะทั่วไป	102
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป	106
บรรณานุกรม	108
ภาคผนวก	117

ภูมิหลัง

ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ทุกคนให้ความสนใจ เนื่องจากตระหนักดีว่า เป็นภาษาสากลที่สามารถนำไปใช้ติดต่อสื่อสาร แสวงหาความรู้ได้อย่างกว้างขวางในทุกสาขาวิชา บุคลากรในสถาบันการศึกษาต่างทั้งฝ่ายสอนและฝ่ายจัดการเรียนการสอนต่างพยายามมองหาหนทาง ตลอดจนวิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาที่เหมาะสม และมีประสิทธิภาพให้กับผู้เรียนของตน โดยมุ่งพัฒนาทักษะทางภาษาทั้งสี่ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำเอาความรู้ที่ได้รับนั้นไปถ่ายทอดให้คนอื่น หรือนำไปใช้ในชีวิตรจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ วิธีสอนแต่เดิมที่มีครูเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ (Teacher-centered approach) พบว่า เป็นวิธีที่ไม่ได้ผลเต็มที่ เพราะผู้เรียนไม่ค่อยจะได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นหรือดึงเอาความสามารถของตนที่มีอยู่ภายในออกมาใช้ได้อย่างเต็มที่ เออร์วิน-ทริปป์ กล่าวว่า การที่ครูมุ่งถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียนโดยไม่คำนึงถึงโอกาสที่ผู้เรียนจะสามารถนำไปใช้ได้จริง จะไม่ช่วยให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร แบบแผนการเรียนใดๆที่จะก่อให้เกิดการเรียนรู้โดยคำนึงถึงแต่เฉพาะเนื้อหา ไม่มีการพิจารณาถึงความสามารถที่ผู้เรียนแสดงออกมา ย่อมเป็นแบบแผนที่ใช้ไม่ได้ผล และยังก่อให้เกิดปัญหาอื่นๆตามมาอีก (Ervin-tripp. 1970 : 2) ผู้เรียนส่วนใหญ่ต้องการจะใช้ภาษาใหม่ที่ตนเรียน ซึ่งจะก่อให้เกิดความตื่นเต้นเร้าใจมากกว่าที่จะถูกจำกัดความคิดให้แคบอยู่แต่ในเนื้อหาที่เรียนอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ผู้เรียนต้องการจะเรียนรู้เรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของเจ้าของภาษาที่ตนกำลังศึกษา ต้องการรู้การหมกมุ่นของบุคคลสำคัญ และนิทานทางประวัติศาสตร์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องการใช้ภาษาที่เรียนในการพูดคุยสนทนากันในชีวิตประจำวันด้วย (Hornby. 1950 : 150) นิวมาร์ค และไรเบล เชื่อว่าเงื่อนไขที่จำเป็นของบุคคลในการเรียนภาษานั้นอยู่ที่ "ภาษาเป็นสิ่งที่บุคคลต้องการจะ

เรียนรู้ ดังนั้นถ้าเขาได้เรียนภาษาตรงตามความสนใจของตน ได้ใช้ภาษาตามการสนใจ (motivation) ของตน ก็จะสามารถเรียนรู้ภาษาได้ดี" ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาในสถานการณ์ที่เขาประสบอยู่ และเข้าใจโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่สลับซับซ้อนได้ดี บางทีอาจจะดีกว่าที่ครูกำหนดสิ่งที่เรียนมาให้ตายตัว (Newmark and Reibel, 1968 : 149) ด้วยเหตุนี้ การเรียนการสอนภาษาสมัยใหม่จึงนิยมจัดให้ผู้เรียนได้ทำในกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่ม เพื่อช่วยเสริมสร้างเจตคติที่ดี และมีการสื่อสารทางภาษาในลักษณะที่สอดคล้องกับชีวิตจริง อันเกิดจากความร่วมมือและเต็มอกเต็มใจของผู้เรียนทุกคนในกลุ่มที่จะได้ร่วมแสดงความคิดเห็นกันอย่างอิสระ เปิดเผย และจริงจัง (Sprenger, 1973 : 12-15) การเรียนภาษาเป็นกลุ่มจะช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่มีชีวิตชีวา ผู้เรียนได้มีโอกาสนำเอาศักยภาพหรือความสามารถของตนที่มีอยู่ออกมาใช้ได้อย่างเต็มที่ รวมทั้งเป็นการฝึกฝนการอยู่ร่วมกันแบบประชาธิปไตย ทุกคนให้ความเคารพในความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และฝึกทักษะการฟัง ตลอดจนการรับรู้ความรู้สึกของผู้อื่น (Clark and Ramsey, 1973 : 64-75) การปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (human interaction) เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยเอื้ออำนวยให้บุคคลแต่ละคนได้ใช้ศักยภาพของตนอย่างเต็มที่ ช่วยเปลี่ยนแปลงความคิด และการรับรู้โลกรอบตัวเขา (Rogers, 1969 : 19) ดังนั้น การเรียนการสอนภาษาแบบกลุ่มจึงเน้นในเรื่ององค์ประกอบทางด้านความรู้สึก (affective domains) ของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยความสบายใจ และอบอุ่นใจ สามารถแสดงความคิดเห็นของตนได้อย่างเต็มที่ องค์ประกอบทางด้านความรู้สึกมีอิทธิพลสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพของผู้เรียนด้วย เจตคติ และความรู้สึกเป็นคุณูปการสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน บรรานันท์ กล่าวว่า "มนุษย์มีร่างกาย ความรู้สึก และจิตใจ การแยกสิ่งเหล่านี้ออกจากกัน ก็เท่ากับปฏิเสธความเป็นมนุษย์ของเขา ถ้ารวมสิ่งเหล่านี้เข้าด้วยกัน จะช่วยให้เขามีความเข้าใจตัวเอง และรู้ว่าเขาควรจะทำอะไรต่อไป" (Brown, 1975 : 108) ดังนั้น การเรียนการสอนภาษาที่ถูกต้องจึงต้องไม่ใช่การฝึกแบบเครื่องจักร หรือมุ่งเพียงเพื่อการฝึกฝน

ทางด้านสติปัญญา (cognitive domains) เท่านั้น แต่จะต้องคำนึงถึงบุคคลทุกคน (whole person) และให้ความสำคัญกับบุคลิกภาพของบุคคลในทุกๆด้านด้วย (Stevick. 1974 : 1)

การจัดการเรียนการสอนภาษาโดยอาศัยวิธีการจิตวิทยากลุ่ม (group psychology) เป็นวิธีการที่นักภาษาศาสตร์และนักจิตวิทยาเชื่อว่า จะสามารถแก้ไข ปัญหาในเรื่องช่องว่างระหว่างสถานการณ์ที่สร้างขึ้นในชั้นเรียนกับสถานการณ์ในชีวิตจริง ของผู้เรียนได้ (Laforge. 1971 : 52) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ชาร์ล เอ. เกรรอน (Charles A. Curran) ซึ่งเป็นนักจิตวิทยาการให้คำปรึกษา มหาวิทยาลัยโลโยลา ชิคาโก ให้ความสนใจในเรื่องของขบวนการกลุ่มมาก โดยได้นำเอาหลักการทาง จิตวิทยาในการให้คำปรึกษามาใช้กับการเรียนภาษาเป็นกลุ่ม และได้เสนอวิธีสอนภาษา แบบใหม่ขึ้นมาคือ การเรียนภาษาแบบให้คำปรึกษา (Counseling-Learning เรียกย่อว่า C-L) หรือ วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning เรียกย่อว่า CLL) ทั้งนี้โดยมีเป้าหมายเพื่ออำนวยความสะดวกในการเรียน รู้ภาษาของผู้เรียนให้มากที่สุด และให้ความสำคัญต่อพฤติกรรมของผู้เรียนทั้งทางด้าน ภาษาและความรู้สึก วิธีสอนนี้คำนึงถึงคุณค่า ความสนใจ และเจตคติของผู้เรียน ให้ ผู้เรียนได้พัฒนาพฤติกรรมของตนเองทั้งทางด้านความรู้ ความเข้าใจ ตลอดจนความนึกคิด อย่างกว้างขวาง อันจะเป็นหนทางนำไปสู่การเรียนรู้ภาษาที่สมบูรณ์ขึ้น (Czarnecki and Ramos. 1975 : 1) วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นวิธีสอนที่ยึดผู้เรียนเป็น ศูนย์กลางของการเรียนรู้ และไม่เรียกผู้สอนว่า "ครู" แต่ใช้คำว่า "วิทยากร" แทน เพราะคำว่า "ครู" (teacher) หมายถึง บุคคลที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน และชี้นำการเรียนรู้ของผู้เรียน (Stevick. 1980 : 107) แต่ บุคคลที่ดำเนินบทบาทในฐานะ "วิทยากร" นั้น หมายถึง บุคคลที่ดำรงตนอยู่ในฐานะที่เป็น ผู้ให้ความเข้าใจ และเชื่อมั่นในความสามารถของผู้เรียน กิจกรรมการเรียนภาษาเป็น หน้าที่ความรับผิดชอบของผู้เรียนทั้งสิ้น นอกจากนี้ เมื่อผู้เรียนคนใดคนหนึ่งหรือหลายคน เกิดการเรียนรู้ภาษาจนถึงระดับที่มีความสามารถสูงเพียงพอที่จะให้การช่วยเหลือสมาชิก

คนอื่นๆในกลุ่มได้แล้ว ฐานะของผู้เรียนคนนั้นก็คือ วิทยากร ที่จะทำหน้าที่ให้คำปรึกษา ทางด้านภาษาแก่สมาชิกในกลุ่มต่อไป วิทยากรจะต้องมีความเห็นอกเห็นใจ เข้าใจ และให้กำลังใจผู้เรียน ให้สามารถพูดและแสดงความคิดเห็นได้โดยอิสระ โดยไม่เข้าไป ก้าวกายเสรีภาพในการแสดงออกของผู้เรียน วิทยากรจะต้องมีความเข้าใจต่อสภาวะ การค้นคว้าของผู้เรียนในการเรียนภาษา และส่งเสริม สนับสนุนให้ผู้เรียนได้บรรลุถึง ความสามารถที่เป็นอิสระในการสื่อสารทางด้านภาษาด้วยตัวเอง (Schumann, 1975 : 227) ซึ่งนับว่าเป็นวิธีสอนที่สอดคล้องต่อการเรียนการสอนภาษาสมัยใหม่ที่เน้น ให้มีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความเป็นตัวของตัวเอง คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น มีอิสระในการพูดและแสดงความคิดเห็นในสิ่งที่ตนสนใจ โดยไม่มี ใครมาจำกัดความคิด และให้ความสนใจกับองค์ประกอบทางด้านความรู้ลึก เจตคติ และพฤติกรรมของผู้เรียนในทุกด้านอย่างจริงจัง (Brown, 1977 : 336)

เนื่องจากวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์เป็นวิธีสอนที่เพิ่งมีขึ้นมาเมื่อไม่นานมานี้ นี้เอง จึงยังไม่ค่อยมีใครรู้จักกันแพร่หลาย และผู้สอนภาษาส่วนใหญ่ก็ยังไม่ทราบปรัชญา หลักการ แนวคิด การจัดดำเนินการเรียนการสอน ฯลฯ อย่างแท้จริง ผู้วิจัยจึงเห็นว่า น่าจะได้นำการวิเคราะห์ และเสนอวิธีสอนนี้ออกมาอย่างละเอียด รวมทั้งทำการทดลอง สอนเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนหลังจากที่เรียนสนทนาภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนภาษา แบบกลุ่มสัมพันธ์ถึงผลที่จะได้รับ เพื่อจะได้เป็นแนวทางให้ครู อาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษ จะได้เข้าใจปรัชญา แนวคิด และวิธีการดำเนินการเรียนการสอน สามารถนำไปประยุกต์ ใช้ได้เอง นอกจากนี้จะมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อครู อาจารย์แล้ว ยังมีประโยชน์ต่อนิสิต นักศึกษาที่สนใจ และต้องการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอีกด้วย

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาวิเคราะห์เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนภาษาแบบ กลุ่มสัมพันธ์อย่างละเอียด

2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบหลักการ แนวคิดพื้นฐานต่างๆ ข้อสนับสนุนและคัดค้าน ตลอดจนวิธีการเรียนการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์

2. ทำให้ทราบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์

3. ทำให้ได้ข้อเสนอแนะในการนำวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ไปใช้ในการเรียนการสอน และเป็นวิธีสอนเสริมหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. การศึกษาค้นคว้าเฉพาะการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชายและหญิงชั้น ม. 4 จำนวน 10 คน ประกอบด้วยนักเรียนชาย 5 คน และหญิง 5 คน โรงเรียนบางกล่ำวิทยาคม อำเภอบางกล่ำ จังหวัดยะลา โดยเริ่มทำการทดลองตั้งแต่วันที่ 20 เมษายน ถึงวันที่ 20 พฤษภาคม 2525 เวลา 9.00-10.00 น. ทุกวัน เว้นวันหยุดราชการ

ถำนิยามศัพท์เฉพาะ

ผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบทักษะการฟัง และการพูดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning Approach) หมายถึง วิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นการฝึกสนทนาโต้ตอบสื่อสารกันภายในกลุ่มผู้เรียนตามหัวข้อเรื่องที่วิทยากร (ผู้วิจัย) จัดให้ สมาชิกจะพูดสนทนาโต้ตอบกับสมาชิกในกลุ่มเป็นภาษาไทย วิทยากรถอดคำพูดของผู้เรียนเป็นภาษาอังกฤษ นักเรียนฝึกพูดตามแล้วอัดเสียงภาษาอังกฤษลงแถบบันทึกเสียงไว้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๑. เอกสารเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์

วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นวิธีสอนที่ศาสตราจารย์ชาร์ล เอ. เกอราน แห่งมหาวิทยาลัยโลโยลา นครชิคาโก ประเทศสหรัฐอเมริกา คิดค้นขึ้น และท่านยังเป็นผู้ก่อตั้งสถาบัน Counseling-Learning Institutes ขึ้น ณ มหาวิทยาลัยแห่งนี้ เพื่อเป็นหน่วยงานบริการให้การอบรมครู อาจารย์ที่สนใจต้องการทราบปรัชญา แนวคิด และเทคนิคการนำวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ไปใช้ในการเรียนการสอนภาษา

(Newsletter. 1978 : 1)

ในปี ค.ศ. 1955 เกอราน ได้หันมาให้ความสนใจวิจัยงานด้านการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ (adult learning) โดยได้ดำเนินการสำรวจปัญหาการเรียนภาษาของผู้ใหญ่ และทดลองนำเอากระบวนการให้คำปรึกษา (counseling) มาใช้ โดยมีเป้าหมายเพื่อเสริมสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียน จากผลของการทดลองดังกล่าว ปรากฏว่าวิธีการนี้สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาได้ดีและมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

(Rardin. 1977 : 23) นอกจากนี้ เกอราน ยังได้วิจารณ์วิธีสอนแบบเดิมที่เน้นเฉพาะองค์ประกอบทางด้านความรู้ มิได้สนใจต่อองค์ประกอบทางด้านความรู้สึกของผู้เรียนว่าเป็นตัวการที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการขัดแย้งทางด้านอารมณ์ (emotional conflicts) ขึ้น เกอราน กล่าวว่า ขบวนการเรียนรู้ภาษาไม่ได้หมายความว่าเฉพาะเพียงแต่เป็นการถ่ายทอดความรู้เท่านั้น แต่จะต้องเกี่ยวข้องกับบุคคลในหลายๆด้าน นั่นคือ ทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปฏิกริยาทางด้านอารมณ์ของผู้เรียนในการเรียนรู้ภาษานั้นเปรียบเสมือนกับความขัดแย้งทางด้านอารมณ์ของผู้มาขอรับคำปรึกษา (client) จากผู้ให้คำปรึกษา (Curran. 1961 : 78-93) ที่ต้องการให้ผู้อื่นเข้าใจเขา เป็นที่ฟังของเขาได้ในยามที่มีทุกข์ มีปัญหาที่ต้องการจะระบายออก

ดังนั้น ในฐานะที่ผู้เรียนมีสภาพเหมือนกับผู้อบรมรับคำปรึกษา จึงมีความต้องการการให้กำลังใจจากวิทยากร และสนใจที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆด้วยตนเอง ตรงตามหลักการทางธรรมชาติที่ว่า การเรียนรู้ที่สมบูรณ์และมีประสิทธิภาพคือการเรียนรู้ที่เกิดจากการตัดสินใจของผู้เรียนด้วยตนเอง ซึ่งการเรียนการสอนภาษาแบบเดิมขาดคุณสมบัติดังกล่าวนี้เพราะมุ่งแต่จะให้ผู้เรียนกระทำตามคำสั่งของครู เช่น การถาม-ตอบ วิธีสอนดังกล่าวเป็นการจำกัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่แท้จริงของผู้เรียน ฉะนั้น ตามหลักการของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ จึงให้อิสระแก่ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาด้วยความสนใจของตนเอง เพื่อก้าวไปสู่เป้าหมายของชีวิตด้วยตนเอง (Rardin, 1976 : 21) วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นวิธีสอนที่มุ่งสนองตอบความต้องการและลดอาการตื่นกลัวของผู้เรียนในการเรียนภาษาลง และจากการสังเกตการเรียนภาษาของผู้เรียน เจอราโน พบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ที่พยายามจะเรียนภาษาที่สอง มักจะประสบกับความวิตกกังวลและความหวาดกลัว เช่น กลัวว่าตนเองจะทำผิด กลัวเพื่อนจะหัวเราะเยาะ ฯลฯ ดังนั้น วิทยากรจึงต้องให้ความเห็นอกเห็นใจ ให้ความอบอุ่น และให้การยอมรับผู้เรียน (Schumann, 1975 : 227) วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ช่วยสร้างบรรยากาศที่อบอุ่น มั่นใจ การเป็นเจ้าของ การให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่มผู้เรียนและจากวิทยากร จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่าตนเองไม่ขาดที่พึ่ง หรือถูกแยกให้อยู่โดดเดี่ยว และทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจอย่างมาก ทั้งนี้เพราะวิธีสอนนี้ถือว่า การเรียนรู้คือบุคคล (Learning is persons.) กิจกรรมการเรียนทุกอย่างดำเนินไปอย่างลึกซึ้ง เน้นการผ่อนคลายทางสรีระ และอารมณ์ของผู้เรียน (Curran, 1976 : 1-2)

วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ โดยอาศัยกระบวนการเรียนแบบแบ่งปันความคิดความรู้สึกแก่กันและกันภายในกลุ่มผู้เรียน ภาษา ซึ่งวิธีสอนแบบเดิมเน้นที่การจดจำคำๆ มีการสอบแข่งขันกัน ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่า ตนถูกตัดสินจากสังคม นอกจากนี้ วิธีสอนนี้ยังเน้นบทบาทขององค์ประกอบทางด้านความรู้สึกที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวโยงกับการเรียนรู้ทางปัญญา (cognitive learning) เป้าหมายที่สำคัญของวิธีสอนนี้ก็คือ การคำนึงถึงความต้องการพื้นฐานของ

มนุษย์ต้องการการเข้าใจ และได้รับความช่วยเหลือจากกลุ่ม เพื่อบรรลุถึงเป้าหมายและ
 คำนึงส่วนตัวในสังคมกับคนอื่น (Laforge. 1977 : 8, Benseler. 1980 : 91)
 ความรับผิดชอบในการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับผู้เรียน วิทยากรเป็นเพียงผู้อำนวยการความสะดวกใน
 การเรียนรู้ภาษา ไม่มีการชี้แนะหัวข้อเรื่องสำหรับให้ผู้เรียนพูดคุยอภิปราย ซึ่งเป็น
 สาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้วิธีสอนนี้แตกต่างไปจากวิธีสอนแบบทำงานเป็นกลุ่ม
 (group work) ซึ่งครูจะชี้แนะหัวข้อเรื่องที่สนทนากัน (Laforge. 1976 : 50-51)
 หัวข้อเรื่องที่สนทนากันตามแนววิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นหน้าที่ความรับผิดชอบ
 ของผู้เรียนที่จะต้องช่วยกันคิดหามาพูด วิทยากรมีหน้าที่รับฟังการพูดสนทนาของผู้เรียนโดย
 นิ่งเฉย ไม่ซักถาม และจะตอบคำถามเฉพาะในกรณีที่ผู้เรียนซักถามเท่านั้น
 (Czarnecki and Ramos. 1975 : 1) วิทยากรจะทำงานเป็นเสมือนกับพ่อแม่ที่ให้
 ความรัก ความอบอุ่น และความเข้าใจผู้เรียนซึ่งเปรียบเสมือนลูก ความสัมพันธ์ของ
 ผู้เรียนกับวิทยากรแบบพ่อแม่-ลูกนี้ นับว่าเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อการเรียนการสอนภาษา
 แบบกลุ่มสัมพันธ์ วิทยากรในฐานะที่เป็นผู้รู้มากกว่าจะต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษ
 ผู้เรียน มอบความรัก ความเข้าใจให้ ในที่สุด ผู้เรียนก็จะเข้าถึงความเป็นผู้ใหญ่ที่มี
 ความรู้ความเข้าใจตนเอง (Stevick. 1976 : 125-133) นอกจากนี้ ตามแนวคิด
 ของคาร์ล โรเจอร์ส (Carl Rogers) ในเรื่องจิตบำบัดกลุ่ม (Group Therapy)
 และการให้คำปรึกษา (Counseling) ก็มีอิทธิพลทำให้เขามองเห็นว่า การเรียน
 ภาษาจะสมบูรณ์มีประสิทธิภาพได้นั้นต้องอาศัยขบวนการกลุ่ม ทั้งนี้เพราะกลุ่มจะเป็นสื่อ
 ไปสู่การเรียนรู้ภาษา และความไว้วางใจเชื่อใจต่อกัน ทั้งวิทยากรและผู้เรียนจะร่วมมือกัน
 อำนวยความสะดวกในสถานการณ์การเรียนรู้ภาษาในบริบทสังคม (social context)
 ของการมองเห็นคุณค่าความสำคัญของคนและกัน ในสถานการณ์การเรียนรู้ดังกล่าวจะทำให้
 ผู้เรียนแต่ละคนลดการต่อต้านการสื่อสารระหว่างกัน ความรู้สึกวิตกกังวลของผู้เรียน
 จะลดลง โดยอาศัยการร่วมมือช่วยเหลือกันของสมาชิกทุกคนในกลุ่ม (supportive
 community) การเรียนรู้แบบปกป้องตนเอง (defensive learning) จะลดลงและ
 หมดไปในที่สุด เมื่อวิทยากรและกลุ่มผู้เรียนสร้างความผูกพันทางใจต่อกัน มีความเห็นอก

เห็นใจ เข้าใจกัน (Brown. 1980 : 116)

ในชั้นเรียนภาษา ผู้เรียนจะเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการกำหนดหัวข้อเรื่องที่ จะใช้ในการพูดสนทนากัน และทำเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างกระตือรือร้น แลก เปลี่ยนความคิดความรู้สึกต่อกัน ข้อมูลทางภาษาออกมาจากความนึกคิดของผู้เรียน วิทยากรมีหน้าที่รับฟังโดยนิ่งเฉย (passive listener) และถอดคำพูดของผู้เรียน เป็นภาษาที่เรียน (target language)

ศาสตราจารย์กล่าวถึงความหมายและวิธีการดำเนินการเรียนการสอนภาษาไว้ว่า วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นวิธีสอนที่ชี้ให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ โดย ในระยะแรก วิทยากรจะทำหน้าที่เสมือนหนึ่งเป็นผู้ให้คำปรึกษาทางภาษา : เป็นผู้ ประนีประนอม (mediator) ในระยะต่อมา บทบาทของวิทยากรจะเปลี่ยนแปลงไปเป็น ส่วนหนึ่งของกลุ่มผู้เรียนในการเรียนภาษา ผู้เรียนมีอิสระอย่างเต็มที่ในการพูดสนทนากัน ในสิ่งที่ตนต้องการจะพูด วิทยากรซึ่งยืนอยู่นอกวงกลมจะทำหน้าที่เป็นผู้ถอดคำพูดของ ผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียน โดยกระซิบบอกที่ข้างหูของผู้เรียนคนนั้น แล้วผู้เรียนก็จะพูด เลียนแบบประโยคที่วิทยากรบอกให้สมาชิกในกลุ่มที่นั่งล้อมเป็นวงกลมฟัง (ประมาณ 6-12 คน) ทุกคนมีโอกาสได้รับทราบความคิดของเพื่อนสมาชิก ได้เรียนรู้ภาษาที่เรียนไปพร้อม กันในตัว ส่วนคนอื่น ๆ ก็กระทำตามในทำนองเดียวกัน จนในที่สุดทุกคนสามารถพูดจา ได้ตอบกันได้อย่างคล่องแคล่วความรู้สึกสบายใจ และภาคภูมิใจ (Haskell. 1979 : 20) วิธีสอนนี้ไม่มีหลักสูตร ไม่มีแบบเรียน ทุกสิ่งทุกอย่างออกมาจากความนึกคิด และความสนใจของผู้เรียนเองทั้งสิ้น

เฮย์ส, ออร์สไตน์ และกาเย (Hayes, Ornstein, and Gage. 1977 : 173-174) ได้กล่าวถึงวิธีสอนนี้เพิ่มเติมไว้ดังนี้

1. ผู้เรียนคนใดที่ต้องการจะพูด ก็สามารถพูดออกมาได้โดยอิสระโดยใช้ ภาษาแม่ วิทยากรจะถอดคำพูดของผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียน และให้ผู้เรียนคนนั้นพูดเลียนแบบตาม

2. ผู้เรียนทุกคนในกลุ่มพูดเลียนแบบตามพร้อมกัน แล้วผู้เรียนคนอื่น ๆ ก็จะเห็น

ไปตามวิชาการ กิจกรรมการเรียนจะดำเนินไปในแบบเดียวกันกับตอนแรก

3. กิจกรรมการสนทนา ครึ่งหนึ่งจะใช้ระยะเวลาประมาณ 20 นาที มีการบันทึกเสียงพูดของผู้เรียนเฉพาะในกรณีที่พูดภาษาที่เรียนลงแถบบันทึกเสียง หลังจากจบบทเรียนครึ่งหนึ่งครูจะกรอแถบบันทึกเสียงกลับ และเปิดให้ผู้เรียนทุกคนฟัง ทั้งนี้ เพื่อเป็นการทบทวนความจำ และการวิเคราะห์แก้ไขข้อผิดพลาด

เคอราเน กล่าวว่ วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นวิธีสอนที่เน้นการพัฒนาผู้เรียนในทุกๆด้าน ช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ส่วนตัวที่แท้จริง สภาพการเรียนในชั้นเรียนเป็นไปอย่างอบอุ่น เป็นกันเอง ทุกคนมีความรู้สึกเป็นเจ้าของกิจกรรมการเรียนร่วมกัน ผู้เรียนแต่ละคนจะมีความรู้สึกว่ตนเองถูกทอดทิ้งให้อยู่โดดเดี่ยว เพราะทุกคนมีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน สนับสนุนช่วยเหลือกัน (Curran. 1976 : 2)

จากปรัชญา แนวคิด ความหมาย และวิธีการดำเนินการเรียนการสอนของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ดังกล่าวมาข้างต้น กิธร แสงธนู (กิธร แสงธนู 2521 : 65-66) ได้สรุปลำดับขั้นการเรียนการสอนภาษาตามวิธีสอนนี้ไว้ดังนี้

1. ให้ผู้เรียนร่วมกันคิด และกำหนดหัวข้อเรื่องที่พูด
2. เมื่อผู้เรียนกำหนดหัวข้อเรื่องเป็นภาษาแม่ วิทยากรจะถอดคำพูดของผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียน (เช่น ภาษาอังกฤษ)
3. ผู้เรียนกลุ่มหนึ่งประมาณ 6-12 คน จะผลัดกันซักถามตามความสนใจของตนเป็นภาษาแม่ภายในขอบเขตของหัวข้อเรื่องที่กำหนด วิทยากรจะถอดคำพูดของผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียน และให้ผู้เรียนฝึกพูดเขียนแบบตาม แล้วอัดเสียงของผู้เรียนใส่แถบบันทึกเสียงไว้
4. วิทยากรเลือกประโยคที่เห็นว่าผู้เรียนควรฝึก แล้วให้คำ ผู้เรียนพูดเป็นประโยค โดยใส่คำที่วิทยากรกำหนดให้แทนที่คำเดิมในประโยค
5. ผู้เรียนทดลองแต่งประโยคของผู้เรียนเอง โดยใช้คำศัพท์ใหม่ที่ได้นำ
6. วิทยากรรวบรวมคำ และประโยคใหม่ พิมพ์ให้ผู้เรียนศึกษา หลังจากที่ได้ฝึกพูดไปแล้ว อนึ่งในการเรียนแต่ละครั้ง วิทยากรควรพยายามควบคุมคำศัพท์ และ

ประโยชน์ใหม่ไม่ให้มากจนเกินไป โกลาให้เหมาะสมกับเวลา

สำหรับอุปกรณ์ที่ควรเตรียมไว้ให้พร้อมก่อนที่จะเริ่มดำเนินการเรียนการสอนในแต่ละครั้งก็คือ

1. จัดเก้าอี้ให้ผู้นั่งเรียนนั่งประมาณ 6-12 ตัวตามจำนวนผู้เรียน
2. เครื่องบันทึกเสียง และไมโครโฟน

2. งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์

ลา ฟาร์กา ได้ทำการศึกษาวิจัยผลของการใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์สอนผู้เรียนระดับปริญญาโททางจิตวิทยาและการศึกษา ภาษาที่ใช้สอนได้แก่ ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน สเปน และอิตาลี ใช้ระยะเวลาในการทดลองสอนนาน 9 เดือน โดยแบ่งกลุ่มผู้เรียนออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผู้เรียนในกลุ่มทดลองเรียนภาษาทั้ง 4 ภาษาพร้อมกันในเวลาเดียวกัน ส่วนผู้เรียนในกลุ่มควบคุมเรียนเพียงภาษาเดียว จากผลการทดลองปรากฏว่า ผู้เรียนในกลุ่มทดลองมีความสามารถทางภาษาเพิ่มขึ้นทั้ง 4 ภาษา บุคลิกภาพ การรับรู้เกี่ยวกับตนเอง และตัวตนในอุดมคติ (self-ideal) ของผู้เรียนเปลี่ยนแปลงไปในทางบวก และมีความเข้าใจบทบาทของผู้สอนซึ่งมีนัยสำคัญ

(Curran, 1976 : 108 Citing Lafarga, 1966) เบลิน ได้ทำการวิจัยเพื่อดูผลของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากการเรียนในสถานการณ์การเรียนตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มทดลอง และ กลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองได้รับการสอนตามขั้นตอนการสอนของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามขั้นตอนการสอนของวิธีสอนภาษาแบบเดิม ผู้วิจัยจัดให้ผู้เรียนในกลุ่มทดลองได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกันอย่างอิสระ และมีการประเมินผลกิจกรรมที่จัดขึ้นในแต่ละวัน หลังจากนั้น จึงทำการเปรียบเทียบปฏิกิริยาทางจิตอารมณ์ของผู้เรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่มีต่อการเรียนภาษา โดยทั้งก่อนและหลังการทดลอง ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มได้รับการทดสอบความสามารถทางด้านการฟัง การพูด การอ่านเพื่อความเข้าใจ การสนใจ ความรู้ทางด้านไวยากรณ์ภาษาฝรั่งเศส เจตคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนภาษาฝรั่งเศส

และภาษาฝรั่งเศสตามาเรียน ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนในกลุ่มทดลองมีความสามารถทางด้านการเรียนรู้ภาษาสูงพอๆกับผู้เรียนในกลุ่มควบคุม แม้ว่าผู้วิจัยชี้ให้เห็นว่า วิทยากรจะให้อิสระในการเรียนรู้กับผู้เรียนอย่างเต็มที่ก็ตาม นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้เรียนในกลุ่มทดลองมีพัฒนาการทางด้านเจตคติ และอารมณ์ทางบวก โดยเฉพาะผู้เรียนที่มีเชื้อสายฝรั่งเศสตามาเรียน มีความสนใจในการเรียนภาษาฝรั่งเศสเพิ่มขึ้น ซึ่งในกลุ่มควบคุมไม่มีการเปลี่ยนแปลงในด้านนี้เลย (Curran, 1976 : 108-109 Citing Begin, 1976)

ทราเนล ได้ทำการวิจัยการเรียนภาษาโดยใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์กับผู้เรียนระดับไฮสคูลชั้นปีที่ 1 ที่เรียนภาษาละตินเป็นภาษาหลัก และผู้เรียนระดับไฮสคูลชั้นปีที่ 3 ที่มีการสอนศาสนาเป็นหลัก จากผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถทางภาษาสูงขึ้น มีบุคลิกภาพดีขึ้น และช่วยให้ผู้เรียนแต่ละคนมองเห็นลักษณะพิเศษเฉพาะของตนและสมาชิกในกลุ่มแต่ละคน นอกจากนี้ ทราเนล ยังได้ให้ข้อสังเกตเพิ่มเติมที่ได้รับจากการวิจัยไว้ว่า 1) ซึ่งผู้เรียนต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่นมากเท่าไร ผู้เรียนก็ยิ่งต่อต้านความช่วยเหลือของผู้อื่นมากเท่านั้น 2) การเรียนภาษาตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นการสร้างความรู้ความเข้าใจต่อกันที่ดีเยี่ยม 3) การเรียนรู้บุคคลในหลายๆด้านเกี่ยวข้องกับความรู้สึก แต่สิ่งนี้จะเกิดขึ้นในชั้นเรียนเท่านั้น 4) การเรียนแบบปกป้องก็คือ การเรียนที่ผู้เรียนพยายามปกป้องตนเองจากความล้มเหลว และความอับอายช้ำหน้า ดังนั้น การเรียนภาษาตามวิธีสอนนี้อาจจะไม่ได้ผลเท่าที่ควร ถ้าหากสถานการณ์ในชั้นเรียนไม่เอื้ออำนวย และ 5) เป้าหมายสูงสุดของการเรียนก็คือ การรับเอาคุณค่าสูงสุดของตนเองซึ่งเกิดจากการรู้อย่างแท้จริง (insight) ผู้เรียนจะหมดความรู้สึกตื่นกลัวหรือวิตกกังวล เลิกปกป้องตนเอง และให้ความร่วมมือช่วยเหลือกันในชั้นเรียน (Curran, 1976 : 109 Citing Tranel, 1970)

ราร์กิน ได้ทำการประเมินผลการจัดประชุมปรึกษานาหรือซึ่งใช้เวลาานครั้งละประมาณ 30 นาที จำนวน 10 ครั้ง โดยใช้วิธีการเรียนภาษาแบบให้คำปรึกษากับผู้เรียนในระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง ในเมืองชิคาโก เพื่อประเมินดูว่าจากการจัดประสบการณ์การเรียนโดยวิธีสอนนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดมีมโนคติเกี่ยวกับตนเอง

(self-images) ดีขึ้นบ้างหรือไม่ เพียงไร ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างไรในด้านของบรรยากาศการให้คำปรึกษาทางภาษาที่ผู้เรียนร่วมมือช่วยเหลือกัน และต่อการจัดโปรแกรมการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยเหลือกัน ในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยได้แบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มทดลอง และ กลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองให้เรียนภาษาไทยวิธีการให้คำปรึกษา ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้ให้การสอน หลังจากทดลองไปไ้ระยะหนึ่งก็ทำการทดสอบผู้เรียนโดยใช้ Raven's Progressive Matrices ปรากฏว่า ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถทางานภาษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบให้คำปรึกษาให้ผลดีในแง่ของการเรียน และช่วยเสริมสร้างมโนคติเกี่ยวกับตนเอง สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับผู้เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาได้ (Curran, 1976 : 110 Citing Rardin, 1971) ลาฟอรจ ได้ทำการทดลองศึกษาถึงวิธีการเรียนการสอนแบบให้คำปรึกษากับผู้เรียนในระดับปริญญาตรีและโท รวมทั้งผู้เรียนที่เรียนวิชาชีพชั้นสูงด้วย ที่มหาวิทยาลัยมิชิแกน ในฐานะวิทยากร ลาฟอรจได้จัดให้ผู้เรียนนั่งเป็นวงกลมซึ่งมีอยู่ประมาณ 5 คน มีไมโครโฟนวางอยู่ตรงกลางห้อง ก่อนเริ่มเรียน ผู้วิจัยได้อธิบายให้ผู้เรียนทราบถึงความหมายและวิธีการเรียนแบบให้คำปรึกษา วิทยากรยืนอยู่นอกวงกลม ภาษาที่นำมาทดลองสอนได้แก่ ภาษาอินโดนีเซีย และญี่ปุ่น ใช้ระยะเวลาในการฝึกรวม 2 สัปดาห์ ส่วนภาษาจีนนั้น ทำการฝึกในสัปดาห์สุดท้าย วิทยากรปล่อยให้ผู้เรียนพูดออกมาโดยอิสระในสิ่งที่เขาต้องการพูดเป็นภาษาอังกฤษ วิทยากรถอดคำพูดของผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียน แล้วให้ผู้เรียนพูดเลียนแบบตาม ในการดำเนินการสนทนาใช้เวลาครั้งละประมาณ 15 นาที มีการบันทึกเสียงของผู้เรียนลงแถบบันทึกเสียง และนำมาเปิดให้ผู้เรียนฟัง ช่วงกันวิเคราะห์ แกไขข้อผิดพลาด จากการวิจัย ผู้เรียนทุกคนต่างเปิดเผยความในใจออกมาว่า ในช่วงเวลาแห่งความงีบที่เกิดขึ้นครั้งแรกครั้งเล่า นั้น เป็นช่วงที่เขาต้องใช้ความคิดอย่างหนักถึงสิ่งที่ได้พูดออกไป และในช่วงเวลาที่งีบนี้ ช่วยให้เขาได้พูดกับตนเองในประโยคต่างๆที่ได้อินสมาชิกในกลุ่มพูด นอกจากนี้จากการที่นำเอาแถบบันทึกเสียงมาเปิดให้ฟัง ทำให้ได้ฝึกฝนการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองอย่างมากมาย จากผลสรุปของการวิจัยยังพบอีกว่า ผู้เรียนสามารถพูดภาษา

ที่เรียนได้ดีขึ้น และหลังจากที่ได้เรียนภาษาจีนไปแล้ว ก็สามารถพูดประโยคปฏิเสธ คำสรรพนาม และคำใด ๆ ได้ ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรง มีการสะท้อนความรู้สึกรู้สึกนึก คิดแก่กันและกัน (Laforge. 1971 : 45-61) กัลลาเกอร์ ได้ทำการทดลองประเมิน ผลการสอนภาษาโดยใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ และ วิธีสอนแบบเดิม (Traditional Approach) ว่าจะให้ผลแตกต่างกันอย่างไรในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บุคลิกภาพ และเจตคติของผู้เรียนทั้งต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยแบ่งผู้เรียนที่เรียนในระดับ มหาวิทยาลัยออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มทดลอง และ กลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองเรียนภาษา โดยวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ และเรียนภาษา 2 ภาษาพร้อมกันในเวลาเดียวกันคือ ภาษาสเปน และ ภาษาเยอรมัน ส่วนกลุ่มควบคุมให้เรียนเพียงภาษาเดียวโดยวิธีสอนแบบเดิม จากผลการวิจัยพบว่า 1) การเรียนภาษาโดยวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งทางด้านความรู้ และการนำไปใช้ 2) การเรียนภาษาสองภาษาพร้อมกันในเวลาเดียวกันสามารถกระทำ ได้ 3) ผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ มีความรับผิดชอบดีขึ้น และใช้เวลาว่างไปศึกษาเพิ่มเติมกันเองโดยไม่ต้องมอบหมายงานให้ทำ (Curran. 1976 : 110-111 Citing Gallagher. 1973) แครดลีย์ ได้ทำการศึกษาถึงเรื่อง การเปลี่ยนแปลงทางด้านการเรียนรู้ภาษาของผู้ใหญ่ จากการเรียนตั้งแต่ชั้น

Particularization-Symbolization-Interaction โดยใช้วิธีการเรียนภาษาแบบให้คำปรึกษา ผู้วิจัยได้จัดให้ผู้เรียนได้มีการเรียนพิเศษเพิ่มเติมนอกเหนือจากเวลาเรียนปกติในชั้นเรียนทุกวัน เป็นเวลา 5 วัน โดยเริ่มดำเนินการเรียนการสอนตั้งแต่ เวลา 9.00 น. เป็นต้นไป จนถึงเวลา 22.00 น. ผลการทดลองปรากฏว่า ผู้เรียน มีการเปลี่ยนแปลงในด้านการเรียนรู้ภาษาดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ตลอดจนรู้สึกพึงพอใจกับ ความรู้ใหม่ที่ได้รับมา (Curran. 1976 : 111 Citing Brady. 1975) ลาฟอรัจ ได้นำวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ไปใช้ทดลองกับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่ Nanzan High School ทดลองกับนักเรียนชายอายุ 13-16 ปี และที่โรงเรียน Nanzan Junior College ทดลองกับนักเรียนหญิงอายุ 18-19 ปี โดยใช้ระยะเวลาทดลองนาน 3 ปี

รวมทั้งมีการจัดกิจกรรมนอกชั้นเรียนด้วย จากการทดลองในระยะต้น ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีความรู้สึกวิตกกังวลมากในการที่มีวิทยากรอยู่ใกล้ๆ ผู้เรียนต้องการเป็นอิสระ ต่อมาในระยะหลัง ผู้เรียนจึงค่อยๆ มีความรู้สึกมั่นใจในการที่มีวิทยากรคอยให้การช่วยเหลือ ส่วนในด้านการจัดกิจกรรมกลุ่มนอกชั้นเรียน พบว่า ผู้เรียนที่ Nanzan High School ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการท่องจำประโยคที่ยังยากซับซ้อน และพยายามจดจำคำศัพท์นับร้อยๆ คำ แต่อย่างไรก็ตาม หลังจากที่ได้ลาพอร์จทำการทดลองไปได้ระยะหนึ่ง ก็พบว่า ผู้เรียนยังไม่เคยได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกับเจ้าของภาษาชาวต่างประเทศเลย ทำให้การพัฒนาความรู้ความสามารถทางการพูดของผู้เรียนหยุดชะงัก ลาพอร์จ จึงหันมาทำการทดลองใหม่โดยเริ่มตั้งแต่พัฒนาการเรียนรู้อาษาในชั้นที่ 1 และทำไปเรื่อยๆ จนถึงชั้นที่ 5 ผลปรากฏว่า ผู้เรียนยังคงมีความวิตกกังวลอยู่ ลาพอร์จจึงจัดให้ผู้เรียนได้มีการฝึกสนทนากันในกลุ่มเล็กๆ เช่น การฝึกพูดแนะนำตัว การฝึกการถาม-ตอบภายในกลุ่ม การฝึกพูดจาโต้ตอบกัน และการเล่าประสบการณ์ให้กันฟัง ในกรณีนี้ ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ โดยลาพอร์จทำหน้าที่เป็นวิทยากรคอยช่วยเหลือของผู้เรียนเป็นภาษาอังกฤษ และเพื่อให้การเรียนภาษาของผู้เรียนประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น ผู้เรียนแต่ละคนจึงถูกชักชวนให้เตรียมตัวตั้งคำถามเป็นภาษาอังกฤษ และพูดในกลุ่มฟัง อาจจะให้สมาชิกคนอื่นๆ ในกลุ่มซักถามก็ได้ แต่หลังจากที่ฝึกกิจกรรมนี้ไปได้ระยะหนึ่ง ก็ยังปรากฏว่า ผู้เรียนยังไม่เป็นอิสระอย่างสมบูรณ์จากกลุ่ม ดังนั้น เพื่อให้มีการเรียนอย่างเป็นอิสระมากขึ้น ลาพอร์จจึงปล่อยให้ผู้เรียนได้มีการอภิปรายกันในเรื่องต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษอย่างอิสระตามหัวข้อเรื่องที่เลือกกันขึ้นมา จากกิจกรรมนี้พบว่า ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้กับบทบาทของวิทยากร และต้องการให้วิทยากรช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดให้ นอกจากนี้ ลาพอร์จ ยังได้จัดให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพูดคุยสนทนากับวิทยากร โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเล็กๆ กลุ่มละประมาณ 10-15 คน แต่ละกลุ่มมีเวลาประมาณ 10 นาทีสำหรับการสนทนากัน วิทยากรไม่มีการชี้แนะหัวข้อเรื่องแก่ผู้เรียน ปล่อยให้ผู้เรียนรับผิดชอบกิจกรรมการเรียนกันเอง พบว่า ความวิตกกังวลในการทำกิจกรรมของผู้เรียนค่อยๆ ลดลง และหมดไปในที่สุด ต่อจากนั้น ลาพอร์จ ได้จัดให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพูดคุยกันแบบตัวต่อตัว โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็น

2 แถว สันชนากันเป็นคู่ๆ ใช้เวลาสนทนากันละประมาณ 3 นาที เปลี่ยนคู่สนทนากันไปเรื่อยๆจนครบ ใช้เวลาทำกิจกรรมนี้ทั้งสิ้น 45 นาที จากผลการจัดกิจกรรม ผู้เรียนแต่ละคนรายงานว่า 1) รู้สึกสนุกสนานที่ได้รู้จักกับสมาชิกทุกคนในชั้น 2) ได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษด้วยความรู้สึกสบายใจในสถานการณ์ที่เหมือนกัน 3) รู้สึกมั่นใจมากขึ้นในการพูดคุยกับวิทยากร ในท้ายที่สุด ลาฟอรัจ ได้จัดให้มีกิจกรรมชมรมภาษาอังกฤษขึ้น โดยมีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้บางสิ่งบางอย่างที่อยู่นอกเหนือจากตำราวิชาการต่างๆ ฝึกให้ผู้เรียนรู้จักพูดโทรศัพท์เป็นภาษาอังกฤษ มีการสัมภาษณ์บุคคลต่างๆ พบปะสังสรรค์กับครอบครัวชาวต่างชาติ จากผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ครั้งนี้ ปรากฏว่า ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น และมีความสนใจในการเรียนดีขึ้น (Laforge. 1977 : 8-11, 19) เดวิส ได้นำวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ไปใช้ในโปรแกรมการเรียนภาษากับผู้เรียนในมหาวิทยาลัยโอไฮโอ ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าร่วมในขบวนการเรียนรู้ในกลุ่ม และเพื่อลดภาวะความวิตกกังวลทางด้านการเรียนภาษาและการเรียนวิทยาศาสตร์ลง โดยวิทยากรสอนให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถที่จะเข้าใจ และสามารถสนทนาภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเรื่องราวทางอิเล็กทรอนิกส์กับนักวิศวกรรมชาวอเมริกัน ให้สามารถอ่านตำราอิเล็กทรอนิกส์ที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษได้ ในการสอนแต่ละครั้ง วิทยากรได้จัดชั้นเรียนให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกันสัปดาห์ละ 2 ครั้ง และมีการบันทึกเสียงการสนทนานั้นไว้โดยไม่ทำการแก้ไข ข้อผิดพลาดโดยทันที การสนทนานี้ใช้เวลาครั้งละประมาณ 15-20 นาที ในตอนแรกกลุ่มผู้เรียนจะใช้ระยะเวลาประมาณ 7-10 นาที เพื่ออภิปรายกันถึงเรื่องศัพท์เทคนิคบางตัวที่ยังไม่เข้าใจกัน อนึ่งในการนี้ วิทยากรสามารถที่จะมอบหมายงานให้ผู้เรียนไปหามา ก่อน โดยให้ผู้เรียนไปอ่านบทความทางอิเล็กทรอนิกส์มาก่อนก็ได้ วิทยากรทำหน้าที่ซักถามถึงคำศัพท์เทคนิคบางคำที่ผู้เรียนจดจำได้ แล้วจดลงบนกระดานคำ ต่อจากนั้นจึงให้ผู้เรียนช่วยกันอภิปรายถึงศัพท์ตัวนั้น และบันทึกเสียงพูดอภิปรายกันนั้นลงแถบบันทึกเสียง ตลอดจนให้ผู้เรียนได้อภิปรายกันถึงเรื่องโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่พบเห็นอยู่บ่อยๆในตำรา

วิทยาศาสตร์ เช่น Passive, Non-progressive Tenses เป็นต้น ในชั้นเรียน
 วิทยากรอาจนำเอาวัตถุที่ผู้เรียนยังไม่เคยพบเห็นกันมาก่อนเลย มาตั้งแสดงให้ดู แล้ว
 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถาม หรือพูดจาโต้ตอบกัน ต่อจากนั้นจึงให้ผู้เรียนพูดถึงข่าวใน
 หน้าหนังสือพิมพ์ โดยวิทยากรเขียนหัวข้อข่าวลงบนกระดานดำ เช่น King Khaled

is in a clinic in Cleveland. He had a successful heart operation.
 ผู้เรียนทุกคนได้อ่านข่าวนี้มาก่อนแล้วจากหนังสือพิมพ์ที่ใช้ภาษาของตน แล้วให้ผู้เรียนพูด
 สันทนากันเป็นภาษาที่เรียน ส่วนกิจกรรมในตอนท้ายบทเรียน วิทยากรเปิดโอกาสให้
 ผู้เรียนสันทนากันอย่างอิสระ โดยไม่มีการชี้แนะหัวข้อเรื่องให้ หลังจากนั้นก็นำแถบบันทึก
 เสียงคำพูดของผู้เรียนไว้นั้นมาเปิดให้ทุกคนฟัง หากมีข้อผิดพลาด วิทยากรจะหยุดแถบ
 บันทึกเสียง ให้ผู้เรียนช่วยกันแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นเอง หรือบางทีวิทยากรอาจจะถาม
 คำถาม เช่น What kind of mistakes are you making ? ซึ่งถ้าข้อผิดพลาดนั้น
 เป็นข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์หรือการออกเสียง วิทยากรก็จะกระตุ้นให้ผู้เรียนช่วยกันคิด
 หาเหตุผล และแก้ไขในถูกต้อง หลังจากที่ได้มีการประมวลหัวข้อปัญหาต่างๆ แล้วแล้ว
 ผู้เรียนจะได้มีโอกาสฝึกสันทนากันในเรื่องไวยากรณ์ที่ตนใช้ผิดบ่อยๆ ในสัปดาห์สุดท้ายของ
 การเรียน วิทยากรจะใช้เวลาพูดคุยกับผู้เรียนถึงปัญหาข้อผิดพลาดเหล่านั้นอีกครั้งหนึ่ง
 เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้ทราบถึงปัญหาทางด้านไวยากรณ์ และการออกเสียงที่กระจ่างชัดขึ้น
 จากการทดลองของเดวิสครั้งนี้ปรากฏว่า ผู้เรียนมีความสามารถทางการเรียนและการ
 อ่านคำราชาศัพท์หรือนิพนธ์ที่เขียนไว้เป็นภาษาอังกฤษได้เร็วขึ้น และเข้าใจดีขึ้น นอกจากนี้
 เดวิส ยังได้ให้ข้อสังเกตว่า วิทยากรควรจะนำเอาวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ไปใช้กับ
 ผู้เรียนที่มีพื้นฐานความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษมาบ้างแล้วจึงจะได้ผลดี (Davis, 1979 :

11-12) romptสัน ได้ทดลองใช้การเล่นบทบาทสมมุติ (role playing) ในการสอน
 ภาษาแก่ผู้เรียน ตามแนววิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เพื่อสร้างบรรยากาศที่ดีสำหรับ
 ผู้เรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะอย่าง ซึ่งจะสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แก้ไข
 ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ของตน รวมทั้งได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ จากการสนทนา และ
 เพื่อให้ผู้เรียนได้มีอิสระในการใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในชั้น

เรียนที่ทำการทดลองครั้งนี้ประกอบด้วยผู้เรียนจำนวน 6-12 คน โดยทดลองที่ประเทศญี่ปุ่น วิธีการเรียน ใช้การเล่นบทบาทสมมุติ โดยใช้สถานการณ์จริงที่บริษัท Fuji Film Company กำลังประสบอยู่ บริษัทนี้เป็นบริษัทผลิตและจำหน่ายฟิล์มถ่ายรูปและกล้องถ่ายรูปรายใหญ่ของญี่ปุ่น โดยส่งสินค้าของบริษัทออกต่างประเทศประมาณ 50 % ของรายได้ทั้งหมด แต่เมื่อไม่นานมานี้ การเพิ่มค่าเงินเยนทำให้ยอดขายการขายสินค้าของบริษัทในต่างประเทศตกต่ำลง นอกจากนี้ทางบริษัทยังถูกแรงกดดันจากต่างประเทศอีกด้วย ฉะนั้นจึงเป็นปัญหาอย่างมาก ถ้าบริษัทไม่สามารถควบคุมราคาสินค้าของตนได้ ก็จะมีผลเสียต่อความเจริญก้าวหน้าของบริษัท อันจะนำไปสู่การล้มละลายในที่สุด ดังนั้นจึงได้มีการจำลองสถานการณ์ขึ้นที่บริษัท และมีวิทยากรอำนวยความสะดวกช่วยเหลือให้ผู้เรียนได้รู้จักความหมายของคำศัพท์ใหม่ๆ และให้ผู้เรียนอ่านเนื้อเรื่องที่ได้รับมอบหมายก่อนที่จะเข้ามาทำกิจกรรมในชั้นเรียน ในระหว่างที่มีกิจกรรมการเรียนอยู่นั้น ผู้เรียนแต่ละคนจะต้อง เล่นบทบาทสมมุติตามหัวข้อปัญหาที่วิทยากรมอบหมาย สำหรับการสัมมนาใช้วิธีการประชุมโต๊ะกลม โดยมีวิทยากรทำหน้าที่บอกภาษาอยู่ทางด้านหลังของผู้เรียนนอกวงกลม ตรงกลางวงกลมมีเครื่องบันทึกเสียง และไมโครโฟนตั้งอยู่ สำหรับตัวไมโครโฟนนี้มีสามขาพอเพียงที่ผู้เข้าร่วมในการสัมมนาทุกคนสามารถจะไขได้โดยสะดวก ที่ตัวไมโครโฟนมีสวิทช์เปิดปิดอัตโนมัติสามารถใช้ควบคุมเครื่องบันทึกเสียงได้ ในขณะที่ผู้เรียนกำลังประชุมปรึกษาหารือกันตามบทบาทที่ได้รับมอบหมายอยู่นั้น ถ้าหากมีผู้เรียนคนหนึ่งเกิดความคิดไวฉากรณ์ แต่สามารถสื่อสารกันไม่ได้เข้าใจ วิทยากรจะเอามือของตนแตะที่ไหล่ของผู้เรียนคนนั้นเบาๆ เพื่อเป็นการแสดงให้รู้ว่าสิ่งที่เขาพูดออกมานั้นเป็นที่เข้าใจกัน ผู้เรียนจะพูดตาม แล้วอีกเสียงของตนลงแถบบันทึกเสียง ในทางตรงกันข้าม ถ้าหากผู้เรียนคนใดเกิดความคิดไวฉากรณ์หรือผิดสำนวนการใช้ วิทยากรจะถอดคำพูดนั้นเสียใหม่ให้ถูกต้อง โดยไม่ตำหนิ ต่อจากนั้นผู้เรียนคนนั้นก็จะพูดเลียนแบบตาม และอีกเสียงของตนลงแถบบันทึกเสียง ขบวนการเรียนจะดำเนินไปตามขั้นตอนดังกล่าวนี้ประมาณ 60 นาที หลังจากจบบทเรียน วิทยากรเปิดแถบบันทึกเสียงให้ผู้เรียนฟังเสียงของตนเอง เพื่อให้ทุกคนได้ทบทวนความจำ และแก้ไขข้อผิดพลาดบางส่วนให้ดีขึ้น ถ้าหากผู้เรียนคนใดต้องการจะวิพากษ์วิจารณ์หรือ

ซักถามเพิ่มเติม วิทยากรก็ให้อิสระแก่ผู้เรียน สามารถซักถามได้ แต่จะไม่ให้คำอธิบาย
 ตรงๆ แต่จะใช้วิธีการกระตุ้นให้ผู้เรียนช่วยกันคิดหาคำตอบ ในการประชุมสัมมนาครั้ง
 ต่อไป วิทยากรจะมอบบทสนทนาให้ผู้เรียนพูดสนทนากันไปเมื่อชั่วโมงที่แล้วให้ผู้เรียน
 จากการประชุมสัมมนาครั้งนี้ สามารถช่วยให้ผู้เรียนได้แก้ไขปัญหาด้านวิชาธรรม
 ตลอดจนช่วยลดความคลาดคล้าของผู้เรียนที่จะได้รับการแก้ไขข้อผิดพลาดจากวิทยากรโดย
 ตรง นอกจากนี้ยังมีโอกาสได้เปิดเผยความคิดของตนเป็นภาษาอังกฤษอีกด้วย

(Thompson, 1981 : 12)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิเคราะห์เอกสารงานวิจัย และทดลองสอน

1. การวิเคราะห์เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาในด้านต่างๆดังนี้

1.1 ปรัชญาพื้นฐาน

1.2 หลักการของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ได้แก่

1.2.1 หลักการทางภาษาศาสตร์ (Linguistic Principles)

1.2.2 หลักการทางจิตวิทยา (Psychological Principles)

1.2.3 หลักการทางสังคมวิทยา (Sociological Principles)

1.3 การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1.4 วิธีการดำเนินการเรียนการสอน

1.5 บทบาทของวิทยากรและผู้เรียน

1.6 สภาพชั้นเรียน

2. การทดลองสอนนักเรียนชั้น ม.4 ตามแนววิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

2.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ทดลองสอน เป็นนักเรียนชายและหญิงชั้น ม.4

จำนวน 10 คน ประกอบด้วยนักเรียนชาย 5 คน และหญิง 5 คน โรงเรียน
บางตลาดพิทยาคม อำเภอบางตลาด จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยเริ่มทำการทดลองสอนตั้งแต่วันที่ 20 เมษายน ถึงวันที่ 20 พฤษภาคม 2525 เวลา 9.00-10.00 น. ทุกวัน
เว้นวันหยุดราชการ

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วิชา
ภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ฉบับคือ แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วัดทักษะการฟัง และแบบทดสอบ
ผลสัมฤทธิ์วัดทักษะการพูด ในการสร้างแบบทดสอบทั้ง 2 ฉบับ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

2.2.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วัดทักษะการฟังและการพูด จากหนังสือ Writing English Language Tests (Heaton, 1975 : 57-101), Classroom Techniques : Foreign Languages and English as a Second Language (Allen and Valette, 1972 : 179-247), Testing English as a Second Language (Harris, 1969 : 1-112)

2.2.2 ศึกษาคำศัพท์ที่ปรากฏอยู่ในหนังสือแบบเรียนชื่อ Active Context English Book One ซึ่งเป็นหนังสือแบบเรียนสำหรับชั้น ม.4 เพื่อสร้างแบบทดสอบทั้ง 2 ฉบับให้มีระดับความยากง่ายของคำศัพท์พ้องกันกับความรู้ของนักเรียน

2.2.3 ศึกษาศัพท์และโครงสร้างประโยคสนทนาตามหัวข้อเรื่องที่นักเรียนได้เลือกสรรไว้จากหัวข้อเรื่องที่ผู้วิจัยกำหนดให้ โดยยึดตามหัวข้อเรื่องของหนังสือ Breakthrough Book One และ Survival English ซึ่งเป็นหนังสือที่มีบทสนทนาที่จำเป็นและใช้กันในชีวิตประจำวัน

2.2.4 เขียนข้อทดสอบวัดทักษะการฟังและการพูด โดยยึดตามข้อ 2.2.1 , 2.2.2 , และ 2.2.3

2.2.5 นำข้อทดสอบที่เขียนเสร็จแล้วไปให้อาจารย์ที่เป็นเจ้าของภาษา พิจารณาตรวจแก้ไขการใช้ภาษา จากนั้นจึงนำไปให้คณะกรรมการที่ปรึกษาตรวจแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง

2.2.6 นำข้อทดสอบทั้งสองฉบับที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปหาคุณภาพ ก่อนที่จะนำไปใช้เพื่อการค้นคว้าวิจัยต่อไป

ลักษณะของแบบทดสอบและวิธีดำเนินการทดสอบ

1. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วัดทักษะการฟัง แบ่งเนื้อหาที่จะทดสอบออกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบวัดทักษะการฟังระดับคำและระดับประโยค
จำนวน 10 ข้อ

151786

ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบวัดทักษะการฟังข้อความสั้นๆ จำนวน 10 ข้อ

ตอนที่ 3 เป็นแบบทดสอบวัดทักษะการฟังบทสนทนาสั้นๆ ระหว่างบุคคล 2 คน
จำนวน 10 ข้อ

วิธีดำเนินการทดสอบ นักเรียนจะได้อ่านข้อความและข้อความคำถามจากแถบบันทึกเสียง
เป็นรายข้อ โดยเว้นช่วงเวลาให้นักเรียนอ่านและพิจารณาตัวเลือกข้อละ 30 วินาที

การให้คะแนน ผู้วิจัยถือเกณฑ์ดังนี้คือ ให้ 1 คะแนน สำหรับคำตอบที่ถูกต้อง และ
ให้ 0 คะแนน สำหรับคำตอบที่ผิด หรือนักเรียนไม่ตอบ หรือตอบเกิน 1 ตัวเลือก

ตัวอย่างข้อสอบ :-

ตอนที่ 1 ข้อ 1 นักเรียนได้ยิน " That cash is good. "

ข้อเลือก a. That cash is good.

b. That cast is good.

c. That cat is good.

d. That catch is good.

ข้อ 2 นักเรียนได้ยิน " He has a white house. "

ข้อเลือก a. He has a white house.

b. He has a white house.

c. He has a white house.

d. He has a white house.

ตอนที่ 2 ข้อ 1 นักเรียนได้ยิน

Female voice : Somsri is going to a party. She doesn't
have a beautiful dress, so she borrows one
from Among.

Male voice : What does Somsri do ?

ข้อเลือก a. She goes to the party.

b. She buys a dress.

c. She goes to Anong's house.

d. She borrows Anong's dress.

ตอนที่ 3 ข้อ 1 นักเรียนได้อ่าน

Female voice : Next, please. Ah, good morning, Mr. Somchai.

Male voice : Good morning, Doctor Ladda.

ข้อเลือก a. Doctor Ladda doesn't know Somchai.

b. Doctor Ladda knows Somchai.

c. Doctor Ladda can't remember Somchai.

d. Somchai doesn't know Doctor Ladda.

ข้อ 2 นักเรียนได้อ่าน

Female voice : How can I get to the market from here ?

Male voice : You can take a bus or a taxi, but it isn't too far, Maybe you'd like to walk.

Third voice : Is the market far away ?

ข้อเลือก a. Yes, it is too far to walk.

b. No, it is within walking distance.

c. No, but it is too far to walk.

d. Yes, you must take a bus or a taxi.

2. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วัดทักษะการพูด แบ่งเนื้อหาที่จะทดสอบออกเป็น

2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบวัดทักษะการพูด โดยให้นักเรียนฟังคำพูดของคนหนึ่งจากแถบบันทึกเสียง แล้วเลือกคำตอบที่เหมาะสม มีจำนวน 10 ข้อ ใช้เวลาตอบข้อละ 30 วินาที

ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบวัดทักษะการพูดของนักเรียน โดยให้นักเรียนตอบคำถามโดยอาศัยรูปภาพ แล้ววัดเสียงคำตอบของตนลงแถบบันทึกเสียง ใช้เวลาตอบ

ข้อละ 30 วินาที

ตัวอย่างข้อสอบ :-

ตอนที่ 1 ข้อ 1 นักเรียนได้ยิน

Female voice : When did the letter arrive ?

- ข้อเลือก
- a. It arrived late.
 - b. It arrived here on January the fifth.
 - c. It has already arrived here.
 - d. It arrived here at 2:00 p.m.

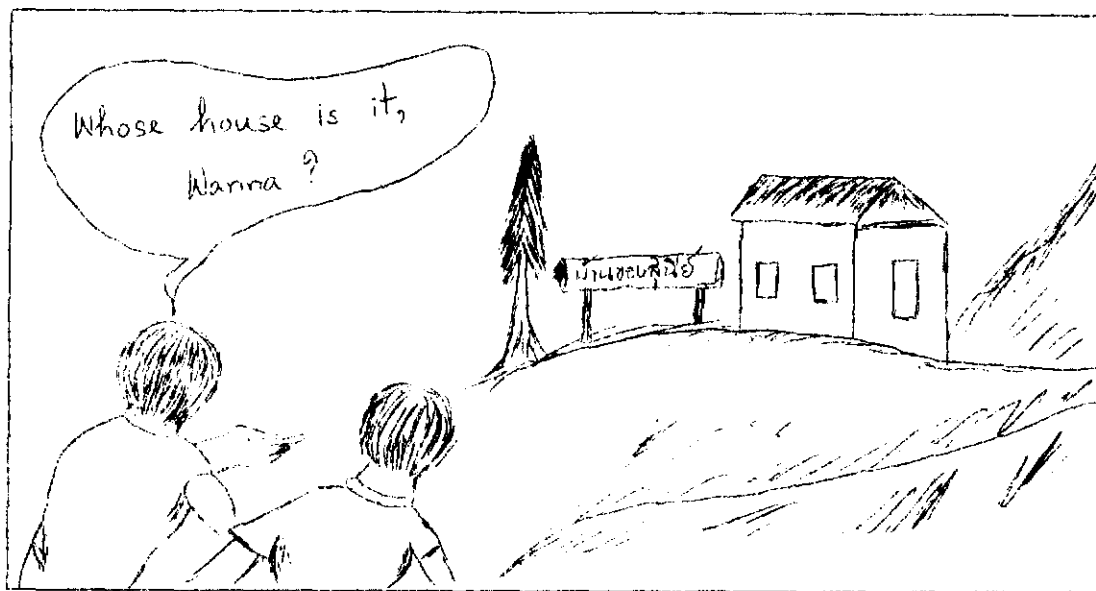
ข้อ 2 นักเรียนได้ยิน

Female voice : I can't read for a long time without
having headaches.

- ข้อเลือก
- a. You shouldn't tell me.
 - b. It'd be better for you to keep reading.
 - c. You'd better have your eyes examined.
 - d. It's not my business.

การให้คะแนน สำหรับแบบทดสอบวัดทักษะการพูดตอนที่ 1 นี้ คือเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้คือ ให้ 1 คะแนน สำหรับคำตอบที่ถูกต้อง และให้ 0 คะแนน สำหรับคำตอบที่ผิด หรือนักเรียนไม่ตอบ หรือตอบเกิน 1 คำเลือก

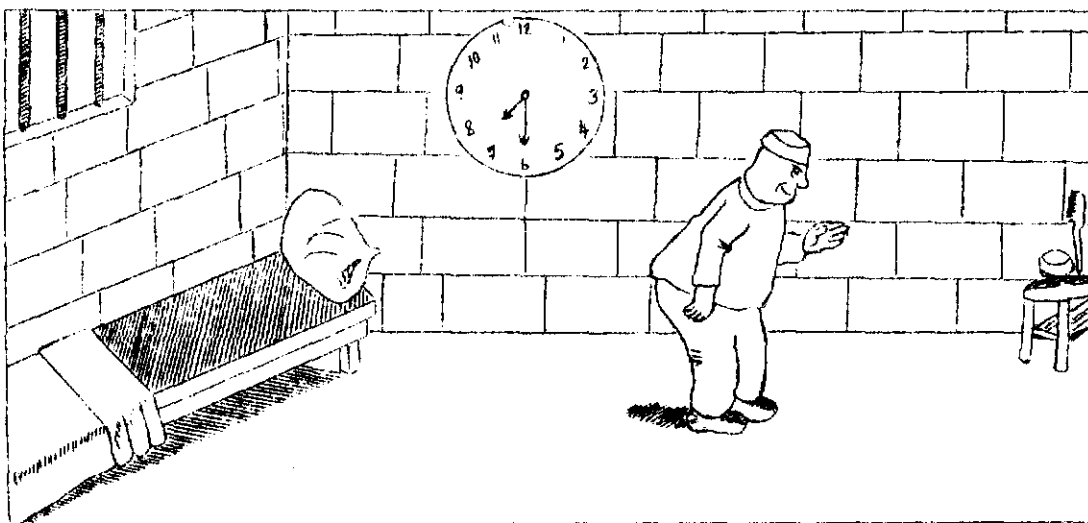
ตอนที่ 2 ข้อ 1 นักเรียนดูรูปภาพ แล้วตอบคำถามให้ตรงกับรูปภาพ อักเสียงคำตอบของตนลงแถบบันทึกเสียง

Male voice : Whose house is it, Wanna ?

Student : -----

ข้อ 2 นักเรียนดูรูปภาพ แล้วตอบคำถามให้ตรงกับรูปภาพ และ
อ้อ! เสียงคำตอบของตนลงแถบบันทึกเสียง

Male voice : At what time does Aunt Cham get up ?

Student : -----

การให้คะแนน สำหรับแบบทดสอบวัดทักษะการพูดตอนที่ 2 นี้ ให้คะแนนโดย
ถือเกณฑ์ดังนี้

ก. ให้ 3 คะแนน สำหรับคำตอบที่ถูกต้องตามเนื้อหา ความ สมบูรณ์ทั้งรูป
ประโยค (Syntactically) และ ส่วนการใช้ (Idiomatically) เช่น

รูป : -----

คำถาม : Whose house is it, Wanna ?

คำตอบ : It's Sunee's./It's Sunee's house./Sunee's.

ทั้งนี้ ผู้ตอบจะต้องออกเสียง 's ให้ชัดเจนด้วย จึงจะถือว่าถูกต้องโดย
สมบูรณ์

ข. ให้ 2 คะแนน สำหรับคำตอบที่แสดงว่าผู้ตอบมีความเข้าใจในคำถาม
และตอบตรงจุดที่ถามได้ถูกต้อง (correct description) แต่มีที่ผิดในประโยคไม่เกิน
1 แห่ง เช่น

รูป : -----

คำถาม : Whose house is it, Wanna ?

คำตอบ : It's Sunee./ It's Sunee house./ Sunee.

ในที่นี้ ผู้ตอบตอบผิดเสียงแห่งเดียวคือ ~~Sunee's~~/Sunee's house
เป็น Sunee/Sunee house โดยไม่ออกเสียง 's แต่เมื่อฟังโดยรวมแล้วสามารถ
บอกได้ว่า ผู้ตอบมีความเข้าใจในสิ่งที่ถาม และตอบตรงคำถาม

ค. ให้ 1 คะแนน สำหรับคำตอบที่แสดงว่าผู้ตอบมีความเข้าใจคำถาม
และตอบตรงจุดที่ถามได้ถูกต้อง แต่มีที่ผิดเกี่ยวกับกริยาอื่น ๆ ในประโยคมากกว่า 1 แห่ง เช่น

รูป : -----

คำถาม : At what time does Aunt Cham get up ?

คำตอบ : She get at half past seven.

ในที่นี้ ผู้ตอบตอบผิด 2 แห่งคือ ไม่ได้ออกเสียง s ที่ get ซึ่งประธาน
ของประโยคเป็นเอกพจน์บุรุษที่ 3 และผู้ตอบไม่ได้พูดคำว่า up หลังคำว่า get

การหาคุณภาพเครื่องมือ

1. นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้น และให้นักวิชาการตรวจแล้ว ไปทดสอบกับนักเรียนชั้น ม.4 โรงเรียนพนมสารคาม "พนมอดุลวิทยา" อำเภอพนมสารคาม จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 80 คน
2. ทำการตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ แล้วนำคำตอบที่ได้จากการทดสอบมาทำการวิเคราะห์เป็นรายข้อ เพื่อหาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก โดยใช้เทคนิค 27 % ของ จุง เตห์ ฟาน (Fan, 1952 : 1-32) จากนั้นก็พิจารณา剔เลือกข้อคำถาม โดยมีหลักเกณฑ์ว่า ค่าความยากง่ายจะเลือกค่าที่อยู่ระหว่าง .20-.80 ส่วนค่าอำนาจจำแนกจะเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป
3. นำข้อทดสอบวัดทักษะการฟังและการพูด (ทักษะการพูดตอนที่ 1) มาจัดพิมพ์แก้ไข และหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรครุเจอร์ ริชาร์ดสัน สูตรที่ 20 (KR. 20)
4. นำข้อทดสอบวัดทักษะการพูดตอนที่ 2 มาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร α - Coefficient

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ทำการทดสอบก่อนการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วัดทักษะการฟังและการพูดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
 2. การทดลองสอน ผู้วิจัยได้สอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นเวลา 3 สัปดาห์ละ 5 ครั้งๆละ 20-30 นาที โดยสอนครั้งละ 1 หัวข้อเรื่อง
- หัวข้อเรื่อง หัวข้อเรื่องที่นักเรียนพิจารณา剔เลือกจากหัวข้อเรื่องที่ผู้วิจัยจัดให้จำนวน 20 หัวข้อเรื่อง โดยนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลองได้เลือกออกมาจำนวน 15 หัวข้อเรื่องเพื่อใช้ในการสนทนา ได้แก่

1. การทักทาย (Greetings)
2. การเชื้อเชิญ (Invitations)
3. การซักถามและการกล่าวขอบคุณอย่างสุภาพ (Asking and Thanking Politely)
4. การถามทิศทาง (Asking directions)
5. การยืมและการขออนุญาต (Borrowing and Asking Permission)
6. การขอรองให้พูดซ้ำให้ชัดเจน (Clarification)
7. การถามชื่อและความหมายของสิ่งของ (Finding names and meaning)
8. การเสนอคำแนะนำ (Suggestions)
9. การขอความช่วยเหลือ (Asking a favour)
10. การพูดโทรศัพท์ (Telephoning)
11. การถามหาเจ้าของ (Possession)
12. การนัดหมาย (Making an appointment)
13. การเสนอตัวเพื่อช่วยเหลือ (Offering to help)
14. การแสดงความยินดีและเสียใจ (Congratulations and Condolences)
15. การกล่าวคำอำลา (Farewells)

การควบคุมโครงสร้างของบทสนทนา

การควบคุมโครงสร้างของบทสนทนาของนักเรียน เกิดจากการที่หัวข้อเรื่องแต่ละหัวข้อเป็นตัวจำกัดขอบเขต

ตัวอย่างบทเรียน :-

การนัดหมาย (Making an appointment)

สมชาย - (ถามสมศักดิ์ สมาชิกในกลุ่ม) "สมศักดิ์ พรุ่งนี้ว่างไหม"

(วิทยากรแปลให้สมชายฟังเป็นการส่วนตัว)

Somsak, are you free tomorrow ?

(สมชายฝึกพูดตามวิชาการจนแน่ใจว่าพูดได้แล้ว จึงหันไปหาสมศักดิ์ พร้อมกับ
อัดเสียงของตนลงแถบบันทึกเสียง)

Somsak, are you free tomorrow ?

สมศักดิ์ - (ตอบสมชาย) "ว่างครับ เพราะเป็นวันอาทิตย์"

(วิทยากรแปลให้สมศักดิ์ฟังเป็นการส่วนตัว)

Yes, I'm. It's Sunday.

(สมศักดิ์ฝึกพูดตามวิชาการจนแน่ใจว่าพูดได้แล้ว จึงหันไปหาสมชาย พร้อมกับ
อัดเสียงของตนลงแถบบันทึกเสียง)

Yes, I'm. It's Sunday.

สมชาย - (ถามสมศักดิ์) "ตอนบ่ายไปเล่นแบดมินตันกับผมไหมครับ"

(วิทยากรแปลให้สมชายฟังเป็นการส่วนตัว)

Would you like to play badminton with me in the
afternoon ?

(สมชายฝึกพูดตามวิชาการจนแน่ใจว่าพูดได้แล้ว จึงหันไปหาสมศักดิ์ พร้อมกับ
อัดเสียงของตนลงแถบบันทึกเสียง)

Would you like to play badminton with me in the
afternoon ?

สมศักดิ์ - (ตอบสมชาย) "ก็ครับ แล้วพบกันที่ไหน เวลาไหน"

(วิทยากรแปลให้สมศักดิ์ฟังเป็นการส่วนตัว)

That would be nice. Where shall we meet ? And at what time ?

(สมศักดิ์ฝึกพูดตามวิชาการจนแน่ใจว่าพูดได้แล้ว จึงหันไปหาสมชาย พร้อมกับ
อัดเสียงของตนลงแถบบันทึกเสียง)

That would be nice. Where shall we meet ? And at what time ?

สมชาย - (ตอบสมศักดิ์) "ที่โรงยิมเป็นไง ราวๆบ่าย 2 โมง"

(วิทยากรแปลให้สมชายฟังเป็นการส่วนตัว)

How about at the gymnasium at about two o'clock ?

(สมชายฝึกพูดตามวิทยากรจนแน่ใจว่าพูดได้แล้ว จึงหันไปหาสมศักดิ์ พร้อมกับ
อัดเสียงของตนลงแถบบันทึกเสียง)

How about at the gymnasium at about two o'clock ?

สมศักดิ์ - (ตอบสมชาย) "เป็นอันว่าตกลง อย่าลืมละ"

(วิทยากรแปลให้สมศักดิ์ฟังเป็นการส่วนตัว)

That's all right. Don't forget it.

(สมศักดิ์ฝึกพูดตามวิทยากรจนแน่ใจว่าพูดได้แล้ว จึงหันไปหาสมชาย พร้อมกับ
อัดเสียงของตนลงแถบบันทึกเสียง)

That's all right. Don't forget it.

สมชาย - (ตอบสมศักดิ์) "ไม่ลืมหรอก"

(วิทยากรแปลให้สมชายฟังเป็นการส่วนตัว)

I won't.

(สมชายฝึกพูดตามวิทยากรจนแน่ใจว่าพูดได้แล้ว จึงหันไปหาสมศักดิ์ พร้อมกับ
อัดเสียงของตนลงแถบบันทึกเสียง)

I won't.

การวิเคราะห์ข้อมูล

เนื่องจากแบบทดสอบวัดทักษะทางด้านการฟังตอนที่ 1-3 นั้น เป็นข้อสอบแบบ
สี่ตัวเลือก และใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบเดียวกันทั้งสามตอนคือ 1 และ 0 ดังนั้น
จึงรวมนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน
จากการทดสอบก่อนและหลังการสอนเป็นหนึ่งตอน ส่วนแบบทดสอบวัดทักษะทางด้านการ
พูดนั้น ในตอนที่หนึ่ง เป็นข้อสอบแบบสี่ตัวเลือก โดยถือเกณฑ์การให้คะแนนเป็น 1 และ 0

จึงแยกมาวิเคราะห์เปรียบเทียบก่อนหนึ่ง ส่วนแบบทดสอบวัดทักษะการพูดตอนที่สองนั้น กำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนไว้แตกต่างกันไปจากทักษะการพูดตอนที่หนึ่ง กล่าวคือเกณฑ์การให้คะแนนเป็น 3, 2, 1, และ 0 จึงแยกมาวิเคราะห์เปรียบเทียบอีกตอนหนึ่ง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการฟังและทักษะการพูดของนักเรียนดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนจากการทดสอบก่อนการสอนและหลังให้การสอนตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ในกลุ่มตัวอย่าง
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษตอนที่หนึ่งของนักเรียนจากการทดสอบก่อนการสอนและหลังให้การสอนตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ในกลุ่มตัวอย่าง
3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษตอนที่สองของนักเรียนจากการทดสอบก่อนการสอนและหลังให้การสอนตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ในกลุ่มตัวอย่าง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน $\bar{X}$ และ S.D.
2. หาค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความยากง่าย (p) ของข้อสอบ
(Fan. 1952 : 1-32)
3. หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วัดทักษะการพูดตอนที่ 2 โดยใช้ t -test (ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2522 : 178-181)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L}}}$$

เมื่อ t	คือ	ค่าอำนาจจำแนก
$\bar{X}_H, \bar{X}_L$	คือ	ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ
S_H^2, S_L^2	คือ	ค่าความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ
n_H, n_L	คือ	จำนวนคนในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

4. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะการฟังและการพูดตอนที่ 1 โดยใช้

สูตร KR.20 (ลวัน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 169)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left(1 - \frac{pq}{S_t^2} \right)$$

เมื่อ n	คือ	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
p	คือ	สัดส่วนของผู้ตอบถูกในข้อหนึ่งๆ = $\frac{\text{จำนวนข้อที่ถูกต้อง}}{\text{จำนวนข้อทั้งหมด}}$
q	คือ	สัดส่วนของผู้ที่ทำผิดในข้อหนึ่งๆ = $1-p$
S_t^2	คือ	คะแนนความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ
r_{tt}	คือ	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

5. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดตอนที่ 2 โดยใช้สูตร

α -Coefficient (ลวัน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 171-172)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left(1 - \frac{S_1^2}{S_t^2} \right)$$

เมื่อ α	คือ	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
n	คือ	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
S_1^2	คือ	คะแนนความแปรปรวนของแบบทดสอบเป็นรายข้อ
S_t^2	คือ	คะแนนความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ

6. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของคะแนนของนักเรียนจากการ
ทดสอบก่อนการสอบ (Pre-test) และการทดสอบหลังการสอบ (Post-test)
โดยใช้สูตร t-test (Edwards. 1967 : 154)

$$t = \frac{\bar{D}}{S_D}$$

เมื่อ t คือ ค่าวิกฤติในการตรวจสอบความแตกต่างของ
คะแนนจากการทดสอบก่อนการเรียนและหลังการ
เรียน

$\bar{D}$ คือ ค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทดสอบก่อนการ
เรียนและหลังการเรียน

S_D^2 คือ ค่าความแปรปรวนของคะแนนจากการทดสอบ
ก่อนการเรียนและหลังการเรียน

S_D คือ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากการ
ทดสอบก่อนการเรียนและหลังการเรียน

$$S_D = \frac{S_D}{\sqrt{n}}$$

การศึกษาค้นคว้าและผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์

สำหรับการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์และงานวิจัยในตอน
ที่ 1 นี้ ได้แยกศึกษาวิเคราะห์ในประเด็นสำคัญดังต่อไปนี้

1. ปรัชญาพื้นฐานของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์
2. หลักการของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ได้แก่
 - 2.1 หลักการทางภาษาศาสตร์
 - 2.2 หลักการทางจิตวิทยา
 - 2.3 หลักการทางสังคมวิทยา
3. การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
4. วิธีการดำเนินการเรียนการสอน
5. บทบาทของวิทยากรและผู้เรียน
6. สภาพชั้นเรียน

1) ปรัชญาพื้นฐานของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์

ดังได้กล่าวไว้ในบทที่ 2 ว่า วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์มีปรัชญาความเชื่อ
เกี่ยวกับความสามารถของผู้เรียน หลังกลุ่ม การพัฒนาผู้เรียนในทุกด้าน การสะท้อน
ความคิดความรู้สึก การสนทนาโดยอิสระ ฯลฯ นั้น จากการศึกษาวิเคราะห์จากเอกสาร
ต่างๆรวมทั้งงานวิจัยด้วย พบว่าได้รับอิทธิพลมาจากหลักปรัชญาของทฤษฎีใหญ่ๆ 4 ทฤษฎี
ด้วยกัน ซึ่งทฤษฎีเหล่านั้นล้วนมีเป้าหมายหรือความสนใจในประเด็นเดียวกัน นั่นคือ การ
พัฒนาสภาพความเป็นมนุษย์ของผู้เรียนในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาสภาพทางกาย
ร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คือ การให้ความสำคัญ
เป็นพิเศษต่อการเสริมสร้างความรู้สึที่ดี ความสบายใจของผู้เรียนในการเรียนภาษาและ
ชีวิตกลุ่ม สำหรับทฤษฎีที่มีอิทธิพลอยู่เบื้องหลังวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ได้แก่

- ก. ทฤษฎีจิตวิทยามนุษยนิยม (Humanistic psychology)
- ข. ทฤษฎีไฮโคไดนามิกส์ (Psychodynamics approach)
- ค. ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบไม่นำทาง (Non-directive counseling)
- ง. ทฤษฎีจิตบำบัด (Psychotherapy)

ก. ทฤษฎีจิตวิทยามนุษยนิยม

ทฤษฎีจิตวิทยามนุษยนิยม เป็นทฤษฎีหลักทฤษฎีหนึ่งที่เคอราโนได้นำเอาหลักปรัชญา ตลอดจนข้อความเชื่อต่าง ๆ มาใช้เป็นปรัชญาพื้นฐานของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ อาทิ เช่น การให้ความสำคัญต่อการปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่มผู้เรียน และความเชื่ออย่างแรงกล้าในเรื่องความสามารถหรือศักยภาพ (potentialities) ที่มีอยู่ในตัวผู้เรียนแต่ละคน กล่าวคือ การที่ผู้เรียนแต่ละคนร่วมมือกันในการเรียน จะเป็นวิถีทางที่นำไปสู่การพัฒนาความสามารถของตนเองทั้งทางด้านการเรียนรู้ภาษา และ ความสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน การเรียนการสอนภาษาที่สมบูรณ์ มิได้หมายถึง การมุ่งความสนใจไปยังสิ่งที่เป็นนามธรรม เช่น บทเรียนที่ครูกำหนดให้ แต่จะต้องหมายถึง การมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน อย่างมีชีวิตชีวาในชั้นเรียน โดยอาศัยการร่วมมือกันของสมาชิกกลุ่ม แมคแดเนียล (McDaniel. 1981 : 38) ได้กล่าวถึงหลักความเชื่อพื้นฐาน 5 ประการของทฤษฎีจิตวิทยามนุษยนิยมไว้ดังนี้

1. ทฤษฎีจิตวิทยามนุษยนิยม ถือว่า มนุษย์ทุกคนมีความสามารถพร้อมแล้วในตัวเองที่จะกระทำอะไรก็ได้ตามที่เขาสนใจ ดังนั้น เป้าหมายของการเรียนการสอน จึงต้องดำเนินไปเพื่อช่วยให้ผู้เรียนแต่ละคนสามารถพัฒนาพลังความสามารถของตน และทักษะระหว่างบุคคลได้อย่างเต็มที่ เพื่อช่วยเสริมสร้างศักยภาพของความเป็นมนุษย์ของเขา

2. ความสัมพันธ์ต่อกันภายในกลุ่มผู้เรียน ควรจะเป็นไปในรูปแบบที่ทุกคนมีฐานะเท่าเทียมกัน การพินิจสิทธิเสรีภาพของกันและกัน ไม่มีการจำกัดชั้น หรือบทบาทเฉพาะให้กับผู้เรียน

3. ในการดำเนินการเรียนการสอน ครูควรจะหาช่องทางส่งเสริม และพัฒนาความเป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเอง และความเข้าใจในคุณค่าของตนเองให้เกิดขึ้นใน

ตัวผู้เรียน

4 . การลงโทษ ครูไม่ควรจะกำหนดขึ้นเอง แต่ควรจะมาจากข้อตกลงร่วมกันภายในกลุ่มผู้เรียน

5 . เนื่องจากผู้เรียนทุกคนมีความสามารถพร้อมสรรพอยู่แล้วในตัวเอง ฉะนั้นครูจึงต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนอย่างอิสระ และใช้ความสามารถในการเรียนของตนอย่างสร้างสรรค์ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

จากหลักความเชื่อพื้นฐานทั้ง 5 ประการดังกล่าวมาข้างต้น ได้ถูกนำเข้ามาประยุกต์ใช้กับวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์อย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความเชื่อในเรื่องความสามารถที่มีอยู่พร้อมสรรพในตัวผู้เรียน และการให้ความสำคัญต่อบทบาทของกลุ่มในการเรียนรูภาษา คาร์ล โรเจอร์ส (Carl Rogers) นักจิตวิทยาคนสำคัญผู้มีอิทธิพลต่อความคิดของเรามากมาย ได้ให้ทัศนะในเรื่องความสามารถของผู้เรียนไว้ว่า "ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถที่จะเรียนรู้ ทุกคนมีความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับโลกของตน กระหายที่จะพัฒนาตนเอง และเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ตลอดจนมีความสามารถที่จะจำแนกแยกแยะสิ่งต่างๆด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น ในการเรียนการสอน ครูจึงควรให้อิสระแก่ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ความสามารถของเขาอย่างเต็มที่ หรืออาจจะกล่าวได้โดยสั้นๆก็คือ ผู้เรียนทุกคนต้องการจะเรียนรู้สิ่งต่างๆด้วยตนเอง การเรียนรู้ในเชิงสร้างสรรค์ด้วยตนเองนั้นย่อมสัมพันธ์กับผู้เรียนในทุกๆด้าน นั่นคือ องค์ประกอบทางด้านความรู้ลึกและสติปัญญา" (McDaniel. 1981 : 39) การเรียนภาษาดังวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้เรียนได้สามารถถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์ให้แก่กันและกันได้อย่างเต็มที่ สิ่งแวดล้อมทางสังคม (social environment) เป็นสิ่งสำคัญยิ่งในขบวนการเรียนรู้ มนุษย์เรานั้นสามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆได้จากการทำงานของตนเอง และจากความช่วยเหลือของบุคคลอื่น ดังนั้นกลุ่มผู้เรียนจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อการเรียนภาษา ทั้งนี้ โดยที่ทุกคนจะต้องช่วยเหลือ ร่วมมือ และให้กำลังใจกัน นักการศึกษาส่วนใหญ่มีความเชื่อมั่นว่า ถ้าหากเราช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ด้วยตนเอง เขาจะเกิดความภาคภูมิใจ

และจะประสบความสำเร็จในชีวิตสังคมได้อย่างดีในวันข้างหน้า (Clark and Ramsey. 1973 : 64) การเรียนภาษาโดยอาศัยวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์นี้ จะช่วยสร้างความรู้สึกที่มั่นใจให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนแต่ละคน สตีวิก (Stevick. 1980 : 202) กล่าวว่า กลุ่มมีลักษณะที่คืออยู่ 5 ประการคือ

ก. กลุ่มที่มีสมาชิก 3-4 คน ย่อมจะมีความเชื่อมั่นในการเลือกตัวเลือกที่ถูกต้องไ้มากกว่า หรือ ดีกว่าคนเดียว

ข. การแก้ไขข้อผิดพลาดจากการช่วยเหลือซึ่งกันและกันของสมาชิกกลุ่ม ย่อมจะเป็นการดีกว่าการแก้ไขจากวิทยากร ทั้งนี้เนื่องจากว่าเป็นการแก้ไขที่มาจากบุคคลที่มีระดับพื้นความรู้และความสามารถพอกันกับตน ไม่ได้มาจากบุคคลที่มีความรู้สูงกว่าตน (วิทยากร)

ค. การแก้ไขข้อผิดพลาดจากการช่วยเหลือของเพื่อนสมาชิกในกลุ่มทำให้เกิดการตื่นกล้าน้อย ทั้งนี้เพราะ บุคคลที่กำลังให้การช่วยเหลือแก้ไขข้อผิดพลาดให้ตนนั้น ไม่ใช่บุคคลที่จะมีอิทธิพลต่อระดับผลการเรียนของเขา

ง. การแข่งขันกันเองภายในกลุ่ม ทำให้แลดูน่ากล้าน้อยกว่าการแข่งขันกันในแบบตัวใครตัวมัน

จ. การทำงาน การเสี่ยง และการพบทุกข์ร่วมกันในกลุ่ม จะช่วยสร้างความรู้สึกที่ซื่อตรงต่อกันและกันมากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ ในสถานการณ์การเรียนภาษาที่ใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ วิทยากรจะต้องดำเนินบทบาทในฐานะเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ภาษา โดยใช้วิธีการตอบสนองที่นุ่มนวล ไว้วางใจในความสามารถของผู้เรียน พยายามสร้างความรู้สึกที่ดีให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนว่าตัวเขามีคุณค่า มีความหมาย และมีความสำคัญต่อบุคคลอื่นจริงๆ (Brown. 1980 : 76-77) เคอราเน ถือว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการสอนกับการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ก็ด้วยการรวมตัวกันอย่างสร้างสรรค์ (creative affiliation) นั่นคือ ทั้งผู้เรียนและวิทยากรมีความต้องการที่จะติดต่อสื่อสารกัน การเรียนการสอน และการเกิดความเข้าใจตนเองว่ามีคุณค่า จะทำให้เกิดมีความสัมพันธ์กันระหว่างบุคคล

ระหว่างวัฒนธรรม และ ระหว่างศาสนาชั้น ดังนั้น ทั้งวิทยากรและผู้เรียนจึงต้อง
รับผิดชอบต่อการดำเนินการเรียนแบบสร้างสรรค์นี้ร่วมกัน วิธีการสำคัญอีกประการหนึ่ง
ที่จะทำให้เกิดมีการเรียนรู้ภาษาได้ก็คือ จะต้องเสริมสร้างความไวเนื้อเชื้อใจต่อกัน
ทั้งนี้เพราะการที่ผู้เรียนมีความไวใจกัน จะเป็นวิถีทางที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ถึงพฤติกรรม
ของผู้เรียนในทุกๆด้าน และการเปิดเผยจริงใจต่อกัน (Rardin, 1977 : 466)

จึงเห็นได้ว่า ปรัชญาของทฤษฎีจิตวิทยามนุษยนิยม ได้มีอิทธิพลต่อวิธีสอนภาษา
แบบกลุ่มสัมพันธ์อย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้โดยพิจารณาได้จากการเน้นถึงเรื่องความสำคัญของ
ขบวนการกลุ่ม และความเชื่อมั่นในความสามารถของผู้เรียน โดยมีเป้าหมายเพื่อจะ
บรรลุถึงความต้องการทางด้านความรู้สึกของผู้เรียน องค์ประกอบทางด้านความรู้สึกเป็น
สิ่งสำคัญในการสื่อสารระหว่างบุคคล ผู้เรียนที่รู้สึกไม่คอยสบายใจในเมื่อถูกกะเกณฑ์มาให้
กระทำตามในสิ่งที่กำหนด มักจะเกิดความลังเลใจที่จะเปิดเผยความรู้สึกนึกคิดของตน
กล่าวคือ ไม่เพียงแต่จะพยายามปกป้องตนเอง แต่ยังไม่ยอมเผยความนึกคิดใดๆของตน
ออกมา ดังนั้น การเรียนรู้ที่แท้จริง จึงมีความหมายลึกซึ้งกว่าการศึกษากฎเกณฑ์ทาง
ภาษา นั่นคือ การเรียนรู้ภาษาที่สมบูรณ์มีประสิทธิภาพ จะต้องเป็นการสื่อสารความคิด
อารมณ์ และการปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันโดยอาศัยวิธีการของขบวนการกลุ่ม (Rivers,
1982 : 8-9)

เพื่อให้เห็นเด่นชัดขึ้นจากหลักปรัชญาของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ในแง่ที่เกี่ยวข้อง
กับความเชื่อในเรื่องความสามารถของผู้เรียน และ พลังกลุ่มต่อการเรียนภาษา
ผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงผลการทดลองของผู้วิจัย เพื่อเป็นการสนับสนุนความถนัดดังกล่าวข้าง
ต่อไปนี้

1. ความสามารถของผู้เรียน

จากการทดลองของผู้วิจัย พบว่า การที่ผู้วิจัยซึ่งดำเนินบทบาทในฐานะวิทยากร
ได้ให้อิสระแก่ผู้เรียนในการพูดสนทนากัน ได้ก่อให้เกิดการสนใจอย่างมากต่อผู้เรียน
ทั้งนี้เพราะสิ่งที่เขาได้รับจากการเรียนภาษานั้น เป็นเรื่องที่ออกมาจากความสนใจของเขา
เองทั้งสิ้น ผู้เรียนที่เข้าร่วมในโครงการทดลองได้เปิดเผยความรู้สึกของเขาให้ผู้วิจัยฟังว่า

ในตอนแรกที่เขามาเรียน เขาเกิดความรู้สึกอึดอัดใจ และไม่เชื่อว่าตัวเขาเองจะสามารถเรียนได้ อีกอย่างหนึ่งก็คือ ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรกันดี แต่ในระยะหลัง ความรู้สึกมั่นใจในตนเองได้มีมากขึ้น ทั้งนี้เพราะทุกฝ่าย คือ ผู้วิจัย และ สมาชิกในกลุ่ม ได้มีส่วนสนับสนุน ให้กำลังใจเขาในการพูดสนทนา บางคนได้เปิดเผยกับผู้วิจัยเพิ่มเติมว่า เขารู้สึกตื่นเต้น และสนุกสนานไปกับการเรียน ถึงแม้ว่าในระยะแรกจะรู้สึกกลัวบ้างใจไม่เชื่อมั่นในความสามารถของตนเองอยู่บ้าง แต่เมื่อเห็นทุกคนมีความจริงจัง และเป็นกันเอง ทำให้เขากลับแสดงออก มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองมากขึ้น

2. ปลั่งกลุ่ม

วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์เน้นเรื่องปลั่งกลุ่มในการเรียนรู้อาษาเป็นอย่างมาก เนื่องจากความเชื่อที่ว่า ปลั่งกลุ่มจะช่วยสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียน จากการทดลอง ผู้วิจัยได้ลองให้ผู้เรียนมาพูดจาโต้ตอบกับผู้วิจัยเป็นการส่วนตัว พบว่า เขาไม่ค่อยกล้าแสดงออก ซึ่งตรงกันข้ามกับการที่ปล่อยให้เขาเรียนกันเป็นกลุ่ม ทุกคนไม่รู้สึกกระตือรือรือ หรือ กลัวว่าจะพูดผิด นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังสังเกตพบว่า ในขณะที่กำลังมีกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่นั้น เมื่อสมาชิกในกลุ่มคนใดคนหนึ่งพูดไม่ได้ หรือ พูดติดตะกุกตะกัก สมาชิกคนอื่นๆในกลุ่มพยายามช่วยเหลือด้วยการบอกด้วยปากเปล่า และโดยการเขียนประโยคภาษาอังกฤษประโยคนั้นลงบนกระดาน แล้วยื่นให้สมาชิกคนที่พูดไม่ได้ดูนั้น ซึ่งทำให้ผู้วิจัยประทับใจมาก ในทางตรงกันข้าม ถ้าหากเราย้อนกลับมาพิจารณาจุดสภาพชั้นเรียนภาษาที่เรียนโดยวิธีสอนแบบเดิม เราจะพบว่า ปรากฏการณ์ดังกล่าวไม่ค่อยมี เพราะทุกคนต้องแข่งขันกัน และต่างคนต่างเรียน

จึงเห็นได้ว่า แม้ว่า วิทยากรจะต้องเห็นคเห็น้อยสำหรับการเตรียมตัวมาก แต่ก็สามารถช่วยให้ห้องเรียนมีชีวิตชีวา น่าสนใจ ตัววิทยากรเองก็ไม่รู้สึกเบื่อหน่าย

ข. ทฤษฎีไฮโคไดนามิกส์

คำว่า Psychodynamics ในรากศัพท์ภาษาละติน หมายถึง ปฏิกริยาที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล และระหว่างบุคคล ส่วนในรากศัพท์ภาษาอังกฤษ-แซกซอน หมายถึง สิ่งที่ทำเนืออยู่ภายในตัวบุคคล และระหว่างบุคคล (Stevick, 1976 : 9)

ทฤษฎีโฮโลนาสิกส์ เน้นในเรื่องการพัฒนาบุคคลในทุกๆด้าน (whole person) ในการเรียนการสอน ฉะนั้น วิธีการดังกล่าวนี้จึงไม่เพียงแต่จะคำนึงถึงจิตใจของผู้เรียนเท่านั้น แต่ยังสนใจในเรื่องความรู้สึก เจตคติ ความสนใจ ความกลัว ความรู้สึกไม่มั่นใจ ความขัดแย้ง ความตึงเครียด ฯลฯ หรือพูดให้ง่ายขึ้นก็คือ การสอนภาษาจะต้องเน้นองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาควูกำกับองค์ประกอบทางด้านความรู้สึกนั่นเอง การสอนภาษาที่มีประสิทธิภาพ จะต้องเป็นการเรียนแบบช่วยเหลือกัน (supportive learning) มีการสร้างบรรยากาศความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลภายในกลุ่มสังคม (Varela. 1978 : 39)

จากความคิดในเรื่องการเรียนรู้คือ การเข้าถึงความคิดความรู้สึกในส่วนลึกของบุคคลในทุกๆด้านนี้ ได้มีอิทธิพลสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์เป็นอย่างมาก กล่าวคือ แทนที่วิทยากรจะมุ่งส่งเสริมผู้เรียนเฉพาะทางด้านสติปัญญาเท่านั้น ก็หันมาสนใจพัฒนาความรู้สึก ความสนใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่อยู่ภายในจิตใจของผู้เรียน ซึ่งวิธีสอนภาษาแบบเดิม (Traditional ESL) ขาดคุณสมบัติประการหลัง นอกจากนี้ได้มีผู้วิจารณ์ไว้ว่า วิธีสอนภาษาแบบเดิมขาดประสิทธิภาพก็เพราะ วิธีสอนเหล่านั้นให้ความสำคัญเฉพาะสิ่งภายนอก (surface) หรือสิ่งที่ป็นรูปธรรม เช่น ผลของคะแนน เป็นต้น มิได้สนใจพัฒนาสิ่งที่อยู่ภายใน คือ ความรู้สึกของผู้เรียน เอสโกบาร์ (Escobar. 1979 : 6) กล่าวว่า วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์มีปรัชญาพื้นฐานอยู่ที่การเข้าถึงอารมณ์ และความรู้สึกของผู้เรียนอย่างลึกซึ้งในทุกๆด้าน ได้แก่

1. สนใจว่ามีอะไรบางอย่างที่เกี่ยวของกับร่างกายทั้งหมดของผู้เรียน
2. สนใจว่าอะไรคือเป้าหมายหลักของผู้เรียน อะไรคือความมุ่งหวัง และอะไรคือคุณค่าของผู้เรียน
3. สนใจในเรื่องคุณค่า (values) ซึ่งถือว่าเป็นส่วนประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อแนวปรัชญาของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ (ดังจะเห็นได้จากความเชื่อในเรื่องคุณค่าของความเป้นมนุษย์ที่มีค่าเท่าเทียมกัน)
4. สนใจว่ามีอะไรบางอย่างที่ทำให้เกิดการต่อต้านขึ้นภายในจิตใจของผู้เรียน

5. สนใจว่ามีอะไรบางอย่างที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกไม่มั่นใจ จะค้นหาทางแก้ไขให้ดีขึ้น

6. สนใจว่าบรรยากาศในชั้นเรียนเอื้ออำนวยให้ผู้เรียนเกิดการผ่อนคลายหรือไม่

7. สนใจว่าโน้ตค้นเกี่ยวกับตนเอง (self-concept) ต่อการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนเป็นอย่างไร

เนื่องจาก วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เน้นความสำคัญขององค์ประกอบทางด้านความรู้สึกของผู้เรียน เฮย์ส, ออร์นสไตน์ และกาเย (Hayes, Ornstein, and Gage. 1977 : 164) จึงกล่าวว่า วิทยากรจะต้องพิจารณาถึงตัวแปรสำคัญที่เกี่ยวข้องเนื่องกับองค์ประกอบทางด้านความรู้สึกของผู้เรียนด้วยดังนี้

1. การตอบสนองทางอารมณ์ของผู้เรียน การสนใจ ความรู้สึกของผู้เรียนที่มีต่อตนเอง ต่อสมาชิกในกลุ่ม และต่อวิทยากร ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับวิทยากร ผู้เรียนเรียนด้วยความรู้สึกที่มั่นใจหรือไม่ ผู้เรียนมีปฏิกิริยาต่อสภาพแวดล้อมอย่างไร ทั้งนี้การตอบสนองของผู้เรียนอาจจะเป็นไปในทางลบหรือบวกก็ได้

2. ปฏิริยาของผู้เรียนต่อภาษาที่เรียน

3. ปฏิริยาของผู้เรียนต่อวัฒนธรรมของบุคคลที่ตนกำลังเรียนภาษาของเขา

เกอร์ราน กล่าวว่า ภาษาเป็นพฤติกรรมการแสดงออกอย่างมีจุดมุ่งหมายระหว่างบุคคล และการเรียนรู้ภาษาจะต้องเกิดขึ้นภายในกลุ่มสังคม พัฒนาการการเรียนรู้ภาษาขึ้นอยู่กับความรับผิดชอบของผู้เรียน (Curran. 1976 : 4-5) ฉะนั้นหน้าที่ของวิทยากรก็คือ การสร้างความเข้าใจในตัวผู้เรียน และความรู้สึกในการอยู่ร่วมกันในสังคม ตลอดจนการรับฟัง ไม่ซักถาม วิพากษ์วิจารณ์ หรือแสดงความรู้สึกใดๆ ออกมาว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย เกอร์ราน กล่าวว่า วิทยากรควรจะรำลึกไว้ว่าหน้าที่ของตนก็คือ จะต้องพยายามแสวงหาวิธีการต่างๆ ที่จะช่วยกระตุ้นหรือเร้าใจให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาตามที่เขาคงต้องการให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไม่ใช่ให้เขาใช้ภาษาตามความต้องการของตน นอกจากนี้ การเรียนรู้จะต้องหมายถึง การมีชีวิตใหม่ (Learning as new life) กล่าวคือ จะต้องพยายามหาทางส่งเสริมให้มีการเรียน

ภาษาภายในกลุ่มผู้เรียนอย่างกระตือรือร้น ขึ้นเด่น เราใจ และมีชีวิตชีวา ให้การเรียนรู้ภาษาเป็นไปเพื่อการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความนึกซึ่งกันและกัน ไม่ใช่การยัดเยียดความรู้ทำให้ผู้เรียนถูกกดขี่จากชีวิตสังคม (Stevick. 1974 : 20) การเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นการเรียนรู้ที่เป็นอิสระจากความคิดอื่นทั้งปวง ไม่มีการชี้แนะหัวข้อเรื่องในการพูดสนทนาตั้ง เช่นการเรียนภาษาในกลุ่ม (Group Language Learning) ไบรน์ กล่าวว่า การเรียนรู้ที่เป็นอิสระจากความคิดของผู้อื่น ก็คือ การเห็นห้องต้องกันของผู้เรียนแต่ละคนในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อบรรลุถึงเป้าหมายบางประการร่วมกัน (Byrne. 1976 : 280-282) นอกจากนี้ คำว่า " Community " ยังมีความหมายถึง การเปลี่ยนแปลงบทบาท กล่าวคือ วิทยากรสามารถจะเปลี่ยนบทบาทของตนไปได้ เพื่อจะเข้าให้ถึงความต้องการของผู้เรียน บทบาทของผู้เรียนจะเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะที่มั่นใจ และรู้สึกเป็นอิสระ (Stevick. 1976 : 126)

ปรัชญาที่สำคัญอีกประการหนึ่งของทฤษฎีโซโคไดนามิกส์ ก็คือ ความเงียบ (silence) ทั้งนี้เพราะในขณะที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเงียบไปนั้น เป็นเพราะปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวนั้น โดยเขาอาจจะกำลังคิด ทบทวนอะไรบางอย่างอยู่ก็ได้ วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เชื่อว่า ความเงียบเป็นเครื่องหมายอันหนึ่งของปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นภายในใจของผู้เรียน ในขณะที่กำลังมีกิจกรรมการเรียนภาษา ความเงียบที่เกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า มีไคหมายความว่า การเรียนการสอนภาษาในขณะนั้นล้มเหลว โดยแท้จริงแล้ว ในขณะที่ผู้เรียนนิ่งเงียบ เป็นช่วงเวลาที่เขากำลังขบคิดถึงสิ่งที่ได้พูดออกไป หรือสิ่งที่ได้ยินมาจากสมาชิกในกลุ่ม รวมทั้งเป็นช่วงเวลาที่เขาพยายามจะรวบรวมความคิดบางอย่างที่ต้องการเปิดเผยให้เพื่อนสมาชิกในกลุ่มได้รับทราบ การคงไว้

(retention) ซึ่งสิ่งที่เรารู้มา มักจะถูกกระตุ้นในช่วงที่มีการสะท้อนความนึกแก่กัน และกัน ซึ่งผลในขั้นปลายก็คือ ผู้เรียนสามารถจำแนกแยกแยะความแตกต่างของสิ่งที่เรียนมาในระหว่างที่มีการพิจารณาทบทวนบทเรียนภาษา เช่น ประโยคที่ใช้สนทนากันในกลุ่ม โดยวิทยากรอาจจะเขียนประโยคเหล่านั้นลงบนกระดาน เช่น เขียนเป็นภาษาแม่ แล้วให้ผู้เรียนถอดความเป็นภาษาที่เรียน เป็นต้น นอกจากนี้จะพบว่า ในชั้นเรียนภาษา

การเรียนการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ก็มีลักษณะที่แตกต่างไปจากเดิม แต่เดิม เรามักจะใช้เวลาเรียนไปกับกิจกรรมฝึกทักษะทางด้านโครงสร้าง (structure drills) และเรียนรู้เกี่ยวกับหลักเกณฑ์ทางภาษา แต่การเรียนภาษาโดยวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ซึ่งยึดตามปรัชญาของทฤษฎีไซโคไดนามิกส์ จะเน้นการตอบสนองความต้องการ และแรงขับ (drives) ของผู้เรียนเป็นสำคัญ ความรู้ทางด้านภาษานั้นเป็นส่วนประกอบหนึ่งเท่านั้น ส่วนการสร้างอารมณ์ทางอารมณ์ของผู้เรียนมีความสำคัญสูงสุดที่จะต้องช่วยกันพัฒนาให้เกิดขึ้น โดยการร่วมมือกันทั้งสองฝ่าย นั่นคือ ทั้งวิทยากรและผู้เรียน จะต้องมีส่วนร่วมในการสร้างความผ่อนคลายทางสรีระ ความสบายใจ และความไม่เกรงเกรียงไกรในการทดสอบก็จะต้องให้ความสำคัญน้อยลง ทั้งนี้เพราะ วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์มีปรัชญาพื้นฐานว่า จะต้องหาทางส่งเสริมให้บรรยากาศในชั้นเรียนมีความเป็นกันเอง ดังนั้น ทั้งสองฝ่ายจึงต้องพยายามลดหรือหลีกเลี่ยงสถานการณ์ใดๆที่จะก่อให้เกิดความรู้สึกวิตกกังวล หลักเกณฑ์การให้คะแนน จะต้องมีการพิจารณาทบทวนกันใหม่ โดยอาจจะยกเลิกวิธีการเดิมไป หรืออาจจะหาวิธีการใหม่ที่เหมาะสมเป็นที่ยอมรับ สำหรับใช้ประเมินผลการเรียน ห้องเรียนภาษาก็จะต้องมีการจัดเตรียมใหม่ ไม่ใช่ยังเรียนกันเป็นแถวตามแบบเดิม แต่จะต้องจัดห้องเรียนแบบวงกลม และมีจำนวนผู้เรียนไม่มาก (ประมาณ 6-12 คน) ทั้งนี้เพราะถ้าหากมีผู้เรียนมาก และชั้นเรียนมีขนาดใหญ่ ก็จะไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลได้อย่างแท้จริง (Varela. 1978 : 39-40)

จากแนวความคิดดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปปรัชญาพื้นฐานของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์เพิ่มเติมจากเดิมได้อีก 2 ประการคือ การเข้าถึงความรู้สึกส่วนตัวของผู้เรียนในทุกๆด้าน และ ความเจียม จากการทดลองสอน ผู้วิจัยได้ข้อคิดบางประการซึ่งจะขอมกล่าวไว้ ณ ที่นี้ดังนี้

1. การเข้าถึงความรู้สึกส่วนตัวของผู้เรียนในทุกๆด้าน

จากการทดลอง ผู้วิจัยยังไม่สามารถเข้าถึงความรู้สึกส่วนตัวของผู้เรียนได้อย่างจริงจังก็จริงอยู่ เนื่องจากการทดลองครั้งนี้กระทำในระยะเวลาเพียง 1 เดือนเท่านั้น แต่ก็ได้ข้อสังเกตที่น่าสนใจคือ บุคลิกภาพของผู้เรียนเปลี่ยนแปลงไปมาก เช่น ผู้เรียน

เข้าร่วมในโครงการทดลองบางคน ครั้งแรกไม่ค่อยพูด ที่เป็นเช่นนี้อาจจะมีสาเหตุเนื่องมาจากความกลัวว่าจะพูดผิด หรือไม่คุ้นเคยกับผู้วิจัย แต่หลังจากที่ได้มีการพบปะกันบ่อยครั้ง ได้รับการชื่นใจ และการแสดงความเป็นกันเอง ทำให้ผู้เรียนเหล่านั้นกล้าแสดงออก ดังนั้น ผู้วิจัยจึงอยากจะให้ข้อเสนอว่า ถ้าหากครู อาจารย์ท่านใดต้องการจะนำวิธีสอนนี้ไปใช้ในการเรียนการสอน ก็ควรจะได้มีการสร้างความคุ้นเคยกับผู้เรียนให้ดีเสียก่อน พยายามเรียนรู้ให้ลึกซึ้งว่า ผู้เรียนแต่ละคนมีนิสัยอย่างไร ชอบแสดงพฤติกรรมอย่างไร เพื่อว่าเวลาสอนจริงจะได้ไม่เกิดปัญหา และต้องไม่กระทำการอันใดที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกไม่มั่นใจ ต่อตัวคน หรือหลีกเลี่ยง เพราะถ้าหากเป็นเช่นนั้น การเรียนการสอนภาษาก็จะไม่ค่อยดีเท่าที่ควร พฤติกรรมของผู้เรียนที่ผู้วิจัยสังเกตเห็นอีกอย่างหนึ่งก็คือ ผู้เรียนบางคนได้จับบันทึกประโยคภาษาอังกฤษที่พูดอัดแถบบันทึกเสียงไว้นั้น แล้วนำไปฝึกพูดกันกับสมาชิกในกลุ่ม

2. ความเจ็บ

จากการทดลอง สิ่งที่สร้างความอึดอัดใจต่อผู้วิจัยอยู่มี 2 อย่างก็คือ ความเจ็บ บางทีผู้เรียนก็เจ็บไปนาน ส่วนใหญ่แล้วพบว่า ปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้มักจะเกิดขึ้นในระยะแรกเท่านั้น แต่เมื่อเริ่มการเรียนการสอนไปได้สักระยะหนึ่ง เหตุการณ์ดังกล่าวก็ค่อยๆ ลดน้อยลงไป ผู้เรียนสามารถพูดคุยกันได้อย่างต่อเนื่อง ดังนั้น ในการทดลอง ผู้วิจัยจึงได้ลองเริ่มดำเนินการเรียนการสอนด้วยการเปิดแถบบันทึกเสียงเพลงคลาสสิกให้ผู้เรียนฟังเบาๆ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนคลายจากความวิตกกังวล และสบายใจ ในเวลาดังกล่าว ผู้เรียนได้มีโอกาสขบคิดว่าตนเองจะพูดคุยอะไรกับเพื่อนสมาชิกในกลุ่มดีภายในขอบเขตของหัวข้อเรื่องนั้นๆ (ผู้วิจัยเขียนไว้บนกระดานดำ) หลังจากนั้นจึงเริ่มเรียนพบว่า วิธีการดังกล่าวนี้ใช้ได้ผลดีมาก เพราะในระยะหลังๆ ปรากฏว่า การสนทนาของผู้เรียนสามารถดำเนินไปได้โดยไม่ขาดช่วง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงอยากจะให้ข้อเสนอแนะแก่ครู อาจารย์ที่จะนำวิธีสอนนี้ไปใช้ในการเรียนการสอนว่า ครูไม่ควรจะไปเร่งรัดหรือบีบบังคับผู้เรียนพูด ปล่อยให้ผู้เรียนได้ระบายความคิดของเขาไปตามธรรมชาติอย่างค่อยเป็นค่อยไป แม้ว่าในระยะแรกๆ จะรู้สึกว่าการเรียนดำเนินไปอย่างเชื่องช้า แต่ต่อไป

ในระบอบหลัง เหตุการณ์จะค่อยๆเปลี่ยนแปลงไป ซึ่งผู้วิจัยสามารถยืนยันคำพูดนี้ได้ เพราะจากการทดลองในระยะสัปดาห์หลังๆ ผู้เรียนทุกคนจะจนเกินกำหนดเวลา ผู้วิจัยต้องหาทางให้ผู้เรียนหยุดพูด ซึ่งผู้เรียนบางคนอาจจะพูดต่อ และได้ขอร้องให้มีเวลาฝึกฝนกันเพิ่มขึ้น ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการเล่นบทบาทสมมติ กล่าวคือ ให้ผู้เรียนสวมบทบาทตามเนื้อหาที่ได้สนทนากันในช่วงที่แล้ว ปรากฏว่าวิธีการดังกล่าวนี้ ทำให้บทเรียนน่าสนใจมากขึ้น สนุกสนานมากขึ้น

ก. ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบไม่นำทาง

วิธีการให้คำปรึกษา (counseling) เป็นกระบวนการที่สำคัญที่สุดของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ดังจะเห็นได้จากการใช้วิทยากรมีบทบาทในฐานะเป็นผู้ให้คำปรึกษาทางภาษา ที่จะต้องมีความเห็นอกเห็นใจ มีความเชื่อมั่นในความสามารถของผู้เรียน มีความจริงใจ มีอารมณ์มั่นคง และมีความรู้สึกไวต่อความต้องการของผู้เรียน (Ohlsen, 1970 : 2-3) และความเชื่อที่ว่า ผู้เรียนเปรียบเสมือนกับผู้นำขอรับคำปรึกษาในกระบวนการให้คำปรึกษา โดยเชื่อว่า ผู้เรียนทุกคนเข้ามาเรียนภาษาด้วยความวิตกกังวล ขลาดกลัว ต้องการการเข้าใจจากวิทยากร ฉะนั้น ถ้าหากเราเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีการเรียนภาษาอย่างกระตือรือร้น สร้างสรรค์ และเป็นกันเอง ผู้เรียนก็จะเกิดการเรียนรู้ภาษาขึ้น ฉะนั้น วิทยากรจะต้องไม่เข้าไปก้าวก่ายสิทธิเสรีภาพในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน ปลอ่ยให้ผู้เรียนได้ระบายความคิดความรู้สึกของเขาให้มากที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ ทั้งนี้เพราะ การเรียนภาษาเป็นกระบวนการสร้างสรรค์ วิทยากรควรจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกคิดเอง กระทำเอง ซึ่งจะยังผลให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาด้วย (Forum Staff, 1974 : 4)

วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นการเรียนรู้แบบปฏิบัติการ (operational learning) ซึ่งเกิดขึ้นจากการที่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในสถานการณ์การเรียนรู้เต็มที่ มีการเสาะแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งวิธีนี้ไม่เพียงแต่จะเป็นวิธีการที่จะช่วยลดความวิตกกังวลทั้งกับตัววิทยากรและผู้เรียนเท่านั้น แต่ยังเป็นวิธีที่จะช่วยให้มีการสื่อสารซึ่งกันและกันภายในกลุ่มผู้เรียนอย่างเปิดเผยและจริงใจ มีการถ่ายทอดความรู้ทางด้านภาษา

แก่กันและกัน ซึ่งจะนำไปสู่การลดหรือขจัดความรู้สึกวิตกกังวลของผู้เรียนในที่สุด
 เฮอร์แมน กล่าวว่า "การเรียนรู้ อาจจะกลั่นกลายเป็นการทำลายตนเอง ถ้าหาก
 วิทยากรโยนเอาความทุกข์ (suffering) และความหวาดวิตกไปให้แก่ผู้เรียน เพราะ
 จะทำให้ผู้เรียนมองเห็นว่า สิ่งเหล่านั้นเป็นศัตรูตัวร้ายที่คอยจู่โจมทำลายเขา"
 (Dowling and Sheppard: 1976 : 55-57) นอกจากนี้ เฮอร์แมน ยังได้กล่าวอีกว่า
 "สภาวะในเรื่องคุณค่าในตัวเอง (self-worth) ของผู้เรียน ดูเหมือนว่า จะเป็นตัว
 ชี้นำถึงระดับความสามารถที่เขาจะเรียนรู้ได้โดยเปิดเผย ไม่ซ่อนเร้น และมองเห็นว่า
 การเรียนรู้ไม่ใช่ตัวการที่จะจู่โจมทำลายเขา เมื่อเป็นเช่นนี้ เขาจึงเลิกแสดงอาการต่อต้าน
 และหันมาแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง เกิดการซึมซาบในความรู้ที่ตนได้หาด้วยตนเอง
 อย่างถาวร (Curran, 1975 : 2)

นอกจากนี้ วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ยังชี้แนะปรัชญาของทฤษฎีการให้คำ
 ปรึกษาแบบไม่นำทาง ในแง่ที่เน้นบทบาทของการสะท้อนความคิด (reflection) และ
 การประเมินผลตนเอง (self-evaluation) ของผู้เรียน วิทยากรมีหน้าที่อำนวยความสะดวก
 และความเข้าใจในตัวผู้เรียน โดยไม่วิพากษ์วิจารณ์ ชักถาม หรือตัดสินใดๆ
 (Freeman, 1982 : 26) ซึ่งจากบทบาทของวิทยากรแบบ non-directive role
 นี้เอง ที่ทำให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์ในหมู่นักภาษาศาสตร์เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะ
 อย่างยิ่ง บราวน์ (H. Douglas Brown) ได้กล่าวถึงคำถามที่ว่า เป็นเรื่องที่ไม่
 เหมาะสมอย่างยิ่งที่ครูจะดำเนินบทบาทของตนเช่นนั้น เพราะจะทำให้สถานการณ์ในชั้น
 เรียนยุ่งวุ่นวาย ไม่สามารถดำเนินกิจกรรมการเรียนไปได้ตลอดถ่วง บราวน์ กล่าวว่า
 ในสถานการณ์บางอย่าง วิทยากรจำเป็นต้องเป็นผู้ให้การชี้แนะผู้เรียนด้วย นั่นคือ
 วิทยากรจะต้องมี บทบาทแบบโดยตรงด้วย และถือว่ามี ความจำเป็นอย่างถึงที่ วิทยากรจะ
 ต้องดำเนินบทบาทเช่นนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในระยะที่ผู้เรียนยังไม่สามารถช่วยตัวเอง
 ได้ วิทยากรจะต้องช่วยชี้แนะ ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้รับฟังเฉยๆ จนทำให้มองดูเหมือนว่า
 วิทยากรไม่ได้มีบทบาทอะไรมากกว่าการเป็นผู้ฟังแบบเฉื่อยชา และถอดคำพูดของผู้เรียน

เป็นภาษาที่เรียน (Brown. 1977 : 365-366) จากคำวิพากษ์วิจารณ์ของบราวน์
 ดังกล่าวนั้นก็น่าสนใจยิ่ง แม้ว่าเขาจะมองเพียงแง่มุมหนึ่งเท่านั้นก็ตาม โดยแท้จริง
 แล้ว วิทยาการผู้ทำหน้าที่ในฐานะผู้ให้คำปรึกษาทางภาษาแบบไม่นำทาง ก็สามารถที่จะ
 แสดงความคิดของตนเองออกมาได้บ้าง หรืออาจจะชี้แนะได้บ้าง แต่ไม่ใช่โดยวิธีการบีบ
 บังคับ นอกจากนี้ที่บราวน์วิจารณ์ว่า ดูเหมือนว่า วิทยาการจะไม่มีความทำอะไรเลย
 ความจริงถ้าหากเรามองเพียงผิวเผิน ความคิดของบราวน์ก็ถูกต้อง แต่ถ้าเรามองให้ลึก
 ลงไป เราจะพบว่า วิทยาการนั้นต้องตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้เพราะในขณะที่กำลังมี
 กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอยู่นั้น วิทยาการจะต้องพยายามสร้างความอบอุ่น ความเข้าใจ
 และสนใจต่อความต้องการของผู้เรียน (Rardin. 1977 : 463) เกอราโน โคกล่า
 ถึงขบวนการให้คำปรึกษาไว้ในหนังสือชื่อ " Understanding : An Essential
 Ingredient in Human Belonging " ก่อนการถึงแก่นกิจกรรมของท่านไว้ว่า
 ขบวนการให้คำปรึกษาทางภาษานั้นมิใช่ว่าจะต้องเป็นยาชะโลมจิตใจ (spiritual
 soothing syrup) เฉยๆ วิทยาการมิใช่ว่าจะต้องใช้เวลาของเขาทั้งหมดนั้นไปเพื่อ
 การเข้าใจผู้เรียนอยู่ตลอดเวลา บางครั้งวิทยาการก็อาจจะแสดงจุดยืนของตัวเองได้ด้วย
 ในขณะที่พยายามจะเข้าใจผู้อื่น นั่นคือ วิทยาการจะต้องมีบทบาททั้ง " standing " และ " understanding " ไปพร้อมๆกัน (Stevick. 1980 : 105-106) การเรียน
 ภาษา เป็นเรื่องของการสร้างความเห็นอกเห็นใจ และเข้าใจกัน กล่าวคือ วิทยาการ
 จะต้อง เห็นและได้ยิน (see and hear) ผู้เรียนในฐานะที่เขาเป็นอยู่ โดยไม่ตอบโต้
 หรือกดขี่ควบคุม แต่จะต้อง เชื่อ (believe) ว่าผู้เรียนมีความต้องการ และมีความ
 สามารถที่จะกระทำหรือเปิดเผยสิ่งต่างๆที่มีอยู่ในความคิดของเขาออกมาได้ และจะต้อง
 ปลอญให้เขาได้ พูดและแสดงออก (speak and act) ตามที่เขามองเห็นและเชื่อ
 ให้เหมาะสมกับโอกาสและสถานการณ์นั้นๆ (Stevick. 1980 : 107) นอกจากนี้
 วิทยาการจะต้องสร้างความรู้สึกลึกซึ้งในจิตสำนึกของผู้เรียนว่าตัวเขามีคุณค่า มีความ
 หมาย ไม่เพียงแต่ในฐานะที่เป็นผู้เรียนเท่านั้น แต่ยังมีคุณค่าในฐานะที่เป็นคน มีชีวิต
 จิตใจด้วย ทั้งนี้เนื่องจากบรรยากาศที่วิทยาการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนพูดสนทนากันอย่างเป็น

อิสระนั้น ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าวิชานั้นจะเป็นภาษาฝรั่งเศสหรือคณิตศาสตร์ ถ้าหากเขาสามารถเรียนรู้ได้เอง เขาก็จะเกิดพัฒนาการทางการเรียนรู้ในที่สุด (Newsletter. 1978 : 2)

จากหลักปรัชญาต่างๆที่กล่าวมา สามารถสรุปได้ว่า ปรัชญาของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ยึดตามแนวทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบไม่นำทางก็คือ การสะท้อนความคิดและการเรียนแบบไม่ชี้แนะ ซึ่งผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงงานวิจัยของผู้วิจัยในประเด็นทั้งสองดังนี้

1. การสะท้อนความคิด

จากการทดลองในระยะสัปดาห์แรก การสะท้อนความคิดของผู้เรียนค่อนข้างจะจำกัด ทั้งนี้อาจจะมีสาเหตุเนื่องมาจากความไม่คุ้นเคยกับวิธีสอนนี้ก็ได้ หลังจากนั้นการสะท้อนความคิดของผู้เรียนก็เป็นที่กว้างขวางและสร้างสรรค์มากขึ้น ถึงแม้จะเห็นได้จากบทเรียนที่ได้รับจากการสนทนาของผู้เรียน ผู้เรียนมีความสามารถในการสร้างสถานการณ์ และแสดงความคิดเห็นของตนเองออกมามากขึ้น และก็มีบ่อยครั้งที่ผู้วิจัยต้องหาวิธีการจบบทสนทนาของเขา เนื่องจากล่วงเลยเวลาที่กำหนดมามาก นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ให้ผู้เรียนคิดเป็นภาษาอังกฤษด้วยในขณะที่พูดเป็นภาษาแม่ แล้วพูดออกมา ถึงแม้ว่าจะถอดคำพูดใดถูกบ้างผิดบ้าง ก็สามารถประเมินได้ว่า ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษขึ้นบ้างพอสมควร ถึงแม้จะไม่สู้ดีนัก ผู้วิจัยมีความเชื่อมั่นว่า ถ้าหากได้เพิ่มระยะเวลาในการทดลองมากกว่านี้ ก็คงจะเห็นความเปลี่ยนแปลงนี้ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2. การเรียนแบบไม่ชี้แนะ

จริงอยู่ การเรียนรู้ที่เหมาะสมเป็นธรรมชาติที่สุด ก็คือ การให้ผู้เรียนได้คิดและดำเนินการเรียนเอง โดยวิทยากรไม่ชี้แนะ แต่ผู้วิจัยเห็นว่า การที่วิทยากรจะมีบทบาทในฐานะที่เป็นผู้ชี้แนะบ้าง หรือไม่ชี้แนะเลยนั้น ควรจะพิจารณาถึงสภาพสังคม วัฒนธรรม และวิถีชีวิตของผู้เรียนประกอบกันด้วย ในสภาพสังคมอเมริกัน วิทยากรอาจจะปล่อยให้ผู้เรียนดำเนินการกิจกรรมการเรียนด้วยตนเอง โดยไม่มีการชี้แนะเลยนั้น สามารถกระทำได้ ทั้งนี้เพราะการอบรมเลี้ยงดูเด็กนั้นมีลักษณะต่างไปจากสภาพสังคมไทย ซึ่ง

ผู้เรียนเคยชินกับระบบที่ต้องทำตามความคิดของครูอยู่ตลอดเวลา ฉะนั้น ถ้าหากครูอาจารย์ ที่ต้องการจะนำวิธีสอนนี้ไปใช้ในการเรียนการสอน จึงควรจะได้มีการชี้แนะบ้างในระยะแรก และคอยซักถามบทบาทในการชี้แนะของตนลงไปเรื่อยๆ จนหมดไปในที่สุด แต่ถ้าเป็นผู้เรียนที่เรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ครูก็อาจจะให้การชี้แนะบ้างเพียงเล็กน้อย ส่วนผู้เรียนระดับปริญญาตรีขึ้นไป ครูสามารถดำเนินบทบาทในฐานะที่ไม่ชี้แนะเลยก็ได้ ในการดำเนินการทดลองของผู้วิจัยในระยะแรกจึงมีการนำทางผู้เรียนบ้างเล็กน้อย ด้วยการตั้งคำถามให้ผู้เรียนพูดคุยกันภายในขอบเขตของหัวข้อเรื่องนั้นเท่านั้น เมื่อผู้เรียนเกิดความเข้าใจในขบวนการเรียนรู้แล้ว ผู้วิจัยจึงปล่อยให้ผู้เรียนเรียนอย่างอิสระเต็มที่โดยไม่มีการชี้แนะ ทำให้ผู้เรียนไม่เกิดการคับข้องใจ เพราะไม่รู้ว่าจะพูดคุยอะไรกันดี

ง. ทฤษฎีจิตบำบัด

หลักการสำคัญของทฤษฎีนี้ก็คือ การสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมของกลุ่มบุคคล เพื่อลดความวิตกกังวล พัฒนาความสุขใจ และสภาพความเป็นมนุษย์ของบุคคล แอคเคอแมน กล่าวว่า ทฤษฎีจิตบำบัดมีความสนใจในเรื่องสำคัญ 3 เรื่องคือ 1) สนใจลักษณะโครงสร้างทางสังคมของกลุ่มคน 2) สนใจขบวนการปฏิสัมพันธ์ทางอารมณ์ของปัจเจกบุคคลต่อกัน และ 3) สนใจขบวนการภายในจิตใจของบุคคล (Ackerman, 1958 : 281)

ทฤษฎีจิตบำบัด เชื่อว่า เมื่อคนเรามีปัญหา มักต้องการที่จะระบายออก หรือพูดคุยกับบุคคลที่อยู่ใกล้ชิด เพื่อจะได้ช่วยปลดปล่อยประโลมใจ จิตบำบัดเป็นวิธีการอย่างหนึ่งของสังคมในการระบายความตึงเครียดซึ่งกันและกัน โดยใช้การสนทนากันอย่างอิสระ (free conversation) ของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) นักจิตวิเคราะห์ กล่าวคือ ผู้มาขอคำปรึกษาสามารถจะระบายความตึงเครียดของตนให้นักจิตบำบัด (therapist) ฟังได้ โดยที่นักจิตบำบัดจะไม่เข้าไปแทรกแซง ชัดขวาง แต่จะทำหน้าที่รับฟังโดยนิ่งเฉย มีความเข้าใจในตัวผู้มาขอรับคำปรึกษา

วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ก็ยึดถือหลักการของทฤษฎีจิตบำบัดในเรื่อง "การ

สนทนาโดยอิสระ" เป็นกลวิธีในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้การสอนภาษา วิธีการดังกล่าวนี้จะให้อิสระผู้เรียนได้ระบายความคิด ความรู้สึกของตนแก่สมาชิกในกลุ่ม ข้อแตกต่างนั้นก็คือ เป็นการพูดคุยกันโดยมีเป้าหมายเพื่อการเรียนรู้ภาษาด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องหลักการตอบสนองความต้องการของผู้เรียนเป็นเป้าหมายที่สำคัญประการหนึ่งของวิธีสอนนี้ สตีวิก (Stevick. 1976 : 49-50, Stevick. 1980 : 127) กล่าวว่า เกอราโน ได้นำเอาแนวคิดของ เอ. เอช. มาสโลว์ (A. H. Maslow) เรื่องความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ทั้งห้าชั้นในรูปปริศมามาใช้เป็นปรัชญาพื้นฐานของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ได้แก่

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (physical needs) เช่น ความต้องการอาหาร อาบอากาศ น้ำ ซึ่งเป็นปัจจัยพื้นฐานที่คนเราจะขาดเสียมิได้ และถ้าหากความต้องการของมนุษย์ทางด้านนี้ยังมิได้รับการตอบสนอง ก็จะไม่มีความหวังที่จะบรรลุถึงความต้องการในด้านอื่นใด

2. ความต้องการความมั่นคง (security needs) วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เน้นความต้องการในด้านนี้เป็นพิเศษ เพราะเชื่อว่า คนเราจะเกิดการเรียนรู้ได้ก็ต่อเมื่อเขามีความรู้สึกมั่นคงสบายใจ ในชั้นเรียนภาษาก็เช่นกัน ถ้าหากผู้เรียนมีความรู้สึกว่าตนเองขาดที่พึ่ง ขาดความมั่นคง การเรียนรู้ภาษาจะไม่เกิดขึ้น ฉะนั้น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ วิทยากรจำเป็นต้องสร้างบรรยากาศที่มั่นคงให้เกิดขึ้นในชั้นเรียน ควรวิธีการส่งเสริมการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม และ การตอบสนองแบบให้คำปรึกษา (counseling response) คือ วิทยากรจะต้องให้ความอบอุ่น ให้การยอมรับ และให้ความเข้าใจในตัวผู้เรียน

3. ความต้องการความรักและการเป็นเจ้าของ (love and belonging needs) คนเราทุกคนต้องการที่จะรักคนอื่น เป็นที่รักของคนอื่น ต้องการสร้างเอกลักษณ์ (identity) ที่เป็นของตนเอง และต้องการที่จะเป็นเจ้าของในสิ่งที่ตนพึงพอใจ วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจที่ตนได้มีส่วนเป็นเจ้าของกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียน มีความรักใคร่ สามานสามัคคีกลมเกลียวกันภา

ในหมู่คณะ ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการเรียน และบรรยากาศในชั้นเรียนจึงขึ้นอยู่กับวิทยากรและความร่วมมือช่วยเหลือกันของสมาชิกกลุ่ม ฉะนั้น สมาชิกกลุ่มจึงต้องมีความรักใคร่กลมเกลียว ประสานประโยชน์ร่วมกัน คนที่รู้น้อยจะช่วยเหลือคนที่รู้น้อยกว่า คนที่รู้น้อยจะช่วยเหลือคนที่รู้น้อย และสมาชิกในกลุ่มทุกคนจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

4. ความต้องการการยอมรับนับถือ (esteem needs) ทั้งจากตนเองและจากคนอื่น วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ มุ่งส่งเสริมอิสรภาพ มนุษย์เราทุกคนต้องการเป็นอิสระจากผู้อื่น อยากจะทำสิ่งต่างๆด้วยตนเอง และต้องการมีชื่อเสียง เป็นที่นับหน้าถือตา มีความสำคัญต่อคนอื่น ในชั้นเรียน ผู้เรียนมีหน้าที่รับผิดชอบดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้เอง วิทยากรเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกในการบอกกล่าวของผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียน

5. ความต้องการที่จะตระหนักรู้ในตนเอง (self-actualization needs) หรือ การตระหนักรู้ว่าคุณมีความสามารถ เห็นว่าชีวิตตนเองมีค่า มีความหมาย มีความสำคัญ เป็นชีวิตที่รื่นรมย์ หรือที่เกอร์รานหมายถึง "redemption" นั่นเอง ซึ่งถือว่าเป็นเป้าหมายที่สำคัญสูงสุดของขบวนการเรียนรู้ภาษาตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์

เกอร์ราน ถือว่า การเรียนรู้ภาษาเป็นเรื่องที่มีความสำคัญรองลงมาจากการพัฒนาความเข้าใจในตนเองอย่างลึกซึ้ง ภาษาเป็นแต่เพียงพาหนะนำไปสู่ประสบการณ์การเรียนรู้เท่านั้น พลังกลุ่มจะเป็นสื่อที่ช่วยให้สมาชิกในกลุ่มทุกคนดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ไปในแนวเดียวกัน ลดการเรียนรู้แบบเฉื่อยชา (passive learning) และต้องการพึ่งพาอาศัยความช่วยเหลือจากผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา วิธีนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเป็นอิสระจากความววน (vicious circle) ที่ผู้เรียนไม่สามารถแสดงออกถึงความสามารถในการเรียนรู้ได้เอง จนกว่าจะสามารถหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดทางด้านการใช้ภาษาได้ ช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ การเรียนการสอนภาษาขึ้นอยู่กับความต้องการและการตั้งใจของผู้เรียน ให้การเรียนภาษาเป็นไปเพื่อประโยชน์ในการสื่อสาร และการปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่มผู้เรียนอย่างแท้จริง (Ingram. 1980 : 18, 30)

จากการสัมภาษณ์ผู้เรียนที่เข้าร่วมในโครงการทดลองของผู้วิจัย ผู้เรียนได้

เปิดเผยว่า เขารู้สึกสบายใจ ผ่อนคลายจากความตึงเครียด และถึงแม้ว่าบางครั้งจะเกิดความรู้สึกอึดอัดใจอยู่บ้าง เพราะไม่รู้ว่าทำอะไรดี แต่เมื่อเห็นทุกคนเป็นกันเองก็เกิดความรู้สึกสบายใจและมีกำลังใจ พอใจที่ได้สนิทสนมกับในสิ่งที่ตนเองเห็นว่ามีคุณค่า มีความหมาย และมีความสำคัญต่อตนเองและเพื่อนสมาชิก

2) หลักการของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์

ในที่นี้ ผู้วิจัยจะได้กล่าวถึงหลักการใหญ่ๆ 3 ประการคือ

- ก. หลักการทางภาษาศาสตร์ (Linguistic principles)
- ข. หลักการทางจิตวิทยา (Psychological principles)
- ค. หลักการทางสังคมวิทยา (Sociological principles)

ก. หลักการทางภาษาศาสตร์

ความขัดแย้ง (conflicts) มีอยู่ในทุกช่วงชีวิตของคนเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชั้นเรียนภาษา จะพบว่า อัตราของความขัดแย้งภายในจิตใจของผู้เรียนนั้นมีมาก ทั้งนี้เนื่องจากสาเหตุที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้ในสิ่งที่อยู่ไกลตัว และต้องทนฟังครูบอกความรู้ อยู่ตลอดเวลา โดยที่ไม่มีโอกาสได้แสดงออกด้วยตนเอง จึงทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนเต็มไปด้วยความเฉื่อยชา ตึงเครียด ไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ เกิดการเรียนรู้แบบปกป้อง (defensive learning) ทั้งนี้เพราะผู้เรียนมองเห็นว่า ภาษาต่างประเทศนั้นเป็นเรื่องของการศึกษาหน่วยเสียง คำ กฎเกณฑ์ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่สลับซับซ้อนที่ครูถ่ายทอดจากตำราเข้าไปสู่สมองของเขา เปรียบได้กับการที่ครูขว้างลูกดอกไปที่ผู้เรียน ถ้าหากบังเอิญว่าลูกดอกนั้นไปปะทะเข้ากับอาณาบริเวณที่ไม่ได้รับการปกป้อง หรือถ้าจะกล่าวให้กว้างขึ้นก็คือ ถ้าหากผู้เรียนกระทำผิด เขาจะเกิดความรู้สึกเจ็บปวด และพยายามหาทางปกป้องตนเอง โดยแสดงอาการขี้ขลาด หรือ ไม่ยอมเรียน ดังนั้นบรรยากาศในชั้นเรียนที่ดี จึงต้องเป็นบรรยากาศที่สร้างสรรค์ ให้ผู้เรียนได้เรียนด้วยความเต็มใจ (receptive learning) ซึ่งเป็นการเรียนแบบสร้างสรรค์ และมีความอบอุ่นเป็นกันเอง สามารถช่วยให้สมองของผู้เรียนพัฒนาออกมาขึ้น เปรียบได้กับเมล็ดพืชที่ถูกหว่านลงบนดินดี ถ้าหากดินนั้นไม่มีวัชพืช หรือหิน และเมล็ดพืชนั้นได้รับแสงแดดและ

น้ำเพื่องด มั่นก็จะเจริญเติบโตผลออกนอกผล ในชั้นเรียนภาษาก็เช่นกัน ตัววิชาชีพ และหิน เปรียบได้กับปฏิกิริยาการปกป้องตนเองของผู้เรียน (ego-defense reactions) ซึ่งอาจจะเป็นการแสดงพฤติกรรมในทางที่ก้าวร้าวหรือถอยหนี ดังนั้น วิธีการที่จะพัฒนาสมองของผู้เรียนให้เจริญงอกงามขึ้นได้ก็คือ ครูจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีอิสระในการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างเต็มที่ (Stevick. 1974 : 2, Stevick. 1974 : 379-380)

ตามหลักการทางภาษาศาสตร์ของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ให้ความสนใจต่อองค์ประกอบทางด้านความรู้สึกของผู้เรียนเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะองค์ประกอบทางด้านนี้มีอิทธิพลสำคัญซึ่งต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของผลสัมฤทธิ์ทางด้านการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน คอมส์ กล่าวว่า ความรู้สึก เจตคติ และความเชื่อมั่นในตนเองของผู้เรียน มีอิทธิพลสำคัญต่อการสร้างการสนใจในการเรียน ประกอบกับการที่วิทยากรมีความเห็นอกเห็นใจ มีความรู้สึกไวต่อความต้องการ และความเชื่อมั่นในความสามารถของผู้เรียนก็เป็นปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งที่มีส่วนสำคัญต่อความสำเร็จทางด้านการเรียนรู้ของผู้เรียน (Combs. 1982 : 496) ทั้งนี้เนื่องจาก วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ถือว่าการที่วิทยากรให้ความสนใจต่อความรู้สึกของผู้เรียน โดยไม่แสดงอาการหมองเหม็น เบื่อหน่าย หรือไม่เห็นด้วย จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่าตัวเขามีได้อยู่โดดเดี่ยวหรือเป็นคนไร้ค่า แต่ยังมีบุคคลที่เข้าใจเขา มองเห็นคุณค่าของเขาอยู่ตลอดเวลา ดังนั้น ในขณะที่ผู้เรียนกำลังพูดสนทนากัน วิทยากรจึงไม่มีหน้าที่วิพากษ์วิจารณ์ ชักถาม หรือแสดงความรู้สึกโล่งว่าเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย เพราะถ้าหากกระทำเช่นนั้น จะทำให้ผู้เรียนไม่ยอมเปิดเผยความรู้สึกนึกคิดในส่วนลึกของตนเองออกมา ผู้เรียนอาจจะพูดสนทนากันแต่เพียงในสิ่งที่ผิวเผิน ไม่จริงจัง ด้วยเหตุนี้ วิทยากรจึงต้องเป็นผู้ฟังที่ดี นั่งเฉย ไม่โต้ตอบ ชักถาม หรือให้คำแนะนำใดๆ เพราะสิ่งดังกล่าวนี้จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกมั่นใจในตนเอง นอกจากนี้ การที่วิทยากรชักถาม และ แนะนำผู้เรียน ก็จะเป็นว่า สิ่งต่างๆ เหล่านั้นกลายเป็นความคาดหวังของวิทยากรไป ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง จากความสนใจที่ออกมาจากความรู้สึกนึกคิดของตนเอง

.(Stevick. 1980 : 101-102)

เหตุผลที่เกอร์ราน ไม่ยอมเรียกผู้สอนว่า "ครู" แต่ไปใช้คำว่า "วิทยากร" (knower) และ "ผู้ให้คำปรึกษาทางภาษา" (language-counselor) แทนก็เพราะคำว่า "ครู" (teacher) นั้น หมายถึง บุคคลผู้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบในการเรียนรู้ของผู้เรียนทุกอย่าง เริ่มตั้งแต่การกำเนียบบทบาทในฐานะผู้สอน เรื่อยไปจนถึงการเป็นผู้จัดการเรียนการสอน และชี้นำการเรียนรู้ของผู้เรียน (Stevick. 1980 : 107) แต่คำว่า "วิทยากร" นั้นหมายถึง บุคคลที่ดำรงตนในฐานะที่เป็นผู้ให้ความเข้าใจ และเชื่อมั่นในความสามารถของผู้เรียน นอกจากนี้ เกरण ยังต้องการที่จะเน้นบทบาทการยอมรับกันในฐานะ กล่าวคือ เมื่อผู้เรียนเรียนรู้ภาษามาถึงระดับที่มีความสามารถเพียงพอที่จะให้การช่วยเหลือสมาชิกคนอื่นในกลุ่มได้แล้ว ฐานะของผู้เรียนคนนั้นก็เหมือนกับวิทยากร ผู้เรียนสามารถทำหน้าที่เป็นวิทยากร อำนวยความสะดวก และบอกภาษาแก่เพื่อนสมาชิกที่ยังขาดความสามารถทางภาษาอยู่ได้ ส่วนในกรณีที่เกอร์รานบอกว่า วิทยากรเป็นผู้ให้คำปรึกษาทางภาษาค่านั้น ก็เพราะความเชื่อที่ว่า การเรียนภาษาจะมีประสิทธิภาพสูงสุดก็ต่อเมื่อ วิทยากรเป็นผู้รับฟังผู้เรียนด้วยความตั้งใจ และเข้าใจเขา เหมือนกับผู้ให้คำปรึกษาในขบวนการให้คำปรึกษาที่ให้ความสนใจต่อปัญหาของผู้มาขอรับคำปรึกษา การที่วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เน้นบทบาทของวิทยากรว่าจะต้องเป็นผู้ฟังที่ดีก็เพราะการฟัง ก่อให้เกิดประโยชน์หลายประการคือ

1. การฟังเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสร้างความสัมพันธ์ และการมองเห็นคุณค่าของคนอื่น
2. การฟังช่วยให้เกิดการเรียนรู้ถึงบุคลิกภาพ และ ความรู้สึกของบุคคลได้อย่างลึกซึ้ง
3. การฟังผู้เรียนด้วยการนั่งเฉย ไม่ขัดขวาง เป็นวิธีที่ต่ออย่างหนึ่งที่จะช่วยสอนให้ผู้เรียนรู้จักกับตัวเอง คือช่วยให้ผู้เรียนสามารถตระหนักรู้ถึงมโนทัศน์ภายใน (inner self-concept) ของตน

นอกจากทุกประโยชน์ของการฟังทั้ง 3 ประการนี้แล้ว การที่วิทยากรเป็นผู้ฟัง

ที่ดี ยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกสบายใจ (catharsis) และความรู้สึกสบายใจนี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้เรียนทุกคนสามารถเปิดเผยความรู้สึกนึกคิดของตนแก่กันและกันได้อย่างเต็มที่ภายใต้สถานการณ์การเรียนรู้ที่เป็นมิตร และบรรยากาศการเรียนรู้ที่ช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน เกลอราน (Leforge. 1977 : 9-10 Citing Curran. 1972,

Schumann. 1975 : 227-228, Stevick. 1980 : 108-110, Bensen and Schulz. 1980 : 91) กล่าวว่า ข้อมูลทางภาษาเกิดจากการที่วิทยากรถอดคำพูดของผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียน โดยในชั้นเรียนภาษา เราอาจจะแบ่งพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนได้ 5 ขั้นตอนคือ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้น (Embryonic stage) เป็นขั้นของการเรียนภาษาที่ผู้เรียนจะต้องพึ่งพาอาศัยความช่วยเหลือทางด้านภาษาจากวิทยากรทุกอย่าง ทั้งนี้ผู้เรียนจะเป็นผู้ตัดสินใจเองว่า เขาต้องการจะพูดอะไร แล้วจึงหันไปบอกวิทยากรด้วยภาษาแม่ วิทยากรจะถอดคำพูดนั้นเป็นภาษาที่เรียน คำนวณว่าเสียงที่นุ่มนวล ชวนให้ผู้เรียนฝึกพูดตาม และหันไปชอกลับสมาชิกในกลุ่ม ในขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนต้องการความมั่นใจจากวิทยากรเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นการพบปะกันครั้งแรก ความผูกพันทางใจต่อกันยังไม่ถ่องแท้ ฉะนั้น จึงเป็นหน้าที่ของวิทยากรที่จะต้องพยายามสร้างบรรยากาศที่อบอุ่น เป็นกันเอง เพราะสิ่งนี้จะช่วยให้ผู้เรียนกล้าเปิดเผยความรู้สึกนึกคิดของตนออกมา

ขั้นที่ 2 ขั้นอยากพูดเอง (Self-assertion stage) ในขั้นนี้ ผู้เรียนเริ่มจะมีความรู้ความสามารถทางภาษาเพิ่มขึ้นแล้ว ผู้เรียนสามารถพูดสนทนากันโดยใช้ภาษาที่เรียนได้บ้างเป็นคำๆหรือเป็นวลี ทั้งนี้ วิทยากรจะต้องให้ความช่วยเหลือ และให้ความมั่นใจเสมอเมื่อผู้เรียนต้องการ

ขั้นที่ 3 ขั้นเริ่มแยกตัวเองเป็นอิสระ (Separate existence stage) ในขั้นนี้ ผู้เรียนอาจจะพูดสนทนากันเอง โดยไม่ต้องการให้วิทยากรคอยช่วยเหลือ แต่กระนั้นก็ตาม บางครั้งวิทยากรก็ต้องให้ความช่วยเหลือทางด้านภาษาคำวลีเมื่อผู้เรียนต้องการ

ขั้นที่ 4 ขั้นสลับเปลี่ยนบทบาท (Role reversal stage) บทบาทของผู้เรียน

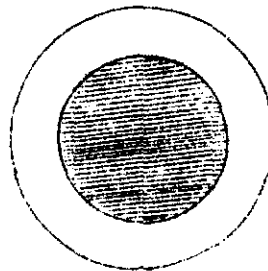
และวิทยากรในระยะนี้จะเปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ ในชั้นที่ 1-3 วิทยากรจะต้องพยายามสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียน ไม่ทำลายความรู้สึกที่ดีของผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นด้วยกรณีใดๆก็ตาม แต่ในชั้นที่ 4 นี้จะเห็นได้ชัดว่า วิทยากรเริ่มจะรู้สึกมีความวิตกกังวลไม่มั่นใจ เพราะเกรงว่าผู้เรียนจะไม่ยอมรับตน เนื่องจากมีความรู้ความสามารถเพียงพอแล้ว ดังนั้น ผู้เรียนจึงต้องให้ความเข้าใจ และความมั่นใจแก่วิทยากรด้วย เพื่อวิทยากรจะได้เกิดความสบายใจที่จะให้การช่วยเหลือตนต่อไป ฉะนั้น จึงเห็นได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างวิทยากรกับผู้เรียน เป็นความสัมพันธ์กันในแบบที่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน (mutual support)

ขั้นที่ 5 ขั้นแยกตัวเองเป็นอิสระ (Independent adult stage) ขั้นนี้มีลักษณะเหมือนกันกับในขั้นที่ 4 ต่างกันนิดหน่อยตรงที่ว่า ข้อผิดพลาดทางคำณวณของผู้เรียนมีน้อยลง สามารถพูดสนทนากันเป็นภาษาที่เรียนได้เองโดยไม่ติดขัด แต่ถึงแม้ว่า ผู้เรียนจะเป็นอิสระ สามารถพูดสนทนากันเป็นภาษาที่เรียนได้ก็พอสมควรแล้วก็ตาม ก็ยังมีข้อผิดพลาดบางส่วน ที่ทั้งวิทยากรและผู้เรียนจะต้องช่วยกันแก้ไขปรับปรุงภาษาให้ดีขึ้น และสละสลวยขึ้น ในขั้นนี้ ผู้เรียนมีฐานะเทียบเท่าวิทยากร กล่าวคือ สามารถที่จะทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษาทางภาษาให้แก่ผู้เรียนคนอื่นบางคนที่ยังขาดความสามารถทางด้านภาษาอยู่ด้วยก็ได้

สำหรับการพัฒนาการเรียนรูภาษาของผู้เรียนตามหลักการของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ดังกล่าวมา อาจจะเขียนอธิบายให้ชัดเจนขึ้นในรูปของแผนภูมิดังนี้

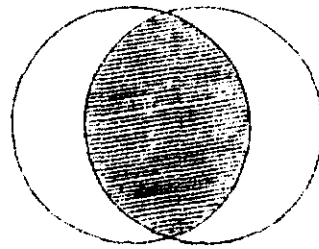
1. ^{๕๔}ชนท 1 ^{๕๔}เป็นชนท^{๕๔}ุเรียนตอง ^{๕๔}ชนท 1

พึ่งพาอาศัยความช่วยเหลือทางด้าน
ภาษาจากวิทยากรเป็นอย่างมาก
บทสนทนาของผู้เรียนจึงเริ่มต้นด้วย
การใช้ภาษาแม่ก่อน และวิทยากร
ถอดคำพูดนั้นเป็นภาษาที่เรียนด้วย
น้ำเสียงที่นุ่มนวล ยอมรับผู้เรียน

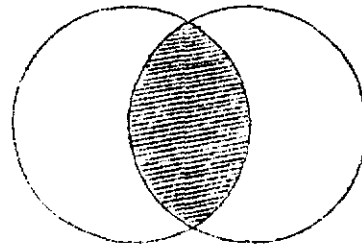

2. ชั้นที่ 2 เป็นชั้นที่ผู้เรียนสามารถพูดภาษาที่เรียนได้บ้างเป็นคำๆ หรือเป็นบางวลี วิทยากรให้การช่วยเหลือเป็นระยะๆ ตามที่ผู้เรียนต้องการ ในด้านของคำศัพท์ การออกเสียง และไวยากรณ์ รวมทั้งการให้ความมั่นใจแก่ผู้เรียนด้วย
3. ชั้นที่ 3 เป็นชั้นที่ผู้เรียนสามารถพูดภาษาที่เรียนกับสมาชิกในกลุ่มได้มากขึ้น ในชั้นนี้ วิทยากรจะให้ความช่วยเหลือ แก้ไขข้อผิดพลาดเฉพาะในกรณีที่น่าสงสัยว่าผู้เรียนใช้ภาษาผิด หรือใช้ภาษาที่ไม่เป็นที่ยอมรับในการสนทนาด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลและให้กำลังใจ
4. ชั้นที่ 4 เป็นชั้นที่ผู้เรียนเกิดความรู้สึกลังเลไม่พอใจที่มีวิทยากรวนวายกับการสนทนาของตน วิทยากรจะรู้สึกอึดอัดกับใจ ต้องการการเข้าใจจากผู้เรียน ในชั้นนี้ผู้เรียนต้องการความช่วยเหลือทางคำภาษาเฉพาะบางเรื่องเท่านั้น เช่น ความถูกต้องในการใช้สำนวนภาษา การออกเสียง และโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ซับซ้อน เป็นต้น

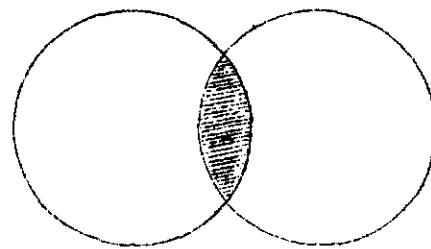
ชั้นที่ 2

ชั้นที่ 3

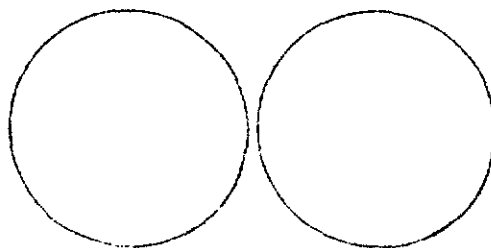
ชั้นที่ 4

5. ชั้นที่ 5 เป็นชั้นที่ผู้เรียน

ชั้นที่ 5

เป็นอิสระจากวิทยาการโดยสมบูรณ์
สามารถทบทวนหาสื่อความหมาย
เป็นภาษาที่เรียนได้อย่างคล่องแคล่ว
วิทยาการจะช่วยแก้ไขสำนวน และ
ไวยากรณ์ของผู้เรียนบ้างเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เพื่อความสละสลวย
เหมาะสมกับสถานการณ์การใช้มาก
ขึ้น ในชั้นนี้ ผู้เรียนอาจจะเปลี่ยน
บทบาทมาทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษา
ทางด้านภาษา สำหรับสมาชิกในกลุ่ม
ที่ยังขาดความสามารถทางด้านภาษา
ในชั้นที่ 1, 2 และ 3 ได้

จากพัฒนาการทางการเรียนภาษาของผู้เรียนทั้ง 5 ชั้นที่กล่าวมา จะสังเกตเห็นได้ว่า หลักการทางภาษาศาสตร์ของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เน้นเรื่องการสร้าง
ความมั่นใจให้แก่ผู้เรียนในทุกขั้นตอนของการเรียนรู้ ข้อแตกต่างนั้นมีอยู่นิดหน่อยตรงที่ว่า
ความมั่นใจนั้นมาจากใคร ในระยะแรก วิทยาการจะต้องพยายามสร้างบรรยากาศใน
ชั้นเรียนให้ผู้เรียนเกิดความอบอุ่นใจ สบายใจ แต่ในระยะหลัง เมื่อผู้เรียนมีความ
สามารถทางภาษาดีพอแล้ว วิทยาการจะเริ่มรู้สึกวิตกกังวล กลัวว่าผู้เรียนจะไม่ยอมรับตน
ดังนั้น ผู้เรียนจึงต้องสร้างความมั่นใจให้แก่วิทยาการ จึงเห็นได้ว่า ทั้งสองฝ่ายมีส่วน
สร้างความมั่นใจให้แก่กันและกัน

ความมั่นใจ เป็นหลักการทางภาษาศาสตร์ที่สำคัญยิ่งของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่ม
สัมพันธ์ ดังจะเห็นได้จากแนวความคิดของเคอราโนในเรื่ององค์ประกอบที่จำเป็นต่อการ
เรียนรู้ถึงผู้เรียนในทุกๆ ด้านที่เคอราโนใช้ตัวย่อว่า SARD ก็มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนเกิด
ความมั่นใจเสียก่อน เพื่อจะได้เป็นตัวจักรที่จะนำผู้เรียนไปสู่พัฒนาการการเรียนรู้ภาษา

ต่อไป สตีวิก (Stevick, 1980 : 110-114) ได้ตีความหมายขององค์ประกอบที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ผู้เรียนในทุกด้านตามแนวความคิด และความเข้าใจของตนโดยใช้ตัวย่อว่า SAARED ดังนี้

1. S = Security (การสร้าง ความมั่นใจ) ในระยะแรกของการเรียน มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่วิทยากรจะต้องสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนภาษาให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกมั่นใจเสียก่อน ด้วยการให้ความอบอุ่น ให้ความเข้าใจ และยอมรับผู้เรียน ทั้งนี้ เพราะเมื่อผู้เรียนมีความรู้สึกมั่นใจ และสบายใจ เขาก็พร้อมที่จะเปิดเผยความรู้สึกนึกคิดของตนเองออกมา
2. A = Assertion (การเปิดเผยความรู้สึกนึกคิด) หลังจากที่ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่า บรรยากาศในชั้นเรียนภาษาเอื้ออำนวยต่อการเปิดเผยความคิดของตน เขาก็จะระบายความคิดนั้นออกมาให้สมาชิกในกลุ่มฟัง
3. A = Attention (ความสนใจ) สิ่งที่ผู้เรียนเปิดเผยออกมา ก็คือ สิ่งที่เขาให้ความสนใจเป็นพิเศษ
4. R = Reflection (การสะท้อนความคิด) เมื่อผู้เรียนให้ความสนใจต่อสิ่งต่างๆ เขาจะหันกลับไปพิจารณาสิ่งที่พูดไปแล้ว ฉะนั้น ในการเรียนการสอนภาษาตามวิธีสอนนี้ จึงมีการอัดเสียงพูดของผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียนลงแถบบันทึกเสียงไว้ ทั้งนี้ เพื่อผู้เรียนจะได้สามารถย้อนกลับมาฟังสิ่งที่ตนพูดไปแล้วได้ บางทีอาจจะมีการบันทึกวิดีโอ-เทป (Video-tape) ไว้ เพื่อว่าผู้เรียนและวิทยากรจะได้แลเห็นพฤติกรรมภาพของตนในขณะที่กำลังมีกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยก็ได้
5. R = Retention (การคงไว้) สิ่งต่างๆ ที่เรารู้มา ผู้เรียนจะพยายามจดจำเอาไว้
6. D = Discrimination (การจำแนกแยกแยะ) องค์ประกอบสุดท้ายที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนภาษาก็คือ ผู้เรียนสามารถเปรียบเทียบและจำแนกแยกแยะสิ่งที่เรารู้มาแล้วได้

จากองค์ประกอบทั้ง 6 อย่างข้างต้น จะสังเกตเห็นว่า องค์ประกอบทางด้าน

การสร้างควมมั่นใจมีแทรกอยู่ในทุกขั้นตอนของการเรียนรู้ภาษา ความคิดในเรื่องการสร้างควมมั่นใจให้แก่ผู้เรียนนี้มีได้จำกัดอยู่แต่เฉพาะในระยะแรกของการเรียนภาษาเท่านั้น ในขณะที่กำลังมีการพูดคุยกันภายในกลุ่มผู้เรียน บุคลิกภาพ หรือ การแสดงออกของวิทยากร อาจจะสร้างหรือทำลายควมรู้สึกมั่นใจของผู้เรียนไปได้ ถ้าหากผู้เรียนเกิดควมรู้สึกไม่แน่ใจในความปลอดภัย โอกาสที่เขาจะเปิดเผยควมรู้สึกนึกคิดออกมาก็เป็นไปได้น้อย หรือ แทบจะไม่มีเลย จึงเป็นเรื่องที่วิทยากรจะต้องตระหนักถึงอยู่ตลอดเวลา ถ้าต้องการจะนำวิธีสอนนี้เข้าไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษาของตน

นอกจากนี้ ความมั่นคงทางอารมณ์ของวิทยากรก็เป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่ง ทั้งนี้เพราะถ้าหากวิทยากรโกรธ หรือ แสดงควมรู้สึกไม่พอใจผู้เรียน จะเป็นสิ่งที่ไปขัดขวางการเรียนรูภาษาของผู้เรียน บางคนอาจจะแสดงอาการต่อต้าน หรือหลบเลี่ยงไม่ยอมเรียน ในขณะที่ผู้เรียนโกรธ วิทยากรจะต้องไม่โกรธตอบ จากการทดลองสอนภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้น ม.4 โรงเรียนบางลำภวิทยาคม อำเภอบางลำภ จังหวัดฉะเชิงเทรา ผู้วิจัยพบว่า เมื่อใดก็ตามที่ผู้วิจัยอารมณ์ไม่ดี ผู้เรียนจะไม่กล้าแสดงออก ดังนั้น วิทยากรจึงควรจะสำนึกอยู่เสมอว่า วิทยากรจะต้องพยายามหาวิธีการใดก็ตามที่จะสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้อ่อนนวยต่อการแสดงออกของผู้เรียนให้มากที่สุด

หลักการทางภาษาศาสตร์ที่สำคัญอีกประการหนึ่งของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ก็คือ การใช้ภาษาแม่ (Mother Tongue) เป็นสื่อไปสู่การเรียนรูภาษาที่เรียน ซึ่งวิธีสอนภาษาแบบเดิมปฏิเสธควมคิดในเรื่องการใช้ภาษาแม่ในการเรียนภาษาอื่น ทั้งๆที่เราเองก็รู้ว่า เราไม่สามารถจะหยุดยั้งไม่ให้ผู้เรียนใช้ภาษาแม่ในขณะที่เรียนภาษาอื่นได้ ครูที่สอนภาษาแต่เดิมเชื่อกันแต่เพียงว่า วิธีการเรียนการสอนภาษาที่มีประสิทธิภาพสูงสุดนั้นก็คือ จะต้องใช้เฉพาะภาษาที่เรียนเท่านั้น ไม่ใช้ภาษาแม่เลย แต่ในปัจจุบันแนวโน้มดังกล่าวได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว ปัจจุบัน นักภาษาศาสตร์เริ่มมองเห็นควมสำคัญของภาษาแม่ที่จะเป็นวิธทาง (means) นำไปสู่การเรียนรูภาษาใหม่ ซึ่งเป็นเป้าหมายปลายทาง (end) ที่มุ่งหวังไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ได้สนับสนุนให้ใช้ภาษาแม่เป็นสื่อไปสู่การเรียนรูภาษาใหม่ โต (Doi, 1979 : 27-28)

ได้กล่าวถึงประโยชน์ของภาษาแม่ต่อการเรียนการสอนภาษาอื่นไว้ดังนี้

การสอน การใช้ภาษาแม่ในการสอนจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจได้ดีกว่าการใช้ภาษาอื่น

การอธิบาย เมื่อครูจะอธิบายให้ผู้เรียนฟังเรื่องไวยากรณ์ ฯลฯ ความตั้งใจของครูในขณะนั้นก็คือ ต้องการให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ ฉะนั้น ถ้าหากครูอธิบายโดยใช้ภาษาอื่น ก็จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจได้ยาก

ผู้เรียน ผู้เรียนอาจจะแสดงอาการต่อต้านการเรียนภาษา ถ้าหากเขาเห็นว่าภาษาใหม่ที่เขาเรียนนั้นแปลกประหลาดสำหรับเขา

การใช้ของปฏิบัติการทางภาษา มีผู้เรียนจำนวนไม่น้อยที่ไม่สามารถจะปรับตัวให้ใช้ของปฏิบัติการทางภาษาได้ ทั้งนี้เพราะไม่เข้าใจภาษานั้น ดังนั้น ถ้าหากใช้ภาษาแม่ ก็จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจได้ทันที ไม่ต้องเสียเวลา

สำหรับวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ สนับสนุนให้ใช้ภาษาแม่ เพื่อเรียนรู้ภาษาที่เรียน ทั้งนี้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ ไม่วิตกกังวล สามารถเปิดเผยความคิดเห็นความรู้สึกของตนได้อย่างเต็มที่ การเรียนรู้ภาษาก็จะเกิดประโยชน์สูงสุด

จากที่กล่าวมาทั้งหมด จะเห็นได้ว่า หลักการทางภาษาศาสตร์ของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ก็คือ ต้องการจะพัฒนาความไว้วางใจ (total trust) และการแสดงออกของผู้เรียน (productive performance) อย่างเต็มที่ ด้วยการใช้ภาษาแม่เป็นสื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษาที่เรียน ซึ่งเป็นเป้าหมายปลายทาง จนกระทั่งในที่สุดผู้เรียนจะค่อยๆ เลิกใช้ภาษาแม่ไปเอง ซึ่งจากผลการทดลองของผู้วิจัยสอดคล้องกับหลักการของวิธีสอนนี้ในแง่ที่ว่า ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ สามารถพูดสนทนากันได้อย่างอิสระตามความสนใจของตนเอง แม้ว่าจะสนทนากันภายในขอบเขตของหัวข้อเรื่องหนึ่งๆ นั้นเท่านั้นก็ตาม ทั้งนี้เพราะหัวข้อเรื่องเหล่านั้นได้มาจากการเลือกสรรของผู้เรียนเอง อย่างไรก็ตาม วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ก็มีทั้งข้อดี และข้อเสีย ซึ่งผู้วิจัยพอจะสรุปได้ดังนี้

ข้อดี

ก. ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาได้ตรงกับความต้องการของตนเอง และสามารถเรียนรู้ไวยากรณ์ในเวลาอันสั้น

ข. บรรยากาศในชั้นเรียนไม่น่าเบื่อหน่าย เพราะผู้เรียนมีความรู้สึกว่า ภาษาที่เรียนที่เขาพูดออกมานั้น เป็นผลผลิตจากความคิดของเขาเอง

ค. ลดการแข่งขันกันระหว่างผู้เรียนเก่งกับผู้เรียนอ่อน ทุกคนกล้าเปิดเผยความคิดของตนเองออกมา เนื่องจากบรรยากาศในชั้นเรียนอบอุ่น เป็นกันเอง

ง. หลังจากที่ได้เรียนไปแล้วประมาณ 2-3 ชั่วโมง ผู้เรียนจะเกิดความไว้วางใจซึ่งกันและกัน และกล้าที่จะเปิดเผยความคิดความรู้สึกของตนที่มีต่อวิทยากร และปฏิกิริยาที่มีต่อกันและกันภายในกลุ่ม

จ. ผู้เรียนสามารถเข้าใจความหมายของประโยคภาษาที่เรียนทุกประโยคได้ทันที

ฉ. การสนทนาสื่อสารกัน มีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน และตรงกับสภาพความเป็นจริงในชีวิตสังคม

ข้อเสีย

ก. วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ใช้การถอดคำพูด (paraphrase) หรือการแปล (translation) เป็นกลวิธีสำคัญในการเรียน แต่เนื่องจากการแปลเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน ยุ่งยากซับซ้อน วิทยากรอาจจะไม่สามารถแปลคำพูดของผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียนได้ถูกต้อง ซึ่งจากปัญหานี้ ผู้วิจัยอยากจะเสนอความคิดเห็นว่า การแปลนั้นวิทยากรไม่จำเป็นจะต้องแปลทุกคำ ควรจะถอดคำพูดของผู้เรียนออกมาเป็นภาษาที่เรียน โดยให้ผู้เรียนรู้ว่า นั้นเป็นความคิดหรือคำพูดของเขาที่ต้องการจะสื่อสารกันเท่านั้น นอกจากนี้ วิทยากรก็อาจจะกำหนดให้ผู้เรียนปรึกษากันว่า จะพูดคุยกันในหัวข้อเรื่องอะไร โดยกำหนดหัวข้อเรื่องนั้นให้แคบ และกระชับมากที่สุด เพื่อวิทยากรจะได้สามารถเตรียมตัวได้ ซึ่งการทดลองของผู้วิจัยที่ใช้วิธีการดังกล่าวนี้ ทำให้สามารถแปล หรือ ถอดคำพูดของผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียนได้โดยไม่ยุ่งยากมากนัก คงมีปัญหาน้อย

เพียงเล็กน้อย เช่น มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ผู้วิจัยไม่สามารถจะนึกศัพท์ตรงตัวได้ ผู้วิจัยก็หลีกเลี่ยงไปใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงแทน อีกประการหนึ่ง ระดับวุฒิภาวะ ความสนใจ ตลอดจนประสบการณ์ของผู้เรียนที่น้อยกว่าทางด้านภาษา ก็เป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้วิจัยไม่รู้สึกหนักใจมากเท่าไร เพราะวัยของผู้เรียนแต่ละวัย จะเป็นเครื่องหมายแสดงถึงความนึกคิดของผู้เรียนในระดับนั้นๆ ได้

ข. การที่ผู้เรียนถาม แล้ววิทยากรถอดคำพูดทันที เป็นเรื่องลำบาก วิทยากรจำเป็นจะต้องไวต่อความรู้สึก และการรับรู้ความคิดของผู้เรียน นั่นคือ วิทยากรจะต้องสนใจต่อสถานการณ์ในชั้นเรียนที่กำลังดำเนินไปทุกระยะๆ วิธีการหนึ่งที่จะแก้ไขปัญหานี้ได้ก็คือ วิทยากรให้ผู้เรียนที่ต้องการพูด หันมาบอกวิทยากรก่อนว่าต้องการจะพูดอะไร แล้ววิทยากรจึงถอดคำพูดนั้นเป็นภาษาที่เรียน และถามผู้เรียนว่าต้องการจะพูดกับใครหรือถามใคร ผู้เรียนจะบอก วิทยากรถอดคำพูดนั้นอีกครั้งหนึ่ง โดยมีข้อผูกมัดที่ผู้เรียนต้องการจะพูดหรือถามรวมอยู่ด้วย เช่น Panupon, are you free tomorrow? วิธีการนี้จะช่วยให้วิทยากรได้มีโอกาสคิด และเรียบเรียงความคิดของผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียนได้ถูกต้อง

ค. สิ่งที่คุณเรียนคนหนึ่งพูด อาจจะไม่เป็นที่สนใจของผู้เรียนอีกคนหนึ่งก็ได้ ซึ่งขัดกับหลักการของวิธีสอนนี้ที่เชื่อว่า ถ้าหากผู้เรียนได้พูดสนทนากันในสิ่งที่ตนเองสนใจ จะเป็นสิ่งที่คนอื่นสนใจด้วย ซึ่งไม่เป็นจริงเสมอไป แต่อย่างไรก็ตาม ดังได้กล่าวมาแล้วว่า ก่อนเรียน วิทยากรควรจะให้ผู้เรียนได้ปรึกษาหารือกันว่าจะพูดคุยกันในเรื่องอะไร ข้อตกลงที่ได้นั้นก็จะมีความสนใจของส่วนรวม

ง. ความคิดที่ออกมาจากผู้เรียนแต่ละคนอาจจะกระจัดกระจาย ไม่ต่อเนื่อง เพราะผู้เรียนมีอิสระที่จะพูดคุยอะไรก็ได้ที่ตนสนใจ ขอบกรอบประการนี้ เราสามารถแก้ไขได้ ด้วยการให้ผู้เรียนพูดตามหัวข้อเรื่องที่กำหนดขึ้นมาเท่านั้น อีกประการหนึ่ง ในฐานะที่ผู้เรียนเป็นมนุษย์ ต้องการอยู่ร่วมในสังคมกับคนอื่น และต้องการให้คนอื่นยอมรับตน เขาก็จะพยายามดำเนินตามบรรทัดฐาน และความนึกคิดส่วนใหญ่ของกลุ่ม ถึงแม้ว่า วิธีสอนนี้จะมีข้อเสียอยู่บ้างดังได้กล่าวมาแล้ว แต่ก็เป็นวิธีสอนที่มี

ข้อดีอยู่มาก สิ่งหนึ่งที่เห็นได้ชัดก็คือ เป็นวิธีสอนที่เน้นการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะให้อิสระผู้เรียนได้แสดงออกจริงๆ นอกจากนี้ ยังเป็นวิธีสอนเสริมเพื่อแก้ไขพฤติกรรมของผู้เรียนบางคนที่ไม่กล้าแสดงออก ให้กล้าแสดงออกมากขึ้น เพราะบรรยากาศในชั้นเรียนเต็มไปด้วยความอบอุ่น เป็นมิตร และช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน ข้อสำคัญก็คือ วิทยากรจะต้องเตรียมตัวมาก และต้องเป็นคนเอาใจใส่อุทิศเวลาให้กับผู้เรียนจริงๆ

ข. หลักการทางจิตวิทยา

ความอบอุ่นปลอดภัยทางใจ (psychological safety) เป็นรากฐานสำคัญที่สุดของการเรียนรู้ ในสภาวะแวดล้อมใดๆก็ตามที่มีความอบอุ่น เป็นกันเอง มีผู้ให้ความสนใจต่อการแสดงออกทางด้านความคิดและความรู้สึกของบุคคล บุคคลนั้นก็จะเกิดความเชื่อมั่นว่ายังมีคนอื่นที่สนใจเขา ในชั้นเรียนภาษาที่ใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์วิธีก็คือ หลักการทางจิตวิทยาที่ว่า ความมั่นใจ คือ จุดเริ่มต้นของความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษานั้นคือ การให้ความสำคัญต่อผู้เรียน เพราะผู้เรียนเป็นบุคคลที่มีความสามารถพร้อมสรรพที่จะเรียนรู้ภาษาได้ ถ้าหากสถานการณ์ในชั้นเรียนเอื้ออำนวย กล่าวคือ ทั้งผู้เรียนและวิทยากรต่างเคารพให้เกียรติกัน และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ด้วยความเต็มใจ และจริงจัง ทราเนล กล่าวว่า การที่วิทยากรจะสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้ผู้เรียนมีความมั่นใจได้นั้น วิทยากรจะต้องให้อิสระแก่ผู้เรียนได้พูดคุยกันอย่างเต็มที่ในเรื่องที่ผู้เรียนสนใจ วิทยากรจะต้องไม่ขัดขวาง โดยทำตัวเสมือนหนึ่งว่าตนไม่ได้อยู่ ณ ที่นั้นด้วย (non-existence) ทั้งนี้เนื่องจากวิทยากรมีความรู้สูงกว่าผู้เรียน จะทำให้เกิดช่องว่างระหว่างกัน ช่องว่างนี้มีความสำคัญมาก เพราะถ้าหากผู้เรียนต้องการที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆเอง แต่วิทยากรไม่ยอมเปิดช่องว่างหรือโอกาสให้แก่ผู้เรียน เขาก็จะกลายเป็นผู้ทำลายโอกาสในการเรียนรู้ของผู้เรียนไป จนกว่าเมื่อไรที่วิทยากรจะเจียบเฉยเหมือนกับว่าตนไม่ได้อยู่ ณ ที่นั้น เมื่อนั้นผู้เรียนก็จะเกิดการเรียนรู้ขึ้น

(Tranel. 1980 : 20) ฉะนั้น วิทยากรจึงต้องลดการบีบบังคับ (reduction of coercion) ผู้เรียน การบีบบังคับอาจจะไม่ได้หมายถึงการใช้ความรุนแรง หากแต่เป็น

การฉลาดกล้านในเรื่องที่ว่าชาคนรัก สนใจ และให้ความเข้าใจ สิ่งนี้มีอิทธิพลมากกว่า การจะทำโทษ เพราะการทำโทษ เป็นความเจ็บปวดชั่วคราวหนึ่งเท่านั้น แต่ความ เจ็บปวดทางใจนั้นคงทน และจะเป็นตัวทำลายความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของผู้เรียน ค่าย ค่ายเหตุนี้ แมคคีน จึงได้เรียกร้องให้ครูผู้สอนภาษาทุกคนได้ลดการบีบคั้นความ ต้องการทางใจของผู้เรียนลง เพราะการกระทำดังกล่าวจะนำไปสู่การเรียนรู้แบบต่อต้าน ขึ้น แมคคีน ต้องการให้ครูผู้สอนภาษาได้ให้ความสนใจ และสนับสนุนการเข้าร่วม ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองอย่างกระตือรือร้น ทั้งนี้เพราะการ เรียนรู้จะมีประสิทธิภาพสูงสุด ก็ต่อเมื่อผู้เรียนได้เป็นผู้ริเริ่มดำเนินการเรียนรู้ด้วยตนเอง (McLean, 1980 : 17-18) การเรียนแบบต่อต้าน จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนมองเห็นว่า ภาษาที่เรียนนั้น ประกอบด้วยหน่วยเสียง คำ กฎเกณฑ์ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ มากมาย ที่ถูกถ่ายทอดออกมาจากครูหรือตำราเรียนเข้าไปสู่สมองของผู้เรียน ครูกำลัง ทำตัวเสมือนหนึ่งว่าเป็นผู้วางลูกออกไปให้ผู้เรียน ถ้าหากลูกตกมันไปปะทะเข้ากับอาณา บริเวณที่มีได้รับการปกป้อง หรือ ถ้าหากผู้เรียนพูดผิด เขาก็จะเกิดความรู้สึกเจ็บปวดยิ่ง และพยายามจะป้องกันตนเอง นอกจากนี้ การเรียนแบบต่อต้านยังเกิดขึ้นในชั้นเรียนที่ ครูเน้นในเรื่องของระดับผลการเรียน และการสอบด้วย (Findley, 1978 : 73-74) ดังนั้น ในชั้นเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์จึงหลีกเลี่ยงการบีบคั้นผู้เรียน ด้วยการทำให้ บรรยากาศในชั้นเรียนอบอุ่น เป็นกันเอง ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีการจัดที่นั่งให้อำนวยความสะดวก และความสบาย ให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารระหว่างกันได้ง่ายที่สุด ด้วยการจัดเก้าอี้เป็นวงกลมให้ผู้เรียนนั่ง เพื่อสร้างความผูกพันทางใจระหว่างสมาชิกในกลุ่มให้ลึกซึ้ง นอกจากนี้ในสภาวะแวดล้อมที่ไม่สร้างความตึงเครียด ยังสามารถสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเรียนภาษานั้น มิได้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวัดระดับคะแนน แต่การเรียนภาษาที่มีความสมบูรณ์ที่สุด ก็คือ การพัฒนาสภาพชีวิตจิตใจของผู้เรียน มิใช่วิธีการเรียนการสอนภาษาแบบเดิมที่พัฒนาผู้เรียนเฉพาะทางด้านสติปัญญาเท่านั้น มิได้สนใจต่อการพัฒนาอารมณ์ และสังคมของผู้เรียน

สตีวิก (Stevick, 1976 : 235-237) กล่าวว่า การสื่อสารทางภาษาในชั้นเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เกิดจากการผสมผสานกันของแนวคิด 3 ประการคือ

1. ความเต็มอกเต็มใจของผู้เรียนที่จะสื่อสารกันในสิ่งที่มีความสำคัญต่อตัวเขา นั่นคือ ความรู้สึกเชื่อมั่น ผู้เรียนมีความต้องการจะอยู่ร่วมสังคมกับสมาชิกในกลุ่ม และเขาต้องการความแน่ใจว่า ในระหว่างการติดต่อสื่อสารพูดจากับสมาชิกนั้น วิทยากรจะไม่ได้ออกยจับผิดเขา แต่ปล่อยให้เขาพูดจากันอย่างอิสระ และวิทยากรพร้อมที่จะช่วยเหลืออำนวยความสะดวก โดยไม่ตำหนิติเตียน หรือวิพากษ์วิจารณ์ใดๆ

2. ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ภาษาได้ ถ้าหากว่าได้ใช้ภาษาที่เรียนด้วยตนเอง

3. การที่ผู้เรียนให้ความช่วยเหลือกัน การพูดจาโต้ตอบกันก็เป็นการใช้ภาษาที่เป็นจริง ตรงกับสภาพจริงในชีวิตประจำวันของเขา

จากหลักการทางจิตวิทยาของวิธีสอนนี้ สิ่งที่มีความสำคัญสูงสุดก็คือ การสร้างบรรยากาศที่มั่นใจให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน ด้วยการหลีกเลี่ยงบรรยากาศใดๆที่จะทำลายสภาพความมั่นใจของผู้เรียน เช่น ในชั้นเรียนภาษจะไม่เน้นการแข่งขันเพื่อจะไต่ระดับคะแนนที่ดี ไม่เน้นการสอบ แต่จะเน้นการร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพราะสิ่งนี้คือ การใช้ภาษาติดต่อโต้ตอบกันในระดับที่ลึกซึ้ง นั่นก็คือ ระดับความรู้สึก (the feelings level) ที่ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดความรู้สึก และมีความเข้าใจซึ่งกันและกัน โดยไม่มีการบีบบังคับ

ก. หลักการทางสังคมวิทยา

สิ่งแวดล้อมทางสังคม (social environment) เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการเรียนรู้ภาษา มนุษย์เราสามารถเรียนรู้ภาษาได้ทั้งจากการเรียนด้วยตนเอง และจากการรับฟังการสนทนาของผู้อื่น ตามแนววิธีสอนภาษาแบบเดิม การเรียนการสอนภาษาของเราได้วางบทบาทไว้ตายตัวให้ผู้เรียนอยู่เฉยๆ (passive role) รับฟังการถ่ายทอดวิชาความรู้จากครู ทั้งนี้เพราะครูต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้สิ่งต่างๆไปในแนว

เดียวกัน ฉะนั้น การสอนของครูจึงเป็นการพัฒนาผู้เรียนเฉพาะความรู้ทางด้านสติปัญญาเท่านั้น ไม่ได้พัฒนาสภาวะทางอารมณ์ ความรู้สึกของผู้เรียน หรืออาจจะกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งก็คือ ไม่ได้พัฒนาผู้เรียนในทุกๆ ด้านนั่นเอง วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์มีเป้าหมายให้การเรียนภาษาเป็นไปเพื่อการพัฒนาสภาวะชีวิตของผู้เรียนในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นทางด้านความรู้ อารมณ์ เจตคติ การรู้จัก ความอบอุ่นเป็นกันเอง และการสื่อสารภายในกลุ่มสังคม โดยอาศัยความสัมพันธ์ของกลุ่มผู้เรียนที่ร่วมมือช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ภาษา วิทยากรมีฐานะเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ภาษา มิใช่ยึดเยียดความรู้

ในชั้นเรียนภาษาของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ประกอบด้วยผู้เรียนประมาณ 6-12 คน ซึ่งเป็นการเรียนกันเป็นกลุ่มเล็ก ทั้งนี้โดยมีเป้าหมายที่สำคัญก็คือ ต้องการให้ผู้เรียนแต่ละคนได้มีโอกาสที่จะเชื่อมโยงความรู้ความถนัดของเขากับสมาชิกในกลุ่มอย่างมีความหมาย จากการที่ได้ระบายความถนัดความรู้ที่ต่างกันและกัน ทุกคนจะเกิดความเข้าใจ และเกิดการซึมซาบในความถนัดของกันและกัน ผู้เรียนเป็นผู้สอน และผู้เรียนรู้อย่างเอง นอกจากนี้ การเรียนเป็นกลุ่มเล็กยังมีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนทุกคนสามารถแลกเปลี่ยนทัศนะความถนัดเห็นต่อกันได้อย่างกว้างขวาง ตลอดจนเป็นการพัฒนาการเคารพนับถือซึ่งกันและกัน (mutual respect) ได้ฝึกการฟัง และการรับรู้ที่ไวต่อความรู้สึกของเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม การสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ให้ความสำคัญในความสัมพันธ์ของสังคม และวัฒนธรรม มากกว่า ความสนใจในงานเนื้อหาความรู้ทางด้านภาษา ผู้เรียนมีความเต็มใจที่จะพูดจากันในฐานะของผู้มีความสำคัญเท่าเทียมกัน และความรู้สึกมั่นใจที่ได้อยู่รวมในกลุ่มสังคมกับเพื่อนสมาชิกและวิทยากร (Stevick, 1976 : 235-237)

คำว่า "สังคม" (community) ตามหลักการของวิธีสอนนี้ มีความหมายแตกต่างไปจากการเรียนรู้ภาษาในกลุ่ม (group language learning) ทั้งนี้เพราะกลุ่ม (group) จะประกอบด้วยผู้เรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้แบบธรรมดา (common task) ไม่ลึกซึ้ง ส่วน "community learning" นั้นหมายถึง การเรียนรู้ที่เป็นอิสระจากความคิดของผู้อื่น คือ การเห็นพ้องต้องกันของผู้เรียนแต่ละคน

ในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อที่จะได้บรรลุถึงเป้าหมายบางประการร่วมกัน (Byrne, 1976 : 280-282) นอกจากนี้ คำว่า "community" ยังหมายถึงการเปลี่ยนแปลงบทบาท กล่าวคือ ในการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ วิทยากรสามารถจะเปลี่ยนบทบาทของตนไปได้ ทั้งนี้เพื่อจะได้เข้าถึงความต้องการของผู้เรียน ส่วนผู้เรียนก็สามารถเปลี่ยนบทบาทของตนจากการต้องพึ่งพาอาศัยวิทยากรมาเป็นการเป็นอิสระจากวิทยากร เมื่อตนเองมีความสามารถทางภาษาเพิ่มขึ้นแล้ว สามารถพูดสนทนากับสมาชิกในกลุ่มเป็นภาษาที่เรียนได้อย่างคล่องแคล่ว (Stewick, 1976 : 126) ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้แบบ "community" จะไม่มีการคำนึงถึงกฎข้อบังคับต่างๆ ทุกคนจะยุติสนเพื่อกลุ่ม นอกจากนี้ วิธีสอนนี้ยังต่างไปจากกิจกรรมกลุ่ม (group activities) ในประเด็นที่ว่า วิธีสอนนี้เน้นในเรื่องการสะท้อนความคิดระหว่างกัน อย่างอิสระ

มนุษย์เราทุกคนต้องการเพื่อน และต้องการการยอมรับจากคนอื่นในสังคม วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์เน้นสังคม กล่าวคือ การเรียนภาษาจะแยกผู้เรียนออกจากสังคมไม่ได้ การเรียนเป็นกลุ่มจะช่วยสร้างความมั่นใจ และความสบายใจ เพราะทุกคนมีหน้าที่ช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน ภาษาเป็นสิ่งที่จะเรียนรู้ได้โดยการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (social interaction) และการเรียนรู้นี้จะเกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมที่เป็นอิสระ สามารถเอื้ออำนวยให้ผู้เรียนได้พูดคุยกันเหมือนกับการสื่อสารในกลุ่มชนในสภาพที่เป็นจริง

นอกจากนี้ ตามหลักการทางสังคมวิทยาของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ยังถือว่า การปฏิสัมพันธ์ในกลุ่ม เป็นสิ่งที่มีบทบาทมากในการสร้างเจตคติและค่านิยมของผู้เรียนแต่ละคน การเปลี่ยนแปลงต่างๆไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงทางค่านิยมความรู้ ภาษา หรือการใช้ชีวิตในกลุ่ม ล้วนแล้วแต่มาจากกลุ่มผู้เรียนทั้งสิ้น ทุกคนมีโอกาสดำเนินการอย่างเปิดเผย และไม่ต้องหวงในเรื่องปัญหาการใช้ภาษาด้วย ทั้งนี้เพราะผู้เรียนสามารถใช้ภาษาแม่พูดคุยกันในระยะที่ยังขาดความรู้ในภาษาที่เรียนได้ โดยวิทยากรจะเป็นผู้ถอดคำพูดของผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียน เมื่อเรียนไปได้ถึงระดับหนึ่งแล้ว

ผู้เรียนจะสามารถพูดคุยกันโดยใช้ภาษาที่เรียนได้

จากหลักการทางสังคมวิทยาของวิธีสอนดังกล่าวมาข้างต้น จะพิจารณาเห็นได้ชัดว่า ผู้เรียนคือบุคคลที่มีความสำคัญที่สุดในทุกขั้นตอนของการเรียนรู้ กลุ่มสังคมคือแหล่งที่จะสร้างความมั่นใจ และการแบ่งปันความคิดแก่กันและกัน ผู้เรียนคือแหล่งของสรรพความรู้ ส่วนวิทยากรก็คือ ผู้ช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนต้องการ ทั้งหมดนี้คือกลุ่มสังคมซึ่งเป็นแหล่งรวมของความคิด และการเรียนรู้ภาษาที่เรียน

ปัญหาที่ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ในหมู่นักวิชาการ โดยเฉพาะครูผู้สอนภาษาก็คือ ข้อจำกัดในเรื่องจำนวนผู้เรียน วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์มีเป้าหมายสำคัญคือการสร้างการปฏิสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้งในหมู่ผู้เรียน ฉะนั้นชั้นเรียนภาษาจึงมีผู้เรียนไม่มากประมาณ 6-12 คน ดังนั้น ครู อาจารย์ที่จะนำวิธีสอนนี้ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษาซึ่งมีผู้เรียนจำนวนมากควรจะแก้ไขปัญหานี้อย่างไร ผู้วิจัยขอเสนอว่า ไม่ควรจะนำวิธีสอนนี้ไปใช้เดี่ยวๆ ควรจะใช้วิธีสอนอื่นควบคู่ไปด้วย ดังนั้น ในชั้นเรียนที่มีผู้เรียนมาก ครูจึงควรจัดให้มีการเรียนในมุมภาษา หรือ ให้ผู้เรียนได้ทำเป็นกิจกรรมการเรียนเป็นกลุ่มย่อย และแยกผู้เรียนออกมากลุ่มหนึ่ง เพื่อมาเรียนตามขอบข่ายของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ส่วนผู้เรียนกลุ่มอื่นก็ให้มีการจดบันทึกความก้าวหน้า (progress chart) การกระทำกิจกรรมของตนไว้ แล้วสลับผู้เรียนกลุ่มอื่นๆ มาเรียนตามขอบข่ายของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ก็จะสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ ผู้วิจัยอยากกล่าวไว้ ณ ที่นี้ว่า ยังไม่มีวิธีสอนใดที่ดีที่สุดในโลก ดังนั้น ครูผู้สอนภาษาจึงควรจะได้ดึงเอาสิ่งที่ดีของวิธีสอนแต่ละวิธีมาใช้ ไม่ควรจะใช้วิธีสอนหนึ่งวิธีสอนใดใดๆ เพราะจะทำให้สภาพการเรียนในชั้นน่าเบื่อหน่าย ข้อคิดอีกประการหนึ่งที่ได้รับจากการวิจัยก็คือ วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์นี้ สามารถนำไปใช้เพื่อแก้ไขพฤติกรรมของผู้เรียนได้ดีมาก โดยเฉพาะในกรณีที่มีผู้เรียนบางคนไม่ค่อยจะกล้าแสดงออก ครูก็ควรจะมีการสอนเสริม เพื่อแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าวนี้ให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก

3) การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ในเรื่องเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมาในเรื่งนี้ ได้มีการพูดถึงการสอนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสารกันอย่างกว้างขวางในหมู่นักวิชาการทั้งในและต่างประเทศ รวมทั้งในหลักสูตรการศึกษาภาษาอังกฤษของประเทศไทยในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายทุกฉบับ ก็เน้นให้มีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อประโยชน์ในการสื่อสารเป็นสำคัญ แต่กระนั้นก็ตามเท่าที่ปรากฏ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเรายังไม่สามารถบรรลุถึงเป้าหมายนั้นได้ เพราะสถานการณ์การเรียนในชั้นเรียนไม่เอื้ออำนวย ครูยังคงทำหน้าที่บอกความรู้ทางภาษาให้แก่ผู้เรียนเช่นเดิม ไม่ได้ให้อิสระแก่ผู้เรียนได้เรียนภาษาในสถานการณ์การเรียนที่เป็นอิสระที่จะพูดคุยกันในเรื่องที่ตนสนใจได้ ทั้งนี้ สตีวิก ได้กล่าวไว้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่สมบูรณ์และมีประสิทธิภาพสูงที่สุดนั้นก็คือ การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีอิสระในการพูดคุยกันในเรื่องที่ตนสนใจ (Stevick, 1976 : 43)

จากการประชุมสัมมนาทางวิชาการเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารที่จัดขึ้นที่โรงแรม Detroit-Cadillac ในเมืองดีทรอยต์ ประเทศสหรัฐอเมริกา แซนดรา ซาวิญน (Sandra Savignon) ได้กล่าวว่า ความสามารถในการสื่อสารทางภาษาของคนเรานั้นเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบสำคัญหลายอย่าง ไม่ใช่แค่เฉพาะความรู้ทางด้านภาษาอย่างเดียวเท่านั้น กล่าวคือ จะต้องเกี่ยวข้องกับบริบททางวัฒนธรรมที่ประกอบด้วยความรู้เรื่องบทบาทของผู้พูดและผู้ฟัง รวมทั้งความรู้ในเรื่องภาษาท่าทางด้วย เธอได้ย้ำว่า นักภาษาศาสตร์จะได้มีการถกกันถึงเรื่องการสร้างเครื่องมือที่ใช้ทดสอบการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (language use) มากกว่าที่จะมาถกกันถึงเรื่องการสร้างเครื่องมือที่ใช้ทดสอบความรู้เกี่ยวกับภาษา (knowledge about language) แต่เพียงอย่างเดียว ในชั้นเรียนภาษา ครูควรจะได้หันมาเน้นความสำคัญของภาษาท่าทางให้มากขึ้นในการสนทนา เช่น ท่าทาง (gestures) การแสดงออกทางสีหน้า (facial expressions) และการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้ออื่นๆ การเรียนการสอนภาษาที่ถูกต้อง จะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเสี่ยง และพูด

ออกมาเอง โดยครูไม่ใส่ใจในข้อผิดพลาดเหล่านั้น ครูควรจะให้ความสนใจต่อกฎเกณฑ์การใช้ภาษาให้น้อยลง และหันมาให้ความสนใจกับการแสดงออกทางด้านภาษา หรือภาษาที่เขาใช้พูดคุยกันในชีวิตประจำวัน เพื่อให้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประสบผลสำเร็จ เธอได้เสนอให้ครูผู้สอนภาษานำเอาวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งหลักการโดยส่วนรวมของวิธีสอนนี้ยึดถือแนวคิดในเรื่องความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างบุคคลที่ทำหน้าที่เป็นวิทยากรและผู้เรียนเป็นสำคัญ (Schulz. 1976 : 279-280) นอกจากนี้ เจอร์รี่ จี. เกบฮาร์ด (Jerry G. Gebhard) ก็ได้สนับสนุนให้ครูผู้สอนภาษาใช้วิธีสอนนี้ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะเป็นวิธีสอนที่เน้นการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างแท้จริง เป็นการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง และจากความช่วยเหลือของวิทยากรและสมาชิกในกลุ่ม (Gebhard. 1982 : 5) สตีวิก ก็มีความสนใจในวิธีสอนนี้มาก โดยกล่าวว่า การสื่อสารทางภาษาที่แท้จริงนั้น หมายถึง การเรียนรู้ที่เริ่มมาจากความไม่แน่ใจ (resolution of uncertainties) มิใช่การให้ผู้เรียนท่องบ่น หรือ จดจำบทสนทนา หรือการใช้ตารางเทียบแทน (substitution drills) อย่างที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน (Stevick. 1976 : 33)

ทำไมวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์จึงได้รับการสนับสนุนจากนักภาษาศาสตร์ให้ใช้เป็นวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับคำถามนี้ ผู้วิจัยขอเสนอเหตุผลสำคัญบางประการที่ทำให้วิธีสอนนี้เหมาะที่จะนำไปใช้สอนภาษาเพื่อการสื่อสารดังนี้

1. หลักการกล่าวถึงเรื่องความรู้เกี่ยวกับภาษา

นักเรียนไทยมักจะเคยชินกับระบบการสอนของครูที่เน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์การใช้ภาษา โดยผู้เรียนไม่สามารถจะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้เลย ทั้งนี้เพราะการสื่อสารทางภาษานั้น จะต้องใช้ให้ถูกต้องเป็นที่นิยมกันในสังคม สำหรับวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ให้ความสนใจกับการสื่อสารทางภาษาของผู้เรียนอย่างเต็มที่ โดยวิทยากรทำหน้าที่เป็นผู้ให้การช่วยเหลือบอกภาษาให้เท่านั้น ผู้เรียนมีอิสระที่จะระบายความรู้สึกนึกคิดของตนเองออกมาได้อย่างเต็มที่ การเรียนใน

ชั้นเรียนก็มีสภาพเหมือนกับการสนทนาของคนเราในชีวิตประจำวันทั่วไป เช่น การทักทาย การถามทุกข์สุข การนัดหมาย การให้คำแนะนำ ฯลฯ สตีวิก กล่าวว่า ส่วนที่มีความสำคัญที่สุดของการสนทนาในชั้นเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์คือ การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารทางภาษาของผู้เรียน มิใช่เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การใช้ภาษา หรือไวยากรณ์ เพราะถ้าหากเป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับหลักไวยากรณ์ จะทำให้ผู้เรียนต้องสูญเสียการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของผู้เรียนในทุกด้านไป การเรียนรู้ก็จะกลายกลายเป็นการพัฒนาผู้เรียนเฉพาะทางด้านสติปัญญาเท่านั้น ไม่ได้เป็นการพัฒนาทางด้านอารมณ์ และการนำเอาความรู้ทางด้านภาษาไปใช้เพื่อการสื่อสารในชีวิตจริงเลย ฉะนั้นหน้าที่ของวิทยากรในฐานะที่เป็นผู้ให้การช่วยเหลือทางภาษาจึงต้องตระหนักไว้เสมอว่า การเรียนภาษาที่ถูกตอ้งนั้นก็คือ การพัฒนาการสื่อสารทางภาษาของผู้เรียนในทุกด้านในลักษณะที่สอดคล้องกับชีวิตจริงของเขา มิใช่เป็นการศึกษาหลักเกณฑ์การใช้ภาษาหรือไวยากรณ์ แต่เป็นการเรียนภาษาเพื่อมุ่งประโยชน์ในการสื่อสาร (Stevick, 1980 : 162-163)

การสื่อสารทางภาษา คือ การสนทนากันอย่างอิสระเหมือนกับอยู่ในสภาพชีวิตจริง วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะผู้เรียนมีอิสระที่จะพูดคุยกับสมาชิกในกลุ่มเหมือนกับอยู่ในสถานการณ์ชีวิตสังคมจริงๆ เป็นการสื่อสารกันในระดับของความรู้สึก กล่าวคือ ผู้เรียนจะพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและความรู้สึกซึ่งกันและกัน แสดงออกถึงความเข้าใจในความรู้สึกของผู้อื่น ซึ่งถือว่าเป็นส่วนสำคัญที่สุดในการสื่อสารต่อกันที่แท้จริง (Christison, 1981 : 11)

จากการทดลองสอนการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์กับนักเรียนชั้น ม. 4 โรงเรียนบางกล่ำพิทยาคม อำเภอบางกล่ำ จังหวัด ฉะเชิงเทรา ผู้วิจัยพบว่า วิธีสอนนี้สามารถพัฒนาการสื่อสารทางภาษาเพื่อนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้อย่างแท้จริง เพราะสิ่งที่ผู้เรียนสนทนากันนั้น เป็นเหมือนกับสภาพชีวิตจริง มีการทักทาย ถามทุกข์สุข ฯลฯ กัน นอกจากนี้ยังพบว่า วิธีสอนนี้สามารถ พัฒนาผู้เรียนในทุกด้าน คือ

1. ร่างกาย ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวร่างกาย และมีการแสดงออกทางสีหน้าตามสถานการณ์ต่างๆที่เขาสมมติขึ้นมา และขอความจริงในชีวิต
2. อารมณ์ พบว่า ผู้เรียนมีความสุขสบายใจ สนุกสนาน และมั่นใจในตนเอง
3. สังคม ผู้เรียนได้รู้จักกันดีขึ้น และพยายามช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
4. สติปัญญา ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษสนทนากันในเรื่องง่ายๆเกี่ยวกับชีวิตประจำวันได้หลังจากที่จบบทเรียน

2. การสื่อสารทางภาษาเป็นการแบ่งปัน

การสื่อสารเป็นการเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กันของบุคคลในสถานการณ์ทางสังคมที่ไว้วางใจกัน และพร้อมที่จะเปิดเผยความคิดของตนเอง ในชั้นเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์บรรยากาศที่อบอุ่นเป็นกันเอง คือ จุดเริ่มต้นของความเข้าใจ และไว้วางใจกัน ในระยะนี้เองที่ผู้เรียนสามารถพูดคุยกัน เพราะต่างฝ่ายต่างก็มีความเข้าใจกัน ยอมรับในความคิดของกันและกัน ซึ่งต่างไปจากสถานการณ์การเรียนภาษาแบบเดิม ที่ผู้เรียนถูกแบ่งแยกจากกัน มีการแข่งขันกัน แต่ในชั้นเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ผู้เรียนทุกคนสามารถเรียนรู้ภาษาได้จากการแบ่งปันความคิด ความรู้สึก และช่วยเหลือกัน ทั้งนี้เนื่องจากสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มมีประสบการณ์โดยเฉพาะเป็นของตนเอง แต่ละคนเรียนรู้สิ่งต่างๆมาแตกต่างกัน การได้รับฟังความคิดเห็นของสมาชิกคนอื่นๆ ช่วยให้ผู้เรียนทุกคนสามารถเรียนรู้ภาษาและสิ่งต่างๆได้มาก

นอกจากนี้ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ยังเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถพูดคุยกันได้มากเท่าที่เขาต้องการ โดยวิทยากรไม่ขัดขวาง แม้ว่าจะมีข้อผิดพลาดอยู่บ้างก็ตาม ทั้งนี้เพราะในสถานการณ์สังคม คนเราใช้ภาษาสื่อสารกันก็ด้วยความมุ่งหวังว่าจะสื่อความนึกคิดแก่กันและกันเท่านั้น ตามหลักการของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ วิทยากรจะไม่ขัดขวาง วิทยากรวิจารณ์ผู้เรียน เมื่อรู้ว่าผู้เรียนพูดผิดพลาด ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารกันได้ในทุกๆด้าน คือ ทั้งทางด้านความคิด ความรู้สึก อารมณ์ และเจตคติ ฯลฯ ซึ่งสอดคล้องกับการสื่อสารในชีวิตสังคมจริง ในสถานการณ์การเรียนดังกล่าวนี้ วิทยากรในฐานะที่เป็นผู้ช่วยเหลือในการบอกภาษาแก่ผู้เรียนจะมีความเต็มใจ

ไม่ตัดสิน วัตถุประสงค์ความคิดของผู้เรียน และมีอารมณ์มั่นคง ไม่บีบบังคับผู้เรียน กระทำตามในสิ่งที่ตนเองสนใจ หรือบอกให้ผู้เรียนหยุดพูดในสิ่งที่ตนเองไม่สนใจ จากการทดลองของผู้วิจัย สามารถชี้ให้เห็นได้อย่างเด่นชัดในประเด็นนี้ เนื่องจากผู้เรียนได้พูดคุยแสดงความคิดเห็นกันอย่างอิสระ ผู้เรียนได้แบ่งปันความคิดความรู้สึกแก่กันและกัน โดยใช้ภาษาไทย วิทยากร (ผู้วิจัย) ได้แบ่งปันความคิดโดยถอดคำพูดของผู้เรียนเป็นภาษาอังกฤษ

สรุป การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนแต่ละคนได้อย่างแท้จริง เพราะผู้เรียนมีอิสระ สามารถพูดคุยในสิ่งที่ตนสนใจ มีการแบ่งปันความคิด ความรู้สึกกับสมาชิกในกลุ่มเหมือนกับได้อยู่ในสถานการณ์ในชีวิตสังคมจริงๆ

4) วิธีการดำเนินการเรียนการสอน

หลักการใหญ่ๆของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ก็คือ ต้องการให้ผู้เรียนสามารถพูดคุยกันในเรื่องที่ตนเองต้องการจะพูดได้ทันทีโดยใช้ภาษาแม่เป็นเครื่องขจัดความวิตกกังวลในการใช้ภาษาที่เรียนตั้งแต่เริ่มแรก วิทยากรจะถอดคำพูดของผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียนแล้วให้ผู้เรียนฝึกพูดตาม แล้วอัดเสียงภาษาที่เรียนนั้นลงแถบบันทึกเสียง ฉะนั้น ผู้เรียนจึงสามารถพูดภาษาที่เรียนได้ และเข้าใจความหมายของภาษาที่เรียนได้ทันที ขจัดการแข่งขันกัน และใช้ความสัมพันธ์ของกลุ่มให้เป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนภาษา ซึ่งผู้วิจัยสามารถสรุปวิธีการดำเนินการเรียนการสอนภาษาตามขั้นตอนการของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ได้ดังนี้

1. ให้ผู้เรียนนั่งเป็นวงกลม (ประมาณ 6-12 คน) วิทยากรอธิบายกฎเกณฑ์หรือข้อปฏิบัติของการเรียนการสอนตามวิธีสอนนี้ให้ผู้เรียนฟังให้เข้าใจเสียก่อน เช่น วิธีการพูดคุยกัน วิธีการใช้เครื่องบันทึกเสียง การฝึกพูด การซักถาม ตลอดจนการปรึกษากันในกลุ่มว่า จะพูดคุยกันในเรื่องอะไร

2. ให้ผู้เรียนเริ่มต้นสนทนากันเป็นภาษาแม่ภายในขอบเขตของหัวข้อเรื่องนั้น วิทยากรถอดคำพูดของผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียน (เช่น ภาษาอังกฤษ) ให้ผู้เรียนฝึกพูดตาม

แล้วอีกเสียงพูดภาษาที่เรียนลงแถบบันทึกเสียงไว้ ส่วนผู้เรียนคนอื่นๆพูดเลียนแบบตาม บทสนทนาควรจะเป็นเรื่องที่ผู้เรียนเห็นว่าสำคัญ เช่น ผู้เรียนอาจจะสนใจพูดคุยกันในหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับ การนัดหมาย การหักทนาย การถามทิศทาง เป็นต้น

3. ในขณะที่เรียน วิทยากรจะต้องพยายามควบคุมให้การสนทนาของผู้เรียนเป็นธรรมชาติมากที่สุด ยกตัวอย่างเช่น

ภาษาพล : (ถาม) อาจารย์ครับ ประเทศไทยกำลังประสบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำอย่างร้ายแรงที่สุดในปีนี้ ภาษาอังกฤษว่าอะไรครับ

(เป็นวิธีการถามที่ผิด ไม่เป็นธรรมชาติ เพราะวิทยากรมีหน้าที่เป็นผู้ช่วยเหลือในการถอดคำพูดของผู้เรียนที่สนทนากันเท่านั้น ไม่ควรรวมอยู่ในการสนทนาด้วย ผู้เรียนจะต้องถามสมาชิกในกลุ่มด้วยกัน)

จงบกล : (ถาม) ภาษาพล ฟังนี้ไปพูดหนึ่งด้วยกันไหมละ

(เป็นตัวอย่างการถามที่ถูกต้อง เพราะผู้ที่ต้องตอบคำถามเป็นเพื่อนสมาชิกคนหนึ่งในกลุ่ม)

4. วิทยากรไม่จำเป็นต้องบังคับหรือพยายามให้ผู้เรียนทุกคนในกลุ่มต้องพูดตลอดเวลาให้ทุกอย่างเป็นไปตามธรรมชาติของการสนทนาโดยทั่วไป สิ่งที่วิทยากรควรควบคุมก็คือ เรื่องเวลา ซึ่งควรจำกัดไว้ให้สนทนากันในหัวข้อเรื่องนั้นๆประมาณ 15-20 นาที

5. เมื่อผู้เรียนต้องการจะพูดประโยคใดประโยคหนึ่งเป็นภาษาแม่กับเพื่อนสมาชิกคนหนึ่งคนใดในกลุ่ม เพื่อให้สภาพการเรียนในชั้นไม่วุ่นวาย วิทยากรควรกำหนดกติกาบางอย่างขึ้นมา เช่น ให้ผู้เรียนยกมือขึ้นก่อน เพื่อไม่ให้ผู้เรียนคนอื่นพูดแทรกขึ้นมาพร้อมๆกัน ต่อจากนั้น วิทยากรจะเดินไปหา โดยยืนอยู่ที่ทางด้านหลังของผู้เรียนคนนั้น ผู้เรียนพูดเป็นภาษาแม่ ซึ่งสมาชิกทุกคนได้ยินอย่างชัดเจน วิทยากรถอดคำพูดนั้นเป็นภาษาที่เรียนให้ฟัง ผู้เรียนคนนั้นฝึกพูดตาม เมื่อฝึกจนคิดว่าพูดได้ถูกต้องแล้ว ผู้เรียนก็จะหันมาพูดกับเพื่อนคนที่ตนจะพูดด้วย โดยใช้ภาษาที่เรียน วิทยากรไม่

จำเป็นจะต้องถอดคำพูดของผู้เรียนคำต่อคำ แต่ควรถอดคำพูดนี้ให้ได้ความหมายตามที่ผู้เรียนต้องการจะสื่อจริงๆ หนึ่ง เพื่อให้ผู้เรียนทุกคนได้ฝึกพูดภาษาที่เรียนด้วย วิทยากรก็สามารถกระทำได้ โดยให้พูดเลียนแบบตามผู้เรียนคนที่ได้พูดอัดแบบบันทึกเสียงไว้

6. ขณะที่ผู้เรียนพูดประโยคใดประโยคหนึ่งเป็นภาษาที่เรียน วิทยากรจะต้องไม่ลืมที่จะบอกให้ผู้เรียนคนนั้นอัดเสียงของตนลงแบบบันทึกเสียงเป็นภาษาที่เรียนไว้ เพื่อเก็บไว้ทบทวน และเป็นเอกสารการเรียนรู้ในภายหลัง

7. เมื่อจบบทสนทนาแล้ว วิทยากรจะเปิดแบบบันทึกเสียงให้ผู้เรียนทุกคนฟัง ซึ่งคราวนี้ ผู้เรียนจะได้ยินแต่เฉพาะภาษาที่เรียนเท่านั้น

8. วิทยากรเปิดแบบบันทึกเสียงให้ผู้เรียนฟังอีกเป็นครั้งที่สอง คราวนี้จะเป็นการฟังแบบประโยคต่อประโยค ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้นึกถอดความหมายของประโยคนั้นเป็นภาษาแม่ เพื่อเป็นการตรวจสอบความเข้าใจ หนึ่ง วิทยากรอาจจะให้ผู้เรียนทำการบ้าน โดยถอดความหมายประโยคที่ได้ยินเป็นภาษาแม่ แล้วส่งให้วิทยากรตรวจด้วยก็ได้

9. วิทยากรเปิดแบบบันทึกเสียงให้ผู้เรียนฟังอีกเป็นครั้งที่สาม แล้วจดประโยคต่างๆลงบนกระดาน การที่วิทยากรจดลงบนกระดานเองนี้ เพื่อจะทำให้ผู้เรียนไม่แบ่งแยกกัน เพราะสาเหตุที่ผู้เรียนแต่ละคนแยกกันจดโน้ต ส่วนผู้เรียนคนใดที่ต้องการจะลอกประโยคเหล่านั้นลงสมุดโน้ตของตน ก็อาจจะกระทำได้หลังจากจบบทเรียนแล้ว เพื่อเป็นการเตือนความจำ

10. วันต่อมา วิทยากรเปิดแบบบันทึกเสียงให้ผู้เรียนฟังอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับแจกเอกสารบทสนทนาที่ผู้เรียนสนทนากันไปแล้ว ให้ผู้เรียนฝึกพูดตาม ออกเสียงสูงต่ำ หรือเสียงเน้นที่ยังบกพร่องอยู่ให้ถูกต้อง หลังจากนั้นจึงเริ่มสนทนากันในหัวข้อเรื่องที่สนใจกันต่อไป นอกจากนี้ วิทยากรยังสามารถใช้บทสนทนาที่แจกให้ นั้น ให้ผู้เรียนเล่นบทบาทสมมุติ เพื่อจะได้มีโอกาสฝึกฝนมากขึ้น และทำให้การเรียนรู้สนุกสนานมากขึ้น

เพื่อให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น จะขอยกตัวอย่างบทสนทนาของนักเรียนชั้น ม. 4 ที่ผู้วิจัยได้ทดลองสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ดังนี้

หัวข้อเรื่อง

การขอรองให้พูดซ้ำให้ชัดเจน " Clarifications "

นฤมล - (ถาม) เนาวรัตน์ เธอกำลังจะไปไหนกับจกมลจะ

(วิทยากรแปลให้นฤมลฟังเป็นภาษาอังกฤษ)

Naowarat, where are you and Jongkol going ?

(นฤมล ฟังพูดตามจนแน่ใจว่าพูดได้ถูกต้องแล้ว จึงหันไปหาเนาวรัตน์ พูด
อัดเสียงภาษาอังกฤษลงแถบบันทึกเสียง)

Naowarat, where are you and Jongkol going ?

เนาวรัตน์ - (ถามจกมล) จกมล นฤมลพูดว่าอะไรจะ

(วิทยากรแปลให้เนาวรัตน์ฟังเป็นภาษาอังกฤษ)

Jongkol, what did she say ?

(เนาวรัตน์ ฟังพูดตามจนแน่ใจว่าพูดได้ถูกต้องแล้ว จึงหันไปหาจกมล พูด
อัดเสียงภาษาอังกฤษลงแถบบันทึกเสียง)

Jongkol, what did she say ?

จกมล - (ตอบ) ไม่รู้เหมือนกัน คิดจำความไม่ได้ว่าเธอพูดว่าอะไร

(วิทยากรแปลให้จกมลฟังเป็นภาษาอังกฤษ)

I don't know. I couldn't catch what she said.

(จกมล ฟังพูดตามจนแน่ใจว่าพูดได้ถูกต้องแล้ว จึงหันไปหาเนาวรัตน์ พูด
อัดเสียงภาษาอังกฤษลงแถบบันทึกเสียง)

I don't know. I couldn't catch what she said.

เนาวรัตน์ - (หันไปถามนฤมล) ขอโทษจะ เธอพูดว่าอะไรนะ นฤมล

(วิทยากรแปลให้เนาวรัตน์ฟังเป็นภาษาอังกฤษ)

Sorry, what did you say, Narumol ?

(เนาวรัตน์ ฟังพูดตามจนแน่ใจว่าพูดได้ถูกต้องแล้ว จึงหันไปหานฤมล พูด
อัดเสียงภาษาอังกฤษลงแถบบันทึกเสียง)

Sorry, what did you say, Narumol ?

นฤมล - (ตอบ) ดิฉันอยากจะรู้ว่าเธอกำลังจะไปไหนกับจงดล
(วิทยากรแปลให้นฤมลฟังเป็นภาษาอังกฤษ)

I want to know where you and Jongkol are going.

(นฤมล ฟังพูดตามจนแน่ใจว่าพูดได้ถูกต้องแล้ว จึงหันไปหาเนาวรัตน์ พูด
อัดเสียงภาษาอังกฤษลงแถบบันทึกเสียง)

I want to know where you and Jongkol are going.

เนาวรัตน์ - (ตอบ) ไปดูหนังจะ เธออยากไปดูกับเราไหมละ
(วิทยากรแปลให้เนาวรัตน์ฟังเป็นภาษาอังกฤษ)

To the movies. Would you like to go with us ?

(เนาวรัตน์ ฟังพูดตามจนแน่ใจว่าพูดได้ถูกต้องแล้ว จึงหันไปหานฤมล พูด
อัดเสียงภาษาอังกฤษลงแถบบันทึกเสียง)

To the movies. Would you like to go with us ?

นฤมล - (ตอบ) อยากไปอ่ะ
(วิทยากรแปลให้นฤมลฟังเป็นภาษาอังกฤษ)

I would love to.

(นฤมล ฟังพูดตามจนแน่ใจว่าพูดได้ถูกต้องแล้ว จึงหันไปหาเนาวรัตน์ พูด
อัดเสียงภาษาอังกฤษลงแถบบันทึกเสียง)

I would love to.

จงดล - (พูด) งั้นเราไปด้วยกัน
(วิทยากรแปลให้จงดลฟังเป็นภาษาอังกฤษ)

Let's go together.

(จงดล ฟังพูดตามจนแน่ใจว่าพูดได้ถูกต้องแล้ว จึงหันไปหาเนาวรัตน์และ
นฤมล พูดอัดเสียงภาษาอังกฤษลงแถบบันทึกเสียง)

Let's go together.

จากขั้นตอนต่างๆในการดำเนินการเรียนการสอนภาษาตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษหลายท่านอาจจะเห็นว่า การเรียนของผู้เรียนค่อนข้างจะไปไวกว่า ซึ่งอาจจะไม่สามารถสอนได้จบตามหลักสูตรที่กระทรวงกำหนด ผู้วิจัยยอมรับความคิดดังกล่าวนี้ แต่ถึงที่ใดกล่าวไว้แล้วแต่เห็นว่า ควรจะนำวิธีสอนนี้ไปใช้สอนเสริมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หรือนำวิธีสอนนี้ไปใช้สอนเพื่อแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่กล้าแสดงออกของผู้เรียน เป็นต้น ครูผู้สอนภาษาที่จะนำวิธีสอนนี้ไปใช้ในการเรียนการสอนภาษา ควรจะตระหนักว่า เป้าหมายสำคัญของวิธีสอนนี้ก็คือ การสร้างการปฏิสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้งในหมู่ผู้เรียน และการพัฒนาผู้เรียนในทุกๆด้าน ส่วนการเรียนรู้ภาษานั้นเป็นเพียงผลที่สืบเนื่องมาจากการร่วมมือช่วยเหลือกันของผู้เรียนและวิทยากร ดังนั้นครู ซึ่งจะต้องดำเนินบทบาทในฐานะวิทยากรผู้บอกภาษาจะต้องไม่ไปเร่งรัดหรือบีบบังคับให้ผู้เรียนต้องบรรลุถึงเป้าหมายตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เพราะเป้าหมายหรือเกณฑ์จะบรรลุถึงเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้เรียนเอง ไม่ใช่หน้าที่หรือจุดมุ่งหมายของครูจากการทดลองของผู้วิจัย พบว่า ในระยะแรก การเรียนภาษาค่อนข้างจะช้า ผู้เรียนไม่ค่อยพูดคุยกัน แต่ในระยะหลัง ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาได้เร็วขึ้น มีการสนทนากันอย่างกว้างขวางมากขึ้น ผู้วิจัยเชื่อมั่นว่า ถ้าหากได้ใช้ระยะเวลาต่อไปอีกหน่อย ก็จะสามารถพัฒนาผู้เรียนในด้านการเรียนรู้ภาษาได้อย่างเต็มที่มากกว่านี้

5) บทบาทของวิทยากรและผู้เรียน

ก. บทบาทของวิทยากร

เนื่องจากการยอมรับ (acceptance) และการรับรู้ (recognition) ของวิทยากรในเรื่องเกี่ยวกับตัวผู้เรียนทุกคน (whole student) ตามหลักปรัชญาของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์นี้ เป็นผลทำให้วิทยากรต้องดำเนินบทบาทในฐานะที่เป็นผู้เข้าใจ ยอมรับผู้เรียน และตระหนักอยู่เสมอว่า ผู้เรียนทุกคนมีความคิด มีความสามารถ และสามารถจะเกิดการเรียนรู้ภาษาได้ดีที่สุดในชีวิตกลุ่มที่ช่วยให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง ความรู้สึกไม่มั่นใจและความวิตกกังวลของผู้เรียนในขณะที่เข้ามา

เรียนภาษา เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่วิทยากรจะต้องรับฟังผู้เรียนด้วยการนั่งเฉย กิจกรรม การถาม-ตอบ จะต้องถูกยกเลิกไป ทั้งนี้เพราะกิจกรรมดังกล่าว จะเป็นตัวสร้าง ความรู้สึกวิตกกังวล และความหวาดกลัวให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน หน้าที่ของวิทยากรก็คือ การปฏิบัติตนเสมือนหนึ่งเป็นเครื่องมือที่ช่วยสะท้อน (reflecting device) คำพูด ของผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียนเท่านั้น ไม่มีการซักถาม ตักสิน วิพากษ์วิจารณ์ หรือแสดง ความรู้สึกเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยใดๆ วิธีการดังกล่าวนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ด้วยตนเอง (self-knowledge) เกิดความมั่นใจในตนเอง (self-confidence) สามารถพัฒนาความสามารถในการสื่อสารทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(Czarnecki and Ramos. 1975 : 1) นอกจากนี้ วิทยากรจะต้องมีอารมณ์มั่นคง มีความเข้าใจ และยอมรับผู้เรียนตามสภาพที่เขาเป็นอยู่ การที่วิทยากรสร้างบรรยากาศ แห่งการยอมรับ จะเป็นการช่วยลดสภาวะการเผชิญหน้าลง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ระหว่างวิทยากรกับผู้เรียนที่เป็นวัยรุ่น หรือผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญมาก วัยรุ่น เป็นวัยที่มีการต่อต้านการเรียนภาษาที่สองสูงมาก การที่วิทยากรให้ความอบอุ่น ให้ความเข้าใจผู้เรียน จะทำให้สถานการณ์การเรียนแบบต่อต้านลดลงและหมดไปในที่สุด ผู้เรียนก็จะเกิดการตั้งใจที่จะเรียนต่อไป ดังนั้น ในระยะแรกๆของการเรียนภาษา ผู้เรียนจึงเป็นผู้ที่ต้องการการเข้าใจ (understandee) ส่วนวิทยากรจะต้องเป็นผู้ให้ ความเข้าใจ (understander) ผู้เรียน เมื่อผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาดีแล้ว บทบาทของวิทยากรจึงเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะที่ตรงกันข้าม คือ กล่าวกับผู้เรียนจะไม่ ออมนับตน ผู้เรียนจะต้องแสดงให้เห็นว่าตนเองยอมรับ และเข้าใจในบทบาทของ วิทยากร เพื่อวิทยากรจะได้เกิดความมั่นใจที่จะช่วยปรับปรุงภาษาพูดของตนให้สละสลวย ขึ้น (Curran. 1976 : 2-5) วิทยากรจะต้องเลิกยึดตัวเองเป็นศูนย์กลางของการ เรียนรู้ และคิดอยู่เสมอว่า ผู้เรียนเท่านั้นที่เป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ เปิดโอกาส ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมรับผิดชอบการเรียนรู้อาษาของตนเองอย่างเต็มที่ เพราะสิ่งนี้จะช่วย พัฒนาสมองของผู้เรียนให้ก้าวหน้าขึ้นไป

จากแนวความคิด หลักการ และปรัชญาของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ดังกล่าวมาข้างต้น สามารถจำแนกบทบาทของวิทยากรได้ดังนี้

1. วิทยากรในฐานะผู้เรียนรู้ร่วม
2. วิทยากรในฐานะผู้อำนวยความสะดวก
3. วิทยากรในฐานะผู้ช่วยเหลือ
4. วิทยากรในฐานะผู้สังเกตการณ์
5. วิทยากรในฐานะผู้ให้คำปรึกษาทางภาษา

1) วิทยากรในฐานะผู้เรียนรู้ร่วม

วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นวิธีสอนหนึ่งที่ยึดถือหลักปรัชญาของจิตวิทยามนุษยนิยม ในแง่ที่ว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีที่สุดในบรรยากาศที่ผู้เรียนเป็นอิสระจากความขลาดกลัว และความกดดันบีบคั้นจากครู ฉะนั้น ในชั้นเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ วิทยากรจึงต้องปรับตัวให้เข้ากับผู้เรียน โดยเปลี่ยนแปลงบทบาทต่างๆ ของตนให้สามารถเข้ากันกับผู้เรียนได้ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพูดคุยกแสดงออกอย่างเต็มที่ วิธีการดังกล่าวนี้จะช่วยให้บรรยากาศในชั้นเรียนภาษาเต็มไปด้วยความเคารพนับถือ และไว้วางใจซึ่งกันและกัน วิทยากรจะต้องให้ความไว้วางใจผู้เรียนในฐานะที่เป็นบุคคลที่มีค่า มีความหมาย ยอมรับในลักษณะพิเศษเฉพาะตัว และความต้องการของเขา และเต็มใจที่จะมีส่วนร่วมในขบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนในฐานะที่ตนเป็นผู้เรียนคนหนึ่งเช่นกัน (Houghton. 1973 : 245-247, 281)

2) วิทยากรในฐานะผู้อำนวยความสะดวก

วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ปฏิเสธทัศนะของการเรียนการสอนภาษาแบบเดิมที่ว่า ครูเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ ทั้งนี้เพราะขัดกับหลักความต้องการและธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษาที่ถูกต้อง ซึ่งต้องมาจากการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของผู้เรียนจริงๆ วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์เชื่อว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ฉะนั้นวิทยากรจึงต้องทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนอย่างเต็มที่ นั่นคือ จะต้องยอมรับนับถือ

ผู้เรียนในฐานะที่เป็นบุคคล จัดสภาพหรือบรรยากาศการเรียนรู้ในชั้นเรียนไม่ให้ตึงเครียด กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ และ สนับสนุนให้ผู้เรียนมีอิสระ (Barth. 1973 : 267) ด้วยความจริงใจและเต็มอกเต็มใจ มีความเข้าใจในความรู้สึกนึกคิดของผู้เรียน วิทยากรเป็นบุคคลที่มีได้ดำรงตนในฐานะที่เป็นครูผู้มีอำนาจในการจัดกิจกรรมต่างๆแก่ผู้เรียน แต่จะต้องมีฐานะเป็นเพื่อนร่วมคิด บทบาทของวิทยากร ดังกล่าวนี จะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการรู้จัก และมีความรักวิทยากร (Combs. 1975 : 97) นอกจากนี้การที่วิทยากรตอบสนองผู้เรียนอย่างอบอุ่นเป็นกันเอง ยอมรับในความสามารถ และเข้าใจผู้เรียน จะเป็นวิถีทางหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนเปิดใจกว้าง และยอมเปิดเผยความคิดความรู้สึกของตนเองเหมือนกับเด็กเล็กๆที่มีแต่ความบริสุทธิ์และจริงใจ (Stevick. 1976 : 83)

3) วิทยากรในฐานะผู้ช่วยเหลือ

บทบาทอีกอย่างหนึ่งของวิทยากรในชั้นเรียนภาษาของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ก็คือ การเป็นผู้คอยให้การช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนต้องการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในระยะเริ่มต้นของการเรียนภาษา ผู้เรียนมีความต้องการความช่วยเหลือจากวิทยากรทุกอย่าง ทั้งนี้เพราะเขายังขาดความรู้ความสามารถทางภาษา ต่อไปบทบาทในการให้ความช่วยเหลือของวิทยากรจะค่อยๆลดน้อยลงไป เมื่อผู้เรียนมีความรู้ความสามารถทางภาษาเพิ่มขึ้น

วิทยากรทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือผู้เรียนด้วยการสะท้อนความคิดของผู้เรียน โดยการถอดคำพูดของผู้เรียนออกมาเป็นภาษาที่เรียน ด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวล เต็มใจ วัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของการถอดคำพูด หรือ แปลคำพูดของผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียนนั้นไม่จำเป็นที่จะต้องแปลทุกคำตรงตัว แต่ควรถอดคำพูดออกมาให้ผู้เรียนรู้นั้นเป็นความคิดหรือคำพูดของเขา และถ้าหากวิทยากรไม่สามารถจะถอดคำพูดนั้นได้จริงๆ วิทยากรก็สามารถจะบอกผู้เรียนไปตรงๆว่าไม่ทราบ สตีวิก กล่าวไว้ว่า "จงอย่ากลัวที่จะยอมรับความจริงเมื่อเราไม่รู้ศัพท์ตัวนั้น หรือออกเสียงไม่ถูก การที่เรายอมรับอย่างตรงไปตรงมากับผู้เรียนว่าเรารู้และไม่รู้อะไร จะทำให้เราเป็นบุคคลที่น่าเชื่อถือมากกว่า

ในสายตาของผู้เรียน และยังเป็นการดีที่จะทำให้ผู้เรียน เกิดความมั่นใจว่าตัวเอง
มีความสามารถที่จะเรียนรู้ภาษาได้ เช่นเดียวกันกับวิทยากรและสมาชิกคนอื่นๆในกลุ่ม
เหมือนกัน (Stevick. 1980 : 162)

ส่วนที่มีความสำคัญที่สุดของการสนทนากันในชั้นเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ก็คือ
การพัฒนาการสื่อสารทางภาษาของผู้เรียน ไม่ใช่การเรียนรู้หลักเกณฑ์การใช้ภาษาหรือ
หลักไวยากรณ์ เพราะถ้าหากเป็นการเรียนรู้หลักไวยากรณ์ ก็จะทำให้ผู้เรียนต้องสูญเสีย
การมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ในทุกๆด้านไป การเรียนรู้จะกลายมาเป็นการพัฒนาเฉพาะ
ทางด้านสติปัญญาเท่านั้น ไม่ได้เป็นการพัฒนาทางด้านอารมณ์ และการนำเอาความรู้
ทางด้านภาษาไปใช้เพื่อการสื่อสารในชีวิตจริงเลย ฉะนั้น หน้าที่ของวิทยากรในฐานะที่
เป็นผู้ให้การช่วยเหลือ จึงต้องตระหนักเสมอว่า การเรียนภาษาที่ถูกต้องนั้นก็คือ การ
พัฒนาการสื่อสารของผู้เรียนในทุกด้านที่สอดคล้องกับชีวิตของเขา ไม่ใช่เป็นการศึกษา
หลักเกณฑ์ของภาษา แต่เป็นการเรียนภาษาเพื่อนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการสื่อสาร
(Stevick. 1980 : 162-163)

4) วิทยากรในฐานะผู้สังเกตการณ์

ตลอดระยะเวลาที่ผู้เรียนกำลังดำเนินกิจกรรมการเรียนภาษาอยู่นั้น วิทยากร
จะต้องตื่นตัวอยู่ตลอดเวลาว่า ในช่วงเวลานั้น ผู้เรียนมีความรู้กี่อย่างไร ต้องการ
อะไร และต้องการความช่วยเหลือจากคนเมื่อไร นั่นคือ วิทยากรจะต้องเป็นคนที่มี
ความรู้สึกไวต่อเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน เพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึก
ว่าวิทยากรสนใจเขา เต็มใจที่จะเป็นผู้ช่วยเหลือเขาอยู่ตลอดเวลา กราสซี
(Grasse. 1982 : 5) กล่าวว่า วิธีการที่วิทยากรจะสร้างเจตคติที่ดี (positive
attitude) ต่อผู้เรียนได้ก็คือ

1. วิทยากรจะต้องทำความรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคล
2. วิทยากรจะต้องให้ความสนใจต่อความต้องการ และตอบสนองความ
ต้องการนั้น ด้วยความเต็มอกเต็มใจ และเห็นใจ
3. วิทยากรจะต้องมีความรู้สึกไวต่อความต้องการและเป้าหมายต่างๆของผู้เรียน

นอกจากนี้ การที่วิทยากรยืนอยู่นอกวงกลม แล้วปล่อยให้ผู้เรียนได้มีโอกาส สนทนากันอย่างอิสระนั้น ทำให้การเผชิญหน้ากันลดลง ทั้งนี้เพื่อตัดความวิตกกังวลใจต่างๆ ของผู้เรียน ในระยะนี้เองที่วิทยากรจะทำหน้าที่สังเกตดูความเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ การเรียนในทุกขณะ ไม่พยายามเข้าไปตัดสิน หรือประเมินผู้เรียน แต่จะมีความไว้วางใจ และเชื่อมั่นในความสามารถของผู้เรียน โดยการปล่อยให้ผู้เรียนได้มีอิสระที่จะพัฒนา การสื่อสารกับสมาชิกในกลุ่มตามที่เขาต้องการ และวิทยากรในฐานะผู้สังเกตการณ์ควร จะหลีกเลี่ยงที่จะถามผู้เรียนว่า "ทำไมเธอจึงทำเช่นนั้นหรือพูดอย่างนั้น" โดยจะปล่อยให้ผู้เรียนดำเนินกิจกรรมของตนเอง ไม่ขัดขวาง และพยายามสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับ ผู้เรียนด้วยการตอบสนองแบบให้คำปรึกษา นั่นคือ การให้ความอบอุ่น ยอมรับ และ เข้าใจในตัวผู้เรียน

5) วิทยากรในฐานะผู้ให้คำปรึกษาทางภาษา

เป้าหมายหลักของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ก็คือ การสร้างความมั่นใจให้ แก่ผู้เรียน เพื่อลดความวิตกกังวลของผู้เรียนในการเรียนภาษาลง ฉะนั้น วิทยากรจึง มีบทบาทในฐานะที่เป็นผู้ให้คำปรึกษาทางภาษาเท่านั้น ไม่ใช่เป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ ในฐานะที่วิทยากรมีบทบาทในการให้คำปรึกษาทางภาษา วิทยากรจะต้องเป็นบุคคลที่มีความจริงใจ เปิดเผย มีความรักใคร่ห่วงใย และเข้าใจผู้เรียน พยายามกระตุ้นให้ ผู้เรียนตระหนักว่า ตัวเขานั้นมีคุณค่า มีความหมาย และมีความสำคัญสูงสุดในชั้นเรียน เมื่อเป็นเช่นนี้ วิทยากรจึงต้องระมัดระวังตัวที่จะไม่ไปตัดสินหรือวินิจฉัยสิ่งที่ตนได้ยินได้ ฟังมาจากผู้เรียน เพราะจะทำให้ผู้เรียนแสดงอาการต่อต้าน แสดงตนเป็นศัตรู วิทยากรจะต้องรับฟังและตอบสนองในสิ่งที่ผู้เรียนต้องการถ่ายทอดคำพูด (regurgitating) ของผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียนเท่านั้น โดยใช้คำพูดที่นุ่มนวล เติมไปด้วยความเห็นอกเห็นใจ เข้าใจผู้เรียน เพราะการกระทำดังกล่าวนี้จะนำไปสู่ ความสัมพันธ์ต่อกันอย่างลึกซึ้ง และแน่นแฟ้น (Dowling and Sheppard, 1976 : 58-59) นอกจากนี้การที่วิทยากรในฐานะที่เป็นผู้ให้คำปรึกษาทางภาษา พยายามสร้าง ความอบอุ่น และตอบสนองผู้เรียนโดยไม่บีบบังคับ จะช่วยให้ผู้เรียนกล้าเปิดเผยตัวเอง

เปิดเผยความรู้สึก และแบ่งปันความคิดแก่กันและกัน (Shank. 1948 : 23-24)

ในกรณีที่ข้อผิดพลาดทางด้านการใช้ภาษาของผู้เรียน วิทยากรในฐานะที่เป็นผู้ให้คำปรึกษาทางภาษา จะถือว่า ข้อผิดพลาดดังกล่าวนี้เป็นเรื่องธรรมชาติที่ต้องมีเกิดขึ้นบ้าง โดยวิทยากรอาจจะปฏิบัติต่อข้อผิดพลาดเหล่านั้นแตกต่างกันไป ซึ่ง สตีวิก (Stevick. 1980 : 129) ได้กล่าวถึงข้อปฏิบัติบางประการเมื่อปรากฏมีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาขึ้นมาดังนี้

1. ไม่ใส่ใจในข้อเล็กน้อยๆ เหล่านั้น ยกเว้นแต่ว่า วิทยากรอาจจะถามผู้เรียนเมื่อเกิดความไม่แน่ใจว่า ความเข้าใจของตนตรงกันกับความนึกคิดที่ผู้เรียนต้องการจะสื่อสารหรือไม่
2. วิทยากรอาจจะแก้ไขข้อผิดพลาดนั้น โดยใช้วิธีการตอบสนองแบบให้คำปรึกษา
3. วิทยากรอาจจะแก้ไขข้อผิดพลาดนั้น ด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวล เห็นอกเห็นใจ
4. วิทยากรอาจจะปฏิบัติต่อข้อผิดพลาดนั้นคล้ายดังประหนึ่งว่า มันเป็นเพียงแมลงวันตัวเล็กๆที่กำลังไต่ตอมอยู่บนหน้าผากของบุคคลนั้นเท่านั้น เพียงแต่ไล่มันไปก็ใช้ได้

การที่สตีวิกกล่าวเช่นนี้ก็เพราะ หลักการของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ต้องการให้การเรียนภาษาเป็นเรื่องของการพัฒนาชีวิตของผู้เรียนในทุกๆด้าน พัฒนาความรู้สึกมั่นใจให้แก่ผู้เรียน ทั้งนี้เนื่องจากการที่วิทยากรเข้าไปขัดขวางเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนอยู่ตลอดเวลา จะเป็นการขัดขวางการแสดงออกของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่า ตนเองไม่มีความสามารถที่จะพัฒนาตนเองได้ ฉะนั้น เป้าหมายสำคัญก็คือ จะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ระบายความคิด และความรู้สึกของเขาออกมาให้ได้มากที่สุด ข้อผิดพลาดเหล่านั้นจะหมดไปเอง เมื่อผู้เรียนเกิดความเข้าใจมากขึ้นจากการได้ฟังสมาชิกในกลุ่มพูดคุยกัน

ข. บทบาทของผู้เรียน

กิจกรรมการเรียนรู้อาษาตามหลักการของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ถือว่าผู้เรียนเป็นบุคคลสำคัญที่มีบทบาทในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้อยู่ ดังนั้น เนื้อหาความรู้ต่างๆจึงออกมาจากความนึกคิดของผู้เรียนเองทั้งสิ้น สิ่งที่ผู้เรียนพูดสนทนากันก็คือตัวหลักสูตร

หรือแบบเรียนซึ่งออกมาจากความสนใจของเขาโดยแท้จริง วิทยากรมีหน้าที่เพียงถอดคำพูดของผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียนเท่านั้น ฉะนั้น บทบาทของผู้เรียนจึงอาจจะจำแนกได้ดังนี้

1. ผู้เรียนในฐานะผู้ร่วมดำเนินกิจกรรมอย่างกระตือรือร้น
2. ผู้เรียนในฐานะที่เป็นแหล่งของความรู้
3. ผู้เรียนในฐานะที่เป็นบุคคล
4. ผู้เรียนในฐานะที่เป็นตัวแทนของสังคม

1) ผู้เรียนในฐานะผู้ร่วมดำเนินกิจกรรมอย่างกระตือรือร้น

ในชั้นเรียนภาษา ผู้เรียนเป็นผู้มีบทบาทรับผิดชอบในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ ทุกคนจะเข้าร่วมในกิจกรรมการเรียนภาษาอย่างเต็มอกเต็มใจ โดยทุกคนจะนั่งล้อมเป็นวงกลม ประมาณ 6-12 คน ส่วนวิทยากรจะยืนอยู่นอกวงกลมคอยให้การช่วยเหลือในกรณีที่ผู้เรียนต้องการ การเรียนจะเน้นการสนทนาเป็นหลัก ในระยะแรกๆ ผู้เรียนยังขาดความรู้ทางด้านภาษา จำเป็นจะต้องอาศัยความช่วยเหลือจากวิทยากรมากเป็นพิเศษ ในระยะต่อมา เมื่อผู้เรียนมีความสามารถขึ้นแล้ว ความต้องการการช่วยเหลือจากวิทยากรจะค่อยๆ ลดลง ตลอดระยะเวลาที่ผู้เรียนสนทนากัน วิทยากรมีหน้าที่ในการถอดคำพูดของผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียน ให้ความเข้าใจ และยอมรับผู้เรียน

(Hayes, Ornstein, and Gage. 1977 : 173) ฉะนั้น การเรียนภาษาของผู้เรียนจึงออกมาในรูปของการให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ตลอดจนการพัฒนาชีวิตการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม มีการร่วมมือช่วยเหลือกันในกลุ่มสังคม นอกจากนี้ยังมีผู้วิจัยหลายท่านได้ทำการวิจัยออกมาพบว่า ในกรณีที่มิใช่อัดฉีด หากหากเพื่อนสมาชิกในกลุ่มให้การช่วยเหลือแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นแก่กันและกัน จะทำให้มีผลอย่างมีประสิทธิภาพดีกว่าการแก้ไขที่ได้จากวิทยากร นอกจากนี้ยังพบอีกว่า การปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่มผู้เรียนยังสามารถเสริมสร้างทักษะในชั้นเรียน และสถานการณ์ภายนอกชั้นเรียนของผู้เรียนด้วย

(Escobar and Bright. 1979 : 3)

2) ผู้เรียนในฐานะที่เป็นแหล่งของความรู้

จากความคิดที่ว่า ผู้เรียนเป็นผู้ระบายความคิด และความรู้สึกลงกันและกันนี้เอง

ที่เป็นที่มาของเนื้อหาสาระและความรู้ต่างๆ สภาพชีวิต ตลอดจนประสบการณ์ของผู้เรียน แต่ละคนในกลุ่มนั้นมีต่างกันไป อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการหล่อหลอมของสังคมที่เขา ดำรงอยู่ เมื่อเขาได้ก้าวเข้ามาสู่ชั้นเรียนภาษาที่ดำเนินการเรียนการสอนตามหลักการ ของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ที่มีแต่ความอบอุ่น เป็นกันเอง และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ผู้เรียนจะเกิดความรู้สึกสบายใจ พร้อมทั้งถ่ายทอดความรู้ ความคิด และประสบการณ์ต่างๆ ที่ตนมีออกมา ฉะนั้น ข้อมูลหรือความรู้ต่างๆ จึงเกิดขึ้นอย่างกว้างขวาง และสอดคล้องกับ ชีวิตในสังคมที่มีการติดต่อปฏิสัมพันธ์กันอย่างแท้จริง

3) ผู้เรียนในฐานะที่เป็นบุคคล

วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ถือว่า การเรียนรู้คือบุคคล หมายความว่า การ เรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพสมบูรณ์ที่สุดคือ การเข้าถึงความนึกคิด และความรู้สึกของบุคคลนั้น ในฐานะที่ผู้เรียนเป็นคน จึงมีความรู้สึก มีชีวิตจิตใจ มีความต้องการให้คนอื่นเห็นใจและ เข้าใจเขา ดังนั้น ในสถานการณ์การเรียนในชั้นเรียน วิทยากรจึงต้องหลีกเลี่ยง บรรยากาศที่ไม่ดีต่างๆ ที่จะทำลายความรู้สึกในทางที่ดีของผู้เรียน เช่น ไม่วิพากษ์วิจารณ์ หรือตัดสินพฤติกรรมใดๆ ของผู้เรียน กาเย และเบอร์ลินเนอร์ กล่าวว่า การที่วิทยากร พยายามสร้างบรรยากาศให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกมั่นใจ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสบาย อกสบายใจ พร้อมทั้งจะเปิดเผยความคิดและความรู้สึกของตนเองออกมาให้สมาชิกในกลุ่ม ได้รับทราบ (Gage and Berliner. 1975 : 648) ทั้งนี้เพราะ ถ้าหากบรรยากาศ ในชั้นเรียนตึงเครียด หรือก่อให้เกิดความวิตกกังวลต่อผู้เรียนเมื่อไร ผู้เรียนก็จะแสดง ปฏิกริยาต่อต้านเมื่อนั้น

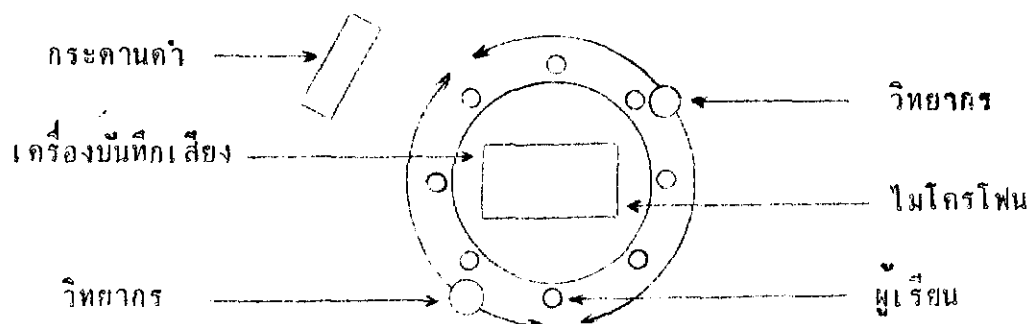
4) ผู้เรียนในฐานะที่เป็นตัวแทนของสังคม

ความต้องการอย่างหนึ่งของมนุษย์ก็คือ ความต้องการให้บุคคลอื่นในสังคมยอมรับ ตนในฐานะที่เป็นสมาชิกคนหนึ่งของกลุ่ม ฉะนั้น คนเราจึงต้องปฏิบัติตามบรรทัดฐาน ความเชื่อ ค่านิยม ประเพณี และวัฒนธรรมของกลุ่ม ในฐานะที่ผู้เรียนเป็นสมาชิกของ สังคม เขาจึงรับเอาความคิดต่างๆ เหล่านั้นมา เมื่อผู้เรียนได้เข้ามาสู่ชั้นเรียนภาษาที่ ใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ที่เปิดโอกาสให้ทุกคนสามารถสนทนากันอย่างอิสระในสิ่ง

ตนเองสนใจ ความคิด ค่านิยม และสิ่งต่างๆ เหล่านั้น จึงถ่ายทอดออกมาทางคำพูด
ของผู้เรียน จึงถือได้ว่า ผู้เรียนทำหน้าที่ในฐานะที่เป็นตัวแทนของสังคม ความรู้ และ
ความคิดต่างๆ จึงเป็นไปอย่างกว้างขวาง ทุกคนในกลุ่มได้เรียนรู้ความคิด ความรู้สึก
ค่านิยม ฯลฯ ของกันและกัน ความผูกพันทางจิตใจต่อกันจึงเป็นไปอย่างแน่นแฟ้น

6) สภาพชั้นเรียน

ขนาดของห้องเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ควรจะเป็นห้องเรียนขนาดเล็ก และ
มีผู้เรียนประมาณ 6-12 คน ผู้เรียนนั่งเป็นวงกลม ห้างกันในระยะที่สามารถพูดคุยกัน
ได้สะดวก และได้ยินโดยทั่วถึง มีโต๊ะอยู่ตรงกลางของกลุ่ม สำหรับใช้วางเครื่อง
บันทึกเสียงและไมโครโฟน วิทยากรให้การช่วยเหลือในการบอกภาษา ซึ่งในห้องเรียน
อาจจะมีวิทยากรเพียงคนเดียว หรือมากกว่าหนึ่งคนก็ได้ วิทยากรจะยืนอยู่นอกวงกลม
พร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือผู้เรียน เมื่อผู้เรียนต้องการในทุกขณะ ดังแผนภูมิแสดงสภาพ
ชั้นเรียนของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ดังนี้

สรุป จากผลการทดลองของผู้วิจัย จะเห็นได้ถึงความสอดคล้องกับปรัชญา
หลักการ ตลอดจนข้อความเชื่อต่างๆ ของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ดังได้กล่าวมาแล้ว
ยังจะมีบางบางส่วนที่ผู้วิจัยมีความคิดเห็นขัดแย้งกับหลักการของวิธีสอนนี้ นั่นคือ

1. การชี้แนะและไม่ชี้แนะ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การที่จะให้การชี้แนะ หรือ
ไม่ชี้แนะผู้เรียนนั้น วิทยากรควรพิจารณาจากสภาพของผู้เรียน และสภาพของสังคม
เป็นสำคัญ เช่น วัฒนธรรม ประเพณี ความรู้ และการอบรมเลี้ยงดู เป็นต้น

2. จำนวนผู้เรียน สำหรับในเมืองไทยนั้น ชั้นเรียนของเรามีขนาดใหญ่ และ มีผู้เรียนมาก ซึ่งอาจจะก่อให้เกิดปัญหา และสร้างความหนักใจให้กับวิทยากรได้ แต่ ปัญหาดังกล่าวนี้มีทางที่จะแก้ไขได้ ซึ่งผู้วิจัยจะได้นำกล่าวถึงในบทที่ 5 ในส่วนที่เป็นข้อเสนอแนะทั่วไป

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ไดจากการทดลองสอน

ผู้วิจัยได้รวบรวมค่าสถิติพื้นฐานต่างๆ เพื่อนำมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติตามลำดับดังนี้

1. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษของ นักเรียนจากการทดสอบก่อนการสอนและหลังให้การสอนตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ในกลุ่มตัวอย่าง

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษตอนที่หนึ่งของนักเรียนจากการทดสอบก่อนการสอนและหลังให้การสอนตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ในกลุ่มตัวอย่าง

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษตอนที่สองของนักเรียนจากการทดสอบก่อนการสอนและหลังให้การสอนตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ในกลุ่มตัวอย่าง

วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนจากการทดสอบก่อนการสอนและหลังให้การสอนตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ในกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 1 แสดงการวิเคราะห์ผลของการทดสอบก่อนการสอนและหลังให้การสอนทางด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

ค่าสถิติ กลุ่ม	N	D	D ²	ΣD	S_D	$S_{\Sigma D}$	t
ตัวอย่าง	10	46	246	4.6000	1.9550	0.6182	7.4409 **

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 1 แสดงให้เห็นว่า ความสามารถทางด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากได้รับการสอนตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์มีมากกว่าก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์สามารถเพิ่มทักษะทางการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนได้

วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษตอนที่หนึ่งของนักเรียนจากการทดสอบก่อนการสอนและหลังให้การสอนตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ในกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 2 แสดงการวิเคราะห์ผลของการทดสอบก่อนการสอนและหลังให้การสอนทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษตอนที่หนึ่ง

ค่าสถิติ	N	D	D ²	$\bar{D}$	S _D	S _{D²}	t
กลุ่ม							
ตัวอย่าง	10	35	143	3.5000	1.5092	0.4772	7.3344**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่า ความสามารถทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษตอนที่หนึ่งของนักเรียนหลังจากได้รับการสอนตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์มีมากกว่าก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์สามารถเพิ่มทักษะทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้

วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษตอนที่สองของนักเรียนจากการทดสอบก่อนการสอนและหลังให้การสอนตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ในกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 3 แสดงการวิเคราะห์ผลของการทดสอบก่อนการสอนและหลังให้การสอนทางด้านการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษตอนที่สอง

ค่าสถิติ	N	D	D ²	$\bar{D}$	S_D	$S_{\bar{D}}$	t
กลุ่ม							
ตัวอย่าง	10	81	751	8.1000	3.2472	1.0268	7.8885*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่า ความสามารถทางด้านการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษตอนที่สองของนักเรียนหลังจากได้รับการสอนตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์มีมากกว่าก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์สามารถเพิ่มทักษะทางด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์อย่างละเอียด
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ศึกษาเฉพาะการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชายและหญิงชั้น ม.4 จำนวน 10 คน ประกอบด้วยนักเรียนชาย 5 คน และหญิง 5 คน โรงเรียนบางกล่ำพิทยาคม อำเภอบางกล่ำ จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยเริ่มทำการทดลองสอนตั้งแต่วันที่ 20 เมษายน ถึงวันที่ 20 พฤษภาคม 2525 เวลา 9.00-10.00 น. ทุกวัน เว้นวันหยุดราชการ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วัดทักษะการฟัง มีจำนวน 30 ข้อ แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ
 - ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบวัดทักษะการฟังระดับคำและระดับประโยค มีจำนวน 10 ข้อ
 - ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบวัดทักษะการฟังข้อความสั้นๆ มีจำนวน 10 ข้อ

ตอนที่ 3 เป็นแบบทดสอบวัดทักษะการฟังบทสนทนาสั้นๆระหว่างบุคคล 2 คน
มีจำนวน 10 ข้อ

2. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วัดทักษะการพูด มีจำนวน 20 ข้อ แบ่งออกเป็น

2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบวัดทักษะการพูด โดยให้นักเรียนฟังคำพูดของ
คนหนึ่งจากแถบบันทึกเสียง แล้วเลือกคำตอบที่เหมาะสม มีจำนวน 10 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบวัดทักษะการพูดของนักเรียน โดยให้นักเรียนตอบ
คำถามโดยอาศัยรูปภาพ แล้วตัดสินเสียงของตนเองลงแถบบันทึกเสียง มีจำนวน 10 ข้อ

ผู้วิจัยได้ทำการหาคุณภาพของแบบทดสอบทั้ง 2 ฉบับคือ สำหรับแบบทดสอบผล
สัมฤทธิ์วัดทักษะการฟัง และแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วัดทักษะการพูดตอนหนึ่ง ได้ทำการ
วิเคราะห์รายข้อ โดยใช้เทคนิค 27 % และอาศัยตารางสำเร็จรูปของ จุง เทห์ ฟาน
(Fan. 1952 : 1-32) เพื่อคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .20
ขึ้นไป และค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง .20-.80 ไว้ และได้คำนวณหาค่าความ
เชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตร ฏูเคอร์ ริชาร์ดสัน ที่ 20 (KR. 20) โดยแบบ
ทดสอบผลสัมฤทธิ์วัดทักษะการฟังได้ค่าความเชื่อมั่น .72 แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วัดทักษะ
การพูดตอนหนึ่งได้ค่าความเชื่อมั่น .69 ส่วนแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วัดทักษะการพูดตอน
ที่สองนั้น ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อโดยใช้เทคนิค 25 %
แบ่งเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ แล้วหาค่าอัตราส่วนวิกฤติ คัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนก
ตั้งแต่ .20 ขึ้นไปไว้ และได้คำนวณหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร α - Coefficient
ได้ค่าความเชื่อมั่น .74 ซึ่งนับว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นทั้ง 2 ฉบับนี้มีคุณภาพดีพอที่จะนำ
ไปใช้ในการวิจัยได้

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองดังนี้

1. ทำการทดสอบก่อนการทดลองสอน โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วัดทักษะการ
ฟังและการพูดทั้ง 2 ฉบับที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้วกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. การทดลองสอน ผู้วิจัยได้สอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแก่นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นเวลา 3 สัปดาห์ละ 5 ครั้งๆละ 20-30 นาที โดยทำการสอนครั้งละ 1 หัวข้อเรื่อง

3. ทำการทดสอบหลังการทดลองสอนกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในสัปดาห์ที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนจากการทดสอบก่อนการสอนและหลังการสอนตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ในกลุ่มตัวอย่าง

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษตอนที่หนึ่งของนักเรียนจากการทดสอบก่อนการสอนและหลังการสอนตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ในกลุ่มตัวอย่าง

3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษตอนที่สองของนักเรียนจากการทดสอบก่อนการสอนและหลังการสอนตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ในกลุ่มตัวอย่าง

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ความสามารถทางด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากได้รับการสอนตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์มีมากกว่าก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ความสามารถทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษตอนที่หนึ่งของนักเรียนหลังจากที่ได้รับการสอนตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์มีมากกว่าก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความสามารถทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษตอนที่สองของนักเรียนหลังจากที่ได้รับการสอนตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์มีมากกว่าก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากผลการเปรียบเทียบความสามารถทางด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองสอนโดยใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ พบว่าความสามารถทางด้านทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากได้รับการสอนโดยวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์มีมากกว่าก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และ .05 ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการวิจัยในต่างประเทศของผู้วิจัยหลายท่าน อาทิเช่น ลา ฟาร์กา ได้ทำการศึกษาวิจัยผลของการสอนภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน สเปน และอิตาลี กับนักเรียนระดับปริญญาโททางจิตวิทยาและการศึกษาโดยใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ พบว่า นักเรียนที่เรียนภาษาโดยวิธีสอนนี้มีความสามารถทางด้านภาษาเพิ่มขึ้นทั้ง 4 ภาษา มีบุคลิกภาพ และความเข้าใจผู้อื่นดีขึ้น (Curran. 1976 : 108 Citing LaFarga. 1966) ทราเนล ได้ทำการวิจัยความสามารถทางการเรียนรู้ภาษาของนักเรียนระดับไฮสคูลชั้นปีที่ 1 ที่เรียนภาษาละตินเป็นหลัก และนักเรียนระดับไฮสคูลที่มีการสอนศาสนาเป็นหลัก โดยใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ปรากฏว่า นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มมีความสามารถทางด้านภาษาเพิ่มขึ้น และมีบุคลิกภาพดีขึ้น (Curran. 1976 : 109 Citing Tranel. 1970) ลาฟอรัจ ได้ทำการทดลองสอนภาษาอินโดนีเซีย ญี่ปุ่น และจีน กับนักเรียนระดับปริญญาตรีและโท รวมทั้งนักศึกษาที่เรียนวิชาชีพชั้นสูง ที่มหาวิทยาลัยชิคาโก โดยใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ผลปรากฏว่า นักศึกษาทั้งสามกลุ่มสามารถสนทนาโต้ตอบกันโดยใช้ภาษาทั้งสามภาษาได้ดียิ่งขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ (LaForge. 1971 : 45-61) นอกจากนี้ ลาฟอรัจ ยังได้ทดลองสอนภาษาอังกฤษกับนักเรียนชาวญี่ปุ่นที่ Nanzan High School และ Nanzan Junior College โดยใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ผลปรากฏว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถทางด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น (LaForge. 1977 : 8-11, 19) จึงเห็นได้ว่า วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นวิธีสอนที่สามารถนำมาใช้เป็นวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร การเสริมสร้างเจตคติ และบุคลิกภาพของผู้เรียนได้ดี จากผลการวิจัยของผู้วิจัยที่พบว่าผู้เรียนสามารถพูดและฟังภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นนี้

อาจจะพิจารณาได้ว่าเป็นผลที่สืบเนื่องมาจากเหตุผล 3 ประการดังนี้คือ

1. วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นวิธีสอนที่เน้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นสำคัญ ดังนั้น องค์ประกอบที่สำคัญในการสื่อสารกันก็คือ การฟังกับการพูด ผู้เรียน ได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะทางด้าน การฟังและการพูดอย่างเต็มที่ จึงมีส่วนช่วยให้ผู้เรียน สามารถฟังและพูดภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

2. กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาในชั้นเรียน มีความสนุกสนาน ผ่อนคลาย ความตึงเครียดทางร่างกายและอารมณ์ และทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนไม่เกิดความหนักอึ้งหนักใจ เพราะกลัวว่าจะเรียนไม่ได้ เนื่องจากมีการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษาไทยสนทนากันเพื่อเป็นสื่อไปสู่การเรียนรู้อังกฤษ ซึ่งเป็นเป้าหมายปลายทาง ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจความหมายของประโยคภาษาอังกฤษได้ทันที และมีการฝึกฝนกันอย่างมีชีวิตชีวา เช่น หลังจากจบบทเรียนในหัวข้อเรื่องหนึ่งแล้ว ผู้วิจัยได้ให้ผู้เรียนสนทนาโต้ตอบกันเป็นคู่ๆ โดยใช้บทสนทนาที่ได้พูดคุยกันไปในนั้น และใช้วิธีการเล่นบทบาทสมมุติประกอบด้วย

3. ทั้งผู้วิจัยและผู้เรียนมีความเคารพให้เกียรติซึ่งกันและกัน ผู้เรียนที่เรียนเก่งให้การช่วยเหลือคนที่เรียนอ่อน ทุกคนพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เมื่อบรรยากาศในชั้นเรียนภาษา มีความอบอุ่น เป็นกันเอง เช่นนี้ จึงมีผลทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษด้วย และเมื่อผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนแล้ว ก็ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนดีขึ้นตามไปด้วย

อย่างไรก็ตาม การทดลองครั้งนี้ยังมีข้อบกพร่องอยู่บ้างบางประการ กล่าวคือ การทดลองครั้งนี้กระทำเพียงเพื่อจะดูผลของความแตกต่างของคะแนนก่อนการสอนและหลังจากที่ได้สอนผู้เรียนโดยวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์เท่านั้น ดังนั้น ถ้าหากได้มีการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อังกฤษของผู้เรียนกับวิธีสอนอื่น ก็จะสามารถมองเห็นความแตกต่างได้เด่นชัดขึ้นว่าวิธีสอนใดดีกว่ากัน อย่างไรก็ตาม ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนจริง ครู อาจารย์ที่ทำหน้าที่ในการสอนภาษาอังกฤษผู้เรียน ไม่ควรที่จะใช้วิธีสอนวิธีใดวิธีหนึ่งโดยเฉพาะ ควรจะดึงเอาข้อดีของวิธีสอนแต่

ละวิธีนั้นมาใช้ นอกจากนี้ ในการวิจัยครั้งนี้ยังมีปัญหาอีกประการหนึ่งคือ โรงเรียนที่ใช้เป็นสถานที่ทำการทดลองสอนไม่มีห้องปฏิบัติการทางภาษา จึงไม่สามารถจะทำการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษตอนที่สองพร้อมกันที่เดียวทุกคนได้ ต้องเรียกมาทดสอบทีละคน ทำให้ผลการสอบในคานนี้เกิดความคลาดเคลื่อนไปบ้าง เพราะไม่สามารถจะห้ามมิให้ผู้เรียนที่สอบก่อนไปบอกเพื่อนคนอื่นๆได้ ทำให้คนหลังๆได้เปรียบ

ข้อสังเกตที่ได้รับจากการวิจัย

1. วิธีสอน จากการทดลองสอน ผู้วิจัยได้ประยุกต์หลักการของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์บางอย่าง กล่าวคือ ในสัปดาห์แรก ผู้วิจัยสังเกตพบว่า ผู้เรียนเกิดความลำบากใจ เพราะไม่รู้ว่าจะพูดอะไรกันดี แม้ว่าจะมีหัวข้อเรื่องที่จะพูดอยู่ก็อยู่แล้วก็ตาม ผู้เรียนกล่าวว่า น่าจะเปิดโอกาสให้เขาได้มีเวลาขบคิดสักพักหนึ่งก่อนที่จะเริ่มเรียน ดังนั้น ในสัปดาห์ต่อมา ผู้วิจัยได้ลองทดลองเปิดเพลงคลาสสิกให้ผู้เรียนฟังเบาๆ และให้เวลาสำหรับขบคิดนานประมาณ 5 นาที หลังจากนั้นจึงเริ่มดำเนินการเรียนการสอนตามขั้นตอนการของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ผลจากการทดลองประยุกต์ใช้วิธีการดังกล่าวในการสอน ปรากฏว่า ทำให้การสนทนาของผู้เรียนเป็นไปอย่างต่อเนื่อง และผู้เรียนไม่เกิดความรู้สึกลำบากใจ นอกจากนี้ ผู้เรียนยังได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ถ้าหากได้มีการฝึกฝนเพิ่มเติมมากขึ้นนอกเหนือจากการฟังแถบบันทึกเสียง และการฝึกพูดตามเอกสารการเรียนที่ได้พูดคุยกันไปแล้วก็คงจะดีขึ้น ผู้วิจัยจึงได้ลองให้ผู้เรียนได้ฝึกสนทนากันเป็นคู่ๆ สลับกันไปเรื่อยจนครบ หนึ่ง ในการฝึกฝนด้วยวิธีการดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยได้เข้าร่วมในการฝึกของผู้เรียนด้วย ทั้งนี้เพื่อว่า ถ้าหากพบว่าผู้เรียนคนใดพูดผิด เช่น ออกเสียงผิด ไม่ได้ออกเสียงเน้น หรือลงเสียงสูงต่ำ จะได้ให้การแก้ไขให้ถูกต้อง และยังได้มีการใช้ตารางเทียบแทน สำหรับฝึกฝนเป็นพิเศษเพิ่มเติมในประเด็นที่ผู้เรียนมีปัญหา เช่น ปัญหาในการพูดแสดงความเป็นเจ้าของ ผู้เรียนมักจะไม้ออกเสียง ‘อ’ ดังตัวอย่าง

Pattern : Could you please tell me the way to Amphai's house ?

: Kwanchai

: etc.

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้ให้ผู้เรียนเล่นบทบาทสมมติประกอบบทเรียน คือให้ผู้เรียนได้แสดงท่าทางประกอบ และสนทนากันเป็นภาษาอังกฤษโดยใช้บทสนทนาที่ผู้เรียนได้พูดคุยกันไปแล้วด้วย พบว่า วิธีการดังกล่าวนี้ สามารถเพิ่มพูนทักษะ และทำให้ผู้เรียนมีความสนุกสนานในการเรียนมากยิ่งขึ้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงอยากจะให้ข้อเสนอแนะว่า ครูผู้สอนภาษาที่ประสงค์จะนำวิธีสอนนี้ไปใช้ในการเรียนการสอนภาษา ไม่ควรจะมีต้นตำเน็รยตามหลักการดั้งเดิมของวิธีสอนนี้อย่างเดียว เพราะจะทำให้เกิดความจำเจ ซ้ำซาก ครูผู้สอนภาษาควรจะเปลี่ยนบรรยากาศการเรียนบ้าง เช่น ให้ผู้เรียนเล่นบทบาทสมมติ หรือ เล่นทายปัญหา โดยใช้บทสนทนาที่ผู้เรียนได้พูดคุยกันมาแล้วให้เป็นประโยชน์ เป็นต้น

2. บรรยากาศ การเรียนการสอนภาษาที่จะได้ผลดีที่สุด นอกจากจะต้องอาศัยวิธีสอนที่ดีแล้ว ยังจำเป็นจะต้องมีบรรยากาศที่ดีด้วย คำว่า "บรรยากาศ" ในที่นี้ ผู้วิจัยมิได้หมายถึงเฉพาะเพียงว่า ห้องเรียนที่ใช้สอนนั้นจะต้องเป็นห้องที่โปร่ง อากาศถ่ายเทสะดวก มีการจัดโต๊ะ เก้าอี้ที่สามารถเคลื่อนย้ายได้สะดวก มีอุปกรณ์เครื่องใช้ เช่น ไมโครโฟน เครื่องบันทึกเสียงพร้อมเท่านั้น แต่ยังหมายรวมไปถึง บรรยากาศแห่งความเป็นมิตร เป็นเพื่อนพ้องกันด้วย ดังนั้น แม้ว่าอุปกรณ์เครื่องใช้ไม่สอยจะมีอยู่อย่างพร้อมมูล แต่ขาดบรรยากาศที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ หรือ สบายใจแล้ว การเรียนการสอนภาษาในครั้งนั้นๆก็ย่อมจะลุ่มเหลว ครูผู้สอนภาษาจะต้องไม่ลืมว่าผู้เรียนนั้นเป็นมนุษย์ที่มีชีวิตจิตใจ มีความรู้สึก การเสริมสร้างความรู้สึกละเจตคติที่ดีจึงเป็นเรื่องสำคัญมาก ดังนั้น ก่อนที่จะเริ่มดำเนินการเรียนการสอนภาษาจริง ครูควรจะได้มีโอกาสพบปะกับผู้เรียนให้มากที่สุดเท่าที่โอกาสจะอำนวยให้ เพื่อสร้างความคุ้นเคย และความเข้าใจในอุปนิสัยใจคอของกันและกัน จากความผูกพันต่อกันอย่างแน่นแฟ้นเช่นนี้จะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดกำลังใจ และเชื่อมั่นในตนเอง บุคลิกภาพและพฤติกรรมการแสดงออกของครูนั้นแหละ เป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่อาจจะก่อให้เกิดผลได้ทั้งในทางบวกและทางลบ

ดังนั้น การแสดงพฤติกรรมใดๆออกมาด้วยความจริงใจ และเข้าใจผู้เรียน จึงเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยสนับสนุนให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในครั้งนั้นๆประสบผลสำเร็จ

3. จำนวนผู้เรียน จริงอยู่แม้ว่าเราจะทราบว่าวิธีสอนนี้มีข้อจำกัดประการหนึ่ง นั่นคือ ข้อจำกัดในเรื่องจำนวนผู้เรียน ซึ่งตามหลักการของวิธีสอนนี้กำหนดให้กลุ่มหนึ่งมีผู้เรียนประมาณ 6-12 คน ดังนั้น ในกรณีที่ชั้นเรียนนั้นมีจำนวนผู้เรียนมากกว่านี้ควรจะทำอย่างไร ปัญหานี้มิใช่ว่าจะไม่สามารถแก้ไขได้ วิธีการแก้ไขประการหนึ่งก็คือ ครูผู้สอนภาษาอาจจะหาทางให้ผู้เรียนได้เรียนกันโดยใช้วิธีสอนอื่นควบคู่กันไปด้วย เช่น วิธีสอนแบบเอกัตถภาพ (Individualized instruction) โดยจัดให้ผู้เรียนกระทำกิจกรรมตามมุมภาษาที่ครูกำหนดไว้ให้ และมีการจดบันทึกความก้าวหน้าในการเรียนไว้เป็นระยะๆ ด้วยความรับผิดชอบของผู้เรียนเอง ครูแยกนักเรียนออกมากลุ่มหนึ่งประมาณ 6-12 คน เพื่อมาเรียนตามกระบวนการของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ แล้วสลับกลุ่มไปเรื่อยๆ ปัญหาสำคัญขึ้นอยู่กันที่ว่า ครูผู้สอนพร้อมที่จะอุทิศเวลาของตนให้กับผู้เรียนได้เต็มที่แค่ไหนเท่านั้นเอง นอกจากนี้ในการสอนโดยวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ครูควรจะได้หากลวิธีต่างๆที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับวิธีสอนนี้ได้ ทั้งนี้โดยพิจารณาถึงสภาพของผู้เรียน และประสิทธิผลที่คาดว่าจะได้รับเป็นสำคัญประกอบกัน

จากที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดนี้ ผู้วิจัยเพียงแต่ให้ข้อเสนอแนะแก่ครูผู้สอนภาษาที่นำวิธีสอนนี้ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษาในระบบโรงเรียนทั่วไปเท่านั้น คราวนี้ ถ้าหากลองหันมาพิจารณากระบวนการศึกษานอกโรงเรียนบ้าง ผู้วิจัยเห็นว่า น่าจะได้นำวิธีสอนนี้เข้าไปใช้ในชั้นเรียนภาษาของผู้ใหญ่ด้วย ผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่ในระบบการศึกษานอกโรงเรียน ย่อมต้องการที่จะเรียนรู้ภาษาในลักษณะที่มีความเกี่ยวข้องกับชีวิตของตนเอง มากกว่าที่จะหันมาเรียนรู้ภาษาในลักษณะที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาชีพของตน เช่น ในเขตท้องที่นั้น ประชาชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพในทางเกษตรกรรม ครูผู้สอนก็อาจจะนำวิธีสอนนี้ไปประยุกต์ใช้ได้ เช่น อาจจะกำหนดให้ผู้เรียนได้นำเอาสลากยา อาทิ ขามาวัวชีชี ยารักษาสุกร ฯลฯ มาให้ แล้วปล่อยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสอภิปรายซักถามกัน ในช่วงเวลาดังกล่าวนี้นี้ ครูผู้สอนสามารถที่จะ

สอดคล้องความรู้ทางด้านคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ถูกปรากฏในกลุ่มผู้เรียนเข้าไปได้ เช่น กิจทางยา หรือ ศัพท์ทางการแพทย์ เป็นต้น ซึ่งในเรื่องนี้ ทางกองการศึกษา ผู้ใหญ่ได้มีการประชุมสัมมนาเตรียมการโครงการสร้างสื่อเพื่อการอบรมครูผู้สอนการศึกษา ผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ 3-4 รายวิชา ขึ้นเมื่อวันที่ 10-11 มิถุนายน 2525 ณ ห้องสุริยา โรงแรมนิวมรินทร์ ถนนศรีอยุธยา กรุงเทพมหานคร โดยในที่ประชุม ได้มีการเสนอให้นำเอากระบวนการของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์เข้ามามีใช้ในการ เรียนการสอนภาษาของผู้ใหญ่ ให้เหมาะสมสอดคล้องกับลักษณะงานอาชีพ และการนำเอา ภาษาไปใช้เพื่อการสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน และได้มีการเตรียมการผลิตเอกสารการ เรียนชุด Minicourse ขึ้นมาใช้ด้วย โดยส่งเสริมและสนับสนุนให้ครูผู้สอนนำเอาวิธีสอน นี้ไปใช้ในการเรียนการสอนเพื่อประโยชน์ในการนำเอาภาษาไปใช้ในชีวิตรประจำวันจริงๆ (กรมการศึกษานอกโรงเรียน 2525 : 33) ซึ่งเป็นที่ประจักษ์ชัดว่า วิธีสอนภาษาแบบ กลุ่มสัมพันธ์กำลังได้รับความสนใจ และมีบทบาทในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่สอดคล้องกับชีวิตและสภาพความเป็นอยู่ของผู้เรียนมากขึ้น ผู้วิจัยมีความเชื่อมั่นว่า หากครูผู้สอนภาษาไม่ว่าจะทำการสอนอยู่ในระบบการศึกษาในโรงเรียนทั่วไปหรือนอก โรงเรียนก็ตาม ได้นำเอาวิธีสอนนี้ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสารแล้ว ก็คงจะช่วยให้บรรยากาศในการเรียนภาษาดีขึ้น เพราะโดยปกติแล้ว เรา มักจะพบว่า ผู้เรียนไม่อยากจะเรียนภาษาอังกฤษ เพราะครูผู้สอนไม่เปิดโอกาสให้ ผู้เรียนได้เรียนภาษาตามความสนใจของเขาเอง ครูมักจะยึดเอาความพึงพอใจของ ตนเองเป็นหลัก มากกว่าที่จะเอาใจใส่ถึงความรู้สึกและความสนใจของผู้เรียน

4. บทบาทของวิทยากร ตามหลักการของวิธีสอนนี้ ถือว่า ผู้ที่ทำหน้าที่ในการ บอกภาษาแก่ผู้เรียนคือ "วิทยากร" ที่ต้องดำเนินบทบาทดังได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 4 ที่ว่าด้วยหลักการของวิธีสอนนี้ ดังนั้น ครูผู้สอนภาษาที่ประสงค์จะนำวิธีสอนภาษาแบบ กลุ่มสัมพันธ์ไปใช้ในการเรียนการสอนก็ควรจะได้ดำเนินบทบาทในฐานะวิทยากรด้วยเช่นกัน มีการให้กำลังใจ ไม่วิพากษ์วิจารณ์ และยอมรับในความนึกคิดของผู้เรียน ผู้วิจัยถือว่า วิทยากรจะต้องยึดถือคติว่า "เอาใจเขามาใส่ใจเรา" มิใช่เอาความคิดเห็นของตนเอง

เป็นที่ตั้ง ในการดำเนินบทบาทของวิทยากร จะต้องยึดนโยบายแบบผสมผสาน นั่นคือ บางครั้งวิทยากรจะต้องมีการชี้แนะบ้าง แต่ไม่ใช่การบีบบังคับ หรือบางครั้งอาจจะไม่ให้การชี้แนะเลยก็ได้ ทั้งนี้ต้องพิจารณาจากสถานการณ์และผู้เรียนเป็นสำคัญ การผสมผสานบทบาทของวิทยากรเป็นวิธีการยืดหยุ่น ไม่จำกัดบทบาทของตนเองในทางใดทางหนึ่งโดยเฉพาะ ทำให้ไม่ตึงและหย่อนจนเกินไป บทบาทของวิทยากรนอกจากจะเป็นผู้ถอดคำพูดของผู้เรียนแล้ว ยังต้องเป็นผู้ฟังที่ดีด้วย ซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญอยู่ 4 ประการคือ

1. การสื่อสารสัมพันธ์กันด้วยสายตา ในกรณีนี้จะเห็นได้ชัดว่า วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์พยายามหลีกเลี่ยงไม่ให้วิทยากรไปประสานสายตากับผู้เรียน ด้วยการกำหนดให้วิทยากรยืนอยู่ข้างหลังผู้เรียน ทั้งนี้เพราะเหตุที่ว่า ถ้าหากสายตาของวิทยากรที่แสดงออกไม่เชื่อเชิญให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก ก็จะทำให้ผลการเรียนล้มเหลว นอกจากนี้ เป้าหมายหลักที่สำคัญประการหนึ่งก็คือ ต้องการให้ผู้เรียนได้พูดคุยกันกับเพื่อนสมาชิกในกลุ่มเหมือนกับเขาอยู่ในสภาพชีวิตสังคมจริงๆ

2. ท่าทางอาการ (postures) ที่วิทยากรแสดงออกกันนี้มีความสำคัญมาก การทำตนให้ผ่อนคลาย จะช่วยให้ผู้เรียนไม่เกิดความตึงเครียด

3. การแสดงกริยาอาการ (gestures) เช่น การเคลื่อนไหวร่างกายของวิทยากรนั้นแฝงไว้ด้วยความจริงใจและเต็มใจที่จะให้การช่วยเหลือผู้เรียนหรือไม่

4. คำพูด (verbal behaviour) วิทยากรจะต้องใช้คำพูดที่นุ่มนวลชวนฟัง และเราให้ผู้เรียนกระตือรือร้นที่จะเรียน ดังนั้น การที่วิทยากรทำตนให้เป็นธรรมชาติ กอปรด้วยการแสดงความสนใจต่อผู้เรียน และไม่ขัดจังหวะการสนทนาของผู้เรียน ก็จะช่วยให้การดำเนินการเรียนการสอนภาษาในครั้งนั้น ประสบผลสำเร็จด้วยดี

5. แถบบันทึกเสียง จากการทดลองพบว่า แถบบันทึกเสียงที่อัดเสียงพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนไว้นั้น เป็นอุปกรณ์ที่มีประโยชน์มาก เพราะสามารถนำมาใส่เครื่องบันทึกเสียง และเปิดให้ผู้เรียนฟังเพื่อเป็นการทบทวนความจำ ตลอดจนสามารถนำมาใช้เป็นเอกสารสำหรับสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมตรงกับความต้องการของ

ผู้เรียนต่อไป ผู้เรียนที่อยู่ร่วมในโครงการทดลอง มักจะต้องการพึ่งเสียงพูดของตนเอง และเพื่อนสมาชิก เพื่อจะได้มีโอกาสทบทวน และแก้ไขข้อผิดพลาดที่ปรากฏในคำพูดของตนเอง

6. บทเรียน บทเรียนในที่นี้ หมายถึง เอกสารการเรียนรู้ที่วิทยากรแจกให้ เอกสารดังกล่าวนี้ได้มาจากการถอดแบบบันทึกเสียงการสนทนาของผู้เรียน เมื่อวิทยากรแจกบทเรียนให้แก่ผู้เรียนแล้ว วิทยากรก็ควรจะให้ผู้เรียนได้ฝึกฝน โดยครั้งแรกอาจจะให้ฝึกฝนด้วยตนเองตามลำพังก่อน แล้วจึงมีการจับคู่สนทนา หรือเล่นบทบาทสมมุติ

ในเรื่องของบทเรียนนี้ อาจจะมีครูผู้สอนภาษาหลายท่านแย้งว่า บทเรียนที่ได้มานี้จะมีความเป็นเอกภาพหรือไม่กระจัดกระจายหรือ แน่นนอนที่สุด ถ้าหากวิทยากรไม่ได้ให้ผู้เรียนช่วยกันกำหนดหัวข้อเรื่องให้แคบและกระชับที่สุด คงปล่อยให้ผู้เรียนพูดอะไรก็ได้ทุกอย่าง บทเรียนที่ได้ก็อาจจะกระจัดกระจาย หากความสัมพันธ์กันไม่ได้ แต่ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้แล้วในบทก่อนๆว่า ก่อนที่จะเริ่มดำเนินการเรียนการสอนภาษา วิทยากรควรจะให้ผู้เรียนได้ปรึกษาหารือกันและกำหนดหัวข้อเรื่องขึ้นมา เมื่อได้หัวข้อเรื่องมาแล้ว ก็ควรจะได้มีการพิจารณาต่อไปว่า หัวข้อเรื่องนั้นกระชับและแคบไหม ในการนี้ วิทยากรจะต้องมีบทบาทในฐานะที่จะต้องทำการชี้แจงให้ผู้เรียนฟังให้เข้าใจเสียก่อน แต่ไม่ใช่ด้วยวิธีการบังคับ เมื่อได้หัวข้อเรื่องมาแล้ว วิทยากรก็ต้องชี้แจงให้ผู้เรียนเข้าใจว่า ควรจะพูดคุยกันภายในขอบเขตของหัวข้อเรื่องนั้นๆเท่านั้น ซึ่งจากการทดลองของผู้วิจัย ก็สามารถที่จะพิจารณาได้ว่า บทเรียนที่ได้รับมาจากการสนทนาของผู้เรียนส่วนใหญ่มีความประสานสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี ดังนั้น ครูผู้สอนภาษาที่ต้องการจะนำวิธีสอนนี้ไปใช้ในการเรียนการสอนภาษา จะต้องมีความเชื่อมั่นในความสามารถของผู้เรียนด้วย มิใช่คิดว่า ตนเองเท่านั้นที่สามารถทำได้

ข้อเสนอแนะทั่วไป

สำหรับในข้อเสนอแนะทั่วไปนี้ ผู้วิจัยจะเสนอแนะวิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์แก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่ประสงค์จะนำวิธีสอน

นี้ไปใช้ในชีวิตจริงของตัวคุณเองได้อย่างไร และคุณจะทำอะไรเพื่อประเมินผลการเรียนของผู้เรียนอย่างไร

การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์

1. การเตรียมการเรียนการสอน

ก่อนที่จะเริ่มดำเนินการเรียนการสอน ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรจะได้จัดเตรียมอุปกรณ์ต่างๆไว้ให้พร้อม อาทิเช่น เครื่องบันทึกเสียง แถบบันทึกเสียง ไมโครโฟน โต๊ะสำหรับใช้วางเครื่องบันทึกเสียงและไมโครโฟน เก้าอี้สำหรับให้ผู้เรียนนั่ง และจัดกลุ่มผู้เรียนไว้ให้พร้อม มีการพบปะพูดคุย ทำความรู้จักกับผู้เรียนทุกคนให้ดี

2. การดำเนินการเรียนการสอน

ในการดำเนินการเรียนการสอน ครูผู้สอนควรดำเนินการดังต่อไปนี้

2.1 ให้ผู้เรียนนั่งเป็นวงกลม ครูผู้สอนอธิบายกฎเกณฑ์ข้อปฏิบัติต่างๆ ให้ผู้เรียนเข้าใจให้ดีเสียก่อน อาทิเช่น การซักถาม การสนทนากับเพื่อนสมาชิก เช่น ก่อนจะถาม ควรจะยกมือขึ้นก่อนที่จะพูด เพื่อให้คนอื่นพูดแทรกขึ้นมาพร้อมกัน และต้องบอกผู้เรียนว่าจะต้องหันไปพูดคุยหรือซักถามเพื่อนสมาชิกด้วยกันเองเท่านั้น ไม่ใช่หันมาถามครู เพื่อควบคุมให้การสนทนาเป็นธรรมชาติมากที่สุด มีการชี้แจงเรื่องการใช้ไมโครโฟน และเครื่องบันทึกเสียง กล่าวคือ จะต้องบอกผู้เรียนว่า ให้บันทึกเสียงของตนเองลงแถบบันทึกเสียงเฉพาะที่พูดเป็นภาษาอังกฤษเท่านั้น ไม่ใช่อัดเสียงภาษาไทยลงไปด้วย

2.2 ให้ผู้เรียนเริ่มต้นสนทนากันเป็นภาษาไทยภายในขอบเขตของหัวข้อเรื่องที่ผู้เรียนได้ช่วยกันกำหนดขึ้นก่อนเริ่มเรียน ในกรณีนี้เพื่อให้ผู้เรียนหันไปพูดคุยกันในหัวข้อเรื่องอื่น ครูควรเขียนหัวข้อเรื่องนั้นไว้บนกระดานคำด้วยภาษาไทย และวงเล็บภาษาอังกฤษไว้ด้วย เมื่อผู้เรียนพูดภาษาไทย ครูจะถอดคำพูดนั้นเป็นภาษาอังกฤษ และให้ผู้เรียนคนนั้นฝึกพูดตามจนแน่ใจว่าเขาพูดได้ถูกต้องแล้ว จึงให้อัดเสียงพูดภาษาอังกฤษลงแถบบันทึกเสียงไว้ แล้วให้ผู้เรียนคนอื่นๆพูดเลียนแบบตาม ต่อจากนั้นผู้เรียนคนอื่นๆก็จะพูดคุยกันไปเรื่อยๆตามกติกาต่างๆที่กำหนดไว้ ครูถอดคำพูดเป็นภาษาอังกฤษ

สำหรับระยะเวลาในการพูดคุยกันครั้งหนึ่งๆควรจะนานประมาณ 20-30 นาที ไม่ควรจะให้เกินนี้ หนึ่ง ถ้าหากปรากฏว่า ผู้เรียนมีความอึดอัดใจ เพราะไม่รู้ว่าจะพูดคุยอะไรกันดี ครูผู้สอนก็ควรจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีเวลาชบคิดเสียก่อนที่จะเรียน ในช่วงเวลาดังกล่าวนี้อาจจะเปิดแถบบันทึกเสียงเพลงกลาสสิกเบาๆให้ผู้เรียนฟังด้วยก็ได้ เพื่อเป็นการผ่อนคลายทั้งทางด้านร่างกายและอารมณ์ ซึ่งอาจจะใช้เวลาประมาณ 5 นาที แล้วจึงเริ่มดำเนินการเรียนการสอน

2.3 ครูไม่ควรจะไปบังคับให้ผู้เรียนทุกคนต้องพูด คงปล่อยให้ทุกอย่างดำเนินไปตามธรรมชาติของการสนทนาโดยทั่วไป ในระยะแรกๆ ครูอาจจะรู้สึกอึดอัดใจบ้างเป็นธรรมดา แต่ในระยะหลัง ครูจะรู้สึกสบายใจ เพราะผู้เรียนพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน จนบางครั้งอาจจะเกิดปัญหามา นั่นคือ ผู้เรียนพูดเลยเวลาที่กำหนด ครูจะต้องหาวิธีการที่จะหยุดการสนทนาของผู้เรียนด้วยความนุ่มนวลที่สุด ที่จะไม่ทำลายความรู้สึกที่ดีของเขา

2.4 เมื่อจบบทสนทนาในหัวข้อเรื่องหนึ่งๆแล้ว ครูควรจะเปิดแถบบันทึกเสียงให้ผู้เรียนฟัง ซึ่งคราวนี้ผู้เรียนจะได้ยินเฉพาะภาษาอังกฤษเท่านั้น

2.5 ครูกรอแถบบันทึกเสียงกลับ และเปิดให้ผู้เรียนฟังอีกเป็นครั้งที่สอง คราวนี้จะเป็นการฟังแบบประโยคต่อประโยค ในการนี้ ครูอาจจะให้ผู้เรียนเขียนคำแปลเป็นภาษาไทยลงในกระดาษด้วยก็ได้ จะได้เป็นการประเมินผลดูว่า ผู้เรียนจำได้ไหม จะได้หาทางฝึกฝนผู้เรียนต่อไป

2.6 ครูกรอแถบบันทึกเสียงกลับ และเปิดให้ผู้เรียนฟังอีกเป็นครั้งที่สาม และให้ผู้เรียนออกเสียงตามไปด้วย หากมีตอนที่ผู้เรียนพูดผิด หรือออกเสียงผิด ครูจะได้แก้ไขให้ถูกต้อง

2.7 ในวันต่อมา ครูเปิดแถบบันทึกเสียงให้ผู้เรียนฟังอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับแจกเอกสารการสนทนาให้ผู้เรียนสนทนากันไปเมื่อชั่วโมงที่แล้วให้ผู้เรียน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการสะกดคำ และสามารถนำไปใช้ฝึกฝนด้วยตนเอง หรือฝึกกับเพื่อนสมาชิกก็ได้ หนึ่ง เพื่อให้การเรียนการสอนภาษามีความสนุกสนานมากยิ่งขึ้น ครูควรจะให้

ผู้เรียนได้เล่นบทบาทสมมติตามบทสนทนาในเอกสารนั้น หรืออาจจะจัดให้ผู้เรียนได้สนทนากันเป็นคู่ๆ โดยใช้บทสนทนาที่ครูแจกให้ก็ได้ ในการนี้ ครูควรจะเป็นคู่สนทนาของผู้เรียนด้วย เพื่อว่าจะได้แก้ไขข้อผิดพลาดในกรณีที่ผู้เรียนพูดผิดได้ หลังจากนั้น จึงสนทนากันในหัวข้อเรื่องต่อไป

3. การประเมินผล

ก่อนอื่น ผู้วิจัยได้ขอทำความเข้าใจกับครูผู้สอนภาษาอังกฤษเสียก่อนว่า เป้าหมายสำคัญของวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ไม่ได้เน้นที่การสอบ แต่เน้นที่การตอบสนองความต้องการ แรงขับ และการปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มผู้เรียน ความรู้ทางด้านภาษานั้นเป็นเพียงองค์ประกอบหนึ่งที่เกื้อหนุนสอดแทรกอยู่เท่านั้น ดังนั้น ในการประเมินผลผู้เรียน จึงควรจะได้มีการประเมินผลทั้งในแง่ของความรู้สึกรู้สึกหรือทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียน ต่อครู ต่อบรรยากาศในชั้นเรียน เป็นต้น และมีการทดสอบความสามารถของผู้เรียนหลังจากที่ได้เรียนภาษาด้วยวิธีสอนนี้แล้วว่าเกิดผลอย่างไร อนึ่ง ในการทดสอบ สิ่งสำคัญที่จะต้องพิจารณาคือ การสร้างข้อทดสอบ ซึ่งครูผู้สอนภาษาอาจจะหนักใจเนื่องจากวิธีสอนนี้เป็นวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนั้นแบบทดสอบที่ออกมา จึงต้องเน้นที่การทดสอบความสามารถในการสื่อสารทางภาษาของผู้เรียนเป็นสำคัญ มิใช่ไปทดสอบความรู้ของผู้เรียนเกี่ยวกับภาษาหรือไวยากรณ์ คำว่า "การสื่อสาร" ย่อมจะต้องมีผู้พูด และผู้ฟัง การทดสอบจึงต้องมีทั้งการทดสอบทักษะการฟังและการพูดประกอบกัน ดังนั้น ครูผู้สอนควรจะต้องออกข้อทดสอบทั้งสองด้านนี้ได้อย่างไร

ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วตั้งแต่ต้นว่า ในการดำเนินการเรียนการสอนภาษาตามวิธีสอนนี้ เพื่อไม่ให้ความคิดของผู้เรียนกระจัดกระจาย ขาดเอกภาพ ครูควรจะให้ผู้เรียนกำหนดหัวข้อเรื่องที่จะใช้สนทนากันขึ้นมาก่อนให้กระชับ หลังจากนั้น ครูก็นำเอาหัวข้อเรื่องเหล่านั้นมาศึกษาดูว่า มีโครงสร้างของภาษาพูดแบบใดที่พบบ่อยที่สุดในการสนทนาตามหัวข้อเรื่องเหล่านั้น แล้วจึงออกมาเพื่อนำมาใช้สร้างข้อทดสอบ อนึ่ง ในกรณีข้อทดสอบวัดทักษะการพูดนี้ ครูควรจะต้องสร้างข้อทดสอบให้ผู้เรียนพูดออกมาเองด้วย เช่น อาจจะใช้วิธีการสัมภาษณ์ หรือให้ผู้เรียนดูรูปภาพ และบรรยายเรื่องราวเกี่ยวกับ

รูปภาพนั้นก็ได้ ทั้งนี้เพื่อจะได้สามารถประเมินผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ว่าเพิ่มขึ้นจากเดิมหรือไม่เพียงไร ในปัจจุบัน ประเทศไทยเรายังขาดข้อทดสอบที่ใช้วัดความสามารถในการสื่อสารทางด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียนอยู่มาก จึงควรที่นักวิชาการ หรือผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาอังกฤษจะได้หันมาให้ความสนใจกันให้มาก การจะใดก็ตามก็น่าจะสร้างแบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างไรจึงจะดี และมีประสิทธิภาพ มากกว่าที่จะมากลั้นถึงเรื่องการสร้างแบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ของผู้เรียนเกี่ยวกับไวยากรณ์อังกฤษอย่างเช่นที่เป็นอยู่ในทุกวันนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

1. เนื่องจากการทดลองของผู้วิจัยครั้งนี้เป็นแต่เพียงการทดลองเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนการทดลองสอนและหลังการทดลองสอนว่าจะได้ผลแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร ทั้งนี้เพื่อจะได้นำมาเปรียบเทียบกับงานวิจัยในต่างประเทศ และเพื่อเสนอแนะวิธีการนำเอาวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์มาใช้ในชั้นเรียนในประเทศไทยเท่านั้น ดังนั้น จึงควรจะได้มีการเปรียบเทียบวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์นี้กับวิธีสอนแบบอื่นๆ ด้วย อาทิเช่น นำไปทดลองเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนกับวิธีสอนแบบฟัง-พูด เป็นต้น โดยอาศัยวิธีการให้ผู้เรียนกำหนดหัวข้อเรื่องที่จะใช้สนทนากันให้เหมาะสมกับชีวิตประจำวัน แล้วนำมาสอนกับผู้เรียนสองกลุ่ม คือ กลุ่มควบคุมนั้นให้เรียนโดยวิธีสอนแบบฟัง-พูด ส่วนกลุ่มทดลองให้เรียนโดยวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ หลังจากนั้น จึงทำการทดสอบดูผลที่เกิดขึ้นว่าวิธีสอนภาษาแบบใดจะให้ผลแตกต่างกันอย่างไร ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองสอนควรจะขยายให้ยาวขึ้น อาจจะเป็น 3 เดือน ทั้งนี้จะช่วยเฝ้าหามองเห็นความแตกต่างได้อย่างชัดเจน อนึ่ง ในการสอนตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์นั้น ผู้ที่จะทำการวิจัยควรจะได้หาถกวิธีต่างๆ เพื่อฝึกฝนผู้เรียนให้มาก มิใช่สนทนากันพอจบหัวข้อเรื่องหนึ่งๆแล้วก็เลิกกันไป ควรจะหาถกวิธีต่างๆฝึกฝนผู้เรียนด้วย เช่น ใช้วิธีการจับคู่สนทนากันตามบทสนทนาที่ได้พูดคุยกันไปแล้ว หรือใช้การเล่น

บทบาทสมมุติตามบทสนทนานั้นก็ได้ หากมีกรณีใดที่ผู้เรียนออกเสียงผิดพลาดไป ครูก็อาจใช้วิธีการฝึกโดยใช้ตารางเทียบแทนด้วยก็ได้

2. ครู อาจารย์ที่ทำการสอนภาษาอังกฤษกับนักศึกษาผู้ใหญ่ในระบบการศึกษา นอกโรงเรียน ควรจะทดลองทดลองนำเอาวิธีสอนนี้ไปใช้ แล้วประเมินดูว่าได้ผลเป็นอย่างไร ส่วนผู้ที่ต้องการจะทำการวิจัยก็ควรจะลองทดลองสอนนักศึกษาผู้ใหญ่ด้วยวิธีสอนนี้บ้าง เพราะโดยหลักการดั้งเดิมนี้ เกอราโน ผู้เป็นเจ้าของทฤษฎี มักจะนำวิธีสอนนี้ไปใช้สอนนักศึกษาผู้ใหญ่ เพื่อผลสัมฤทธิ์ทางด้านการเรียนภาษาของผู้เรียน

3. ปัจจุบัน งานวิจัยในประเทศไทยทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษยังขาดงานวิจัยเกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริม จึงควรที่นักวิจัยทั้งหลายจะได้นำวิธีสอนนี้ไปใช้ เพื่อพัฒนาทักษะทางด้านการเรียนรู้อาษาของผู้เรียน ตลอดจนเพื่อแก้ไขพฤติกรรมบางอย่างของผู้เรียนที่บกพร่อง อาทิเช่น ความไม่กล้าแสดงออกของผู้เรียน เป็นต้น แล้วประเมินผลเจตคติ บุคลิกภาพ อารมณ์ ความสนใจของผู้เรียน และความรู้ทางด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หลังจากที่ได้รับการสอนตามวิธีสอนนี้ว่าเป็นอย่างไร โดยอาจจะใช้วิธีการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านการเรียนตลอดจนเจตคติ บุคลิกภาพ อารมณ์ และความสนใจของผู้เรียนกับวิธีสอนอื่นด้วยก็ได้ ทั้งนี้เพื่อจะดูว่า วิธีสอนไหนให้ผลอย่างไร แล้วนำไปประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- พัฒนาบุคคล, งาน กองพัฒนาการศึกษาออกโรงเรียน กรมการศึกษานอกโรงเรียน
รายงานการสัมมนาเตรียมการโครงการสร้างสื่อเพื่อการอบรมครูผู้สอนการศึกษาผู้ใหญ่
แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ 3-4 รายวิชา วันที่ 10-11 มิถุนายน 2525 กรมการ
ศึกษานอกโรงเรียน 2525, 102 หน้า
- ลวน สายยศ และ อังคณา สายยศ สถิติวิจัยทางการศึกษา วัดนาพานิช 2522 ,
276 หน้า
- ลวน สายยศ และ อังคณา สายยศ หลักการวิจัยทางการศึกษา พิมพ์ครั้งที่ 2
โรงพิมพ์ทวีกิจ 2524, 286 หน้า
- กิตติ์ แสงธนู "วิธีสอนแบบวิจัยและการเรียนภาษาแบบช่วยกันเป็นกลุ่ม" วารสาร
มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน 2(3) : 56-66 ประจำภาค
เรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2521
- Ackerman, Nathan W. The Psychodynamics of Family Life : Diagnosis
and Treatment of Family Relationships. New York, Basic Book,
Inc., 1958. 379 p.
- Allen, Edward David and Rebecca M. Valette. Classroom Techniques :
Foreign Languages and English as a Second Language. New York,
Harcourt Brace Jovanich, Inc., 1972. 418 p.
- Barth, Roland S. "The Teacher as Facilitator of Learning," in
The Open Classroom Reader. p. 266-289, ed. by Charles E.
Silberman. New York, Vintage Books, 1973.
- Begin, Y. Evaluative and Emotional Factors in Learning a Foreign
Language. Montreal, Desclée & Cie (Bellamin), 1971. 170 p.

- Benseler, David P. and Renate A. Schulz. "Methodological Trends in College Foreign Language Instruction," The Modern Language Journal. 64(1) : 88-96, Spring, 1980.
- Brown, George I., Thomas Leomens and Liles Grizzard. The Live Classroom : Innovation through Confluent Education and Gestalt. New York, Viking Press, 1975. 253 p.
- Brown, H. Douglas. Principles of Language Learning and Teaching. Englewood Cliffs, New Jersey, Prentice-Hall, Inc., 1980. 276 p.
- Brown, H. Douglas. "Some Limitations of C-L/CLL Models of Second Language Teaching," TESOL Quarterly. 11(4) : 365-372, December, 1977.
- Byrne, Donne. Teaching Oral English. London, Longmans, 1976. 146 p.
- Christison, Mary Ann. "Communication Strategies for ESL," TESOL Newsletter. XV(2) : 11, April, 1981.
- Clark, Bill M. and Mark E. Ramsey. "Why Small-Group Instruction ?," NASSP Bulletin. 369 : 64-75, January, 1973.
- Combs, Arthur W. "Affective Education or None at All," Journal of the Educational Leadership. 39(7) : 495-497, April, 1982.
- Combs, Arthur W. "Humanistic Goals of Education " in Humanistic Education Sourcebook. p. 95-103, ed. by Donald Read and Sidney Simond. Englewood Cliffs, N.J., Prentice-Hall, 1975.
- Coe, Norman. "The Use of the Mother Tongue in ESL," TESOL Newsletter. XIII(4) : 27-28, August, 1979.

- Curran, Charles A. Counseling-Learning in Second Languages.
Illinois, Apple River Press, 1976. 133 p.
- Curran, Charles A. "Counseling Skills Adapted to the Learning of
Foreign Languages," Bulletin of the Menninger Clinic.
XXV : 78-83, June, 1961.
- Curran, Charles A. "Learning : An Incarnate-Redemptive Self-
Investment Process," Journal of Pastoral Care. 29(4) : 1-8,
June, 1975.
- Czarnecki, Karen E. and Joseph A. Ramos. "Counseling-Learning :
A Wholistic View of the Learner," TESOL Newsletter. IX(6) : 1,
4, December, 1975.
- Davis, James N. "Community Language Learning and English for
Science and Technology," TESOL Newsletter. XIII(2) : 11-12,
April, 1979.
- Dowling, Gretchen and Ken Sheppard. "Teacher Training : A
Counseling Focus," in ON TESOL'76. p. 55-65, ed. by John F.
Fanselow and Ruth H. Crymes. Washington, D.C., Teachers of
English to Speakers of Other Languages, 1976.
- Edwards, Allen L. Statistical Methods. Holt, Rinehart and
Winston, Inc., 1967. 462 p.
- Escobar, Joanna and Jeffrey P. Bright. "Current Trends in ESL
Materials and Methodologies : Where We ~~Are~~ and We Are Headed,"
TESOL Newsletter. XIII(4) : 1-3, 6, August, 1979.
- Fan, Chung Teh. Item Analysis Table. Princeton, New Jersey,
Educational Testing Service, 1952. 32 p.

- Findley, Charles A. "Focus on the Learner : Security, Alienation, and Risk-Taking," RELC Journal. 9(1) : 69-76, June, 1978.
- Forum Staff. "Current Trends in Language Teaching," English Teaching Forum. XII(1) : 1-7, January-March, 1974.
- Freeman, Donald.. "Observing Teachers : Three Approaches to In-Service Training and Development," TESOL Quarterly. 16(1) : 21-28, March, 1982.
- Fullmer, Daniel W. and Harold W. Bernard. Counseling : Content and Process. New Delhi, Thompson Press (India) Limited, 1972. 278 p.
- Gage, N.L. and David C. Berliner. Educational Psychology. Chicago, Rand McNally College Publishing Company, 1975. 869 p.
- Gebhard, Jerry G. "Some Suggestions for the EFL Conversation Class," English Teaching Forum. XX(2) : 14-16, 28, April, 1982.
- Grasse, Christine. "Burnout in Teachers of Second Languages," TESOL Newsletter. XVI(1) : 4-5, February, 1982.
- Harris, David P. Testing English as a Second Language. New York, McGraw-Hill Book Company, 1969. 151 p.
- Haskell, John F. "An Eclectic Method ?," TESOL Newsletter. XII(2) : 19-21, April, 1978.
- Hayes, Curtis W., Jacob Ornstein and William W. Gage. ABC's of Languages and Linguistics. Silver Spring, Maryland, Institute of Modern Languages, Inc., 1977. 195 p.
- Heaton, J.B. Writing English Language Tests. London, Longmans, 1975. 236 p.

- Hornby, A.S. "The Situational Approach in Language Teaching,"
English Language Teaching, IX : 150-156, March, 1950.
- Houghton, Celia. "The Teacher as Learner," in The Open Classroom Reader, p. 245-247, ed. by Charles E. Silberman. New York, Vintage Books, 1973.
- Ingram, David E. "Developing a Community Involvement Approach for Teaching ESL to Migrants," RELC Journal. 11(1) : 14-34, June, 1980.
- LaForge, Paul G. "Community Language Learning : A Pilot Study,"
Language Learning. 21 : 45-62, June, 1971.
- LaForge, Paul G. "Community Language Learning : An Experiment in Japan," English Teaching Forum. XV(1) : 8-11, 19, January, 1977.
- LaForge, Paul G. "Uses of Social Silence in the Interpersonal Dynamics of Community Language Learning," TESOL Quarterly. 11(4) : 373-382, December, 1977.
- Light, Richard L. "A note on Teaching and Making Sense,"
TESOL Newsletter. XIII(6) : 27, December, 1979.
- McConochie, Jean. "Memory, Meaning & Method : Book Review,"
TESOL Newsletter. XI(5) : 9-10, November, 1977.
- McDaniel, Thomas R. "Power in the Classroom," The Educational Forum. XLVI(1) : 31-44, Fall, 1981.
- McLean, Alan C. "Destroying the Teacher : The Need for Learner-Centered Teaching," English Teaching Forum. XVIII(3) : 16-19, July, 1980.

- Newmark, L., and D. Reibel. "Necessity and Sufficiency in Language Learning," International Review of Applied Linguistics in Language Teaching. VI : 145-165, June, 1968.
- Newsletter. "In Loving Memory of Charles A. Curran," Newsletter. 1(5) : 1-6, September, 1978.
- Ohlsen, Merle M. Group Counseling. New York, Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1970. 303 p.
- Pechou, Anne. "The Magic Carpet : Storytelling in a Humanistic Perspective," English Teaching Forum. XIX(2) : 2-5, 9, April, 1981.
- Rardin, Jenny. "A Counseling-Learning Model for Second Language Learning," TESOL Newsletter. X(2) : 21-22, April, 1976.
- Rardin, Jennybelle. "Comments on H. Douglas Brown's Some Limitations of C-L/CLL Models of Second Language Learning," TESOL Quarterly. 11(4) : 463-466, December, 1977.
- Rardin, Jennybelle. "The Language Teacher as Facilitator," TESOL Quarterly. 11(4) : 383-387, December, 1977.
- Rivers, Wilga M. "Psychology, Linguistics, and Language Teaching," English Teaching Forum. XX(2) : 2-9, April, 1982.
- Robinett, Betty Wallace. Teaching English to Speakers of Other Languages : Substance and Techniques. Minneapolis, University of Minnesota Press, 1978. 321 p.
- ✓Rogers, Carl R. Freedom to Learn : A View of What Education Might Be. Columbus, Ohio, E.C. Merrill Publishing Co., 1969. 310 p.

- Schulz, Renate A. "Conference Reports ; Spirit of '76 :
Freedom to Communicate : The 1976 Central States Conference,"
The Modern Language Journal. LX(5-6) : 278-282,
September-October, 1976.
- Schumann, John H. "Affective Factors and the Problems of Age
in Second Language Acquisition," Language Learning.
25(2) : 209-235, December, 1975.
- Sprenger, Arnold. "Group Work in Foreign-Language Learning : A
Report," English Teaching Forum. XI(5) : 12-15,
November-December, 1973.
- Shank, Donald J. The Teacher as Counselor. Washington,
American Council on Education, 1948. 48 p.
- Stevick, Earl W. "Language Instruction Must Do an About-Face,"
The Modern Language Journal. LVIII(8) : 379-384, December,
1974.
- Stevick, Earl W. Memory, Meaning & Methods : Some Psychological
Perspectives on Language Learning. Rowley, Massachusetts,
Newbury House Publishers, Inc., 1976. 177 p.
- Stevick, Earl W. "Review Articles : Counseling-Learning, A
Whole-Person Model for Education," Language Learning.
23(2) : 259-271, March, 1973.
- Stevick, Earl W. "Teaching English as as Alien Language" in
ON TESOL '76. p. 225-233, ed. by John F. Fanselow and Ruth
H. Crymes. Washington, D.C., Teachers of English to
Speakers of Other Languages, 1976.

Stevick, Earl W. Teaching Languages : A Way and Ways.

Rowley, Massachusetts, Newbury House Publishers, Inc., 1980.

304 p.

Stevick, Earl W. "The Meaning of Drills and Exercises,"

Language Learning. 24(1) : 1-22, June, 1974.

Stevick, Earl W. "The Riddle of the Right Method," English

Teaching Forum. XII(2) : 1-5, April-June, 1974.

Thompson, Gregory J. "Role Playing in CLL for the ESP

Classroom," TESOL Newsletter. XV(6) : 12, December, 1981.

Tranel, Daniel D. "Questioning in Counseling-Learning," TESOL

Newsletter. XIV(4) : 19-20, August, 1980.

Varela, Lourdes Y. "Recent Forces in Language Teaching and

Their Implications for Language Education in Southeast Asia,"

RELC Journal. 9(2) : 37-42, December, 1978.

การคำนวณ

ภาคผนวก ก.

ตารางแสดงค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ

ตาราง 1 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ
ผลสัมฤทธิ์วัดทักษะการฟัง

ข้อ	PH	PL	p	r	ข้อ	PH	PL	p	r
1	.80	.50	.66	.33	16	.70	.35	.53	.35
2	.85	.60	.73	.31	17	.75	.50	.63	.27
3	.75	.55	.65	.22	18	.40	.10	.24	.39
4	.70	.45	.58	.26	19	.55	.30	.42	.26
5	.75	.55	.65	.22	20	.55	.35	.45	.21
6	.80	.45	.63	.37	21	.45	.25	.35	.22
7	.90	.70	.31	.30	22	.60	.35	.47	.25
8	.90	.65	.79	.35	23	.65	.30	.47	.35
9	.80	.60	.70	.24	24	.60	.40	.50	.20
10	.85	.70	.78	.21	25	.55	.35	.45	.21
11	.50	.30	.40	.21	26	.85	.45	.66	.44
12	.95	.50	.76	.58	27	.50	.20	.34	.33
13	.75	.35	.55	.41	28	.55	.35	.45	.21
14	.90	.65	.79	.35	29	.55	.35	.45	.21
15	.55	.15	.34	.44	30	.70	.45	.58	.26

ตาราง 2 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ
ผลสัมฤทธิ์วัดทักษะการพูดตอนที่หนึ่ง

ข้อ	PH	PL	p	r	ข้อ	PH	PL	p	r
1	.70	.40	.55	.31	6	.70	.40	.55	.31
2	.60	.30	.45	.31	7	.70	.40	.55	.31
3	.65	.35	.50	.30	8	.65	.35	.50	.30
4	.75	.25	.50	.50	9	.60	.30	.45	.31
5	.75	.30	.53	.45	10	.70	.40	.55	.31

ตาราง 3 ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วัดทักษะการพูดตอนที่สอง

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
1	3.1390	6	2.1435
2	2.3364	7	3.5947
3	2.1043	8	2.3160
4	2.0346	9	3.7819
5	3.3670	10	4.0214

ภาคผนวก ข.

แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วัดทักษะการฟังและการพูด

แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วัดทักษะการฟัง ฉบับวิทยากรตอนที่ 1-3

PART I

1. Look at my cup, dear.
2. Suwit asks Sunee for a ride.
3. When you see her leave, tell me.
4. You can play after you prove it.
5. Did you get it ?
6. It's very cold today, isn't it ?
7. Mr. Surin, this is Ladda.
8. Hi, Surin. Where're you going ?
9. Okay, I'll see you after class.
10. What's the matter with you ?

PART II

11. Female voice : Porntip doesn't like to watch television
because she thinks it's boring. She prefers
to read a novel.
Male voice : What does Porntip like to do best ?
12. Female voice : Sunee wanted to buy a book. The book cost 20
baht. She looked in her pocket. She didn't
have any money.
Male voice : How much money did Sunee have ?

13. Female voice : Naowarat is a student. Tomorrow she is going to have a test, so she has to study hard tonight.

Male voice : What does Naowarat have to do tonight ?

14. Female voice : Sawat is not diligent. He likes to go to the movies every day. If he doesn't stop doing this, he will fail the exam.

Male voice : What is Sawat like ?

15. Female voice : Ladda is sick today. She isn't going to school, but she is going to the hospital.

Male voice : Who is Ladda going to see ?

16. Female voice : Mr. Surin, the tourist from Ubon, is in Bangkok. He is walking along a busy street at Pratunam. He wants to go to Hualampong, but he does not know the way.

Male voice : Where did Mr. Surin come from ?

17. Female voice : Dang is a school-boy. He goes to school every morning. The postman goes there, too. He delivers letters.

Male voice : Where does the postman go every morning ?

18. Female voice : Somchai is a thief. The policeman caught him a few days ago. This morning in court the judge decided to put him in jail for five years. Somchai is in a big van now. A policeman is sitting beside him.

Male voice : Where is Somchai now ?

19. Female voice : Surin owns a sports-car. He often drives 100 miles an hour. The police can never catch him.
- Male voice : How does Surin drive his car ?
20. Female voice : I have to go to class because I have a test, but if I could, I'd go with you to the movie.
- Male voice : Where is that woman going ?

PART III

21. Female voice : Excuse me, where can I find a book-store ?
- Male voice : Well, there is one near the post-office.
22. Female voice : I like Ladda's yellow shirt. It looks nice.
- Male voice : It's not hers. It's Aree's.
23. Female voice : Could I speak to Wiriya, please ?
- Male voice : I'm sorry. She's out.
24. Female voice : Could I borrow your pen, please ?
- Male voice : I'm sorry, I'm using it.
25. Female voice : Shall I bring your coffee now or would you rather have it with your lunch ?
- Male voice : I'd like it now, please.
- Third voice : Where did this conversation most probably take place ?
26. Female voice : Excuse me. Are you Suwit's brother ?
- Male voice : No, I'm not. I'm his cousin.
- Third voice : Who is the man ?

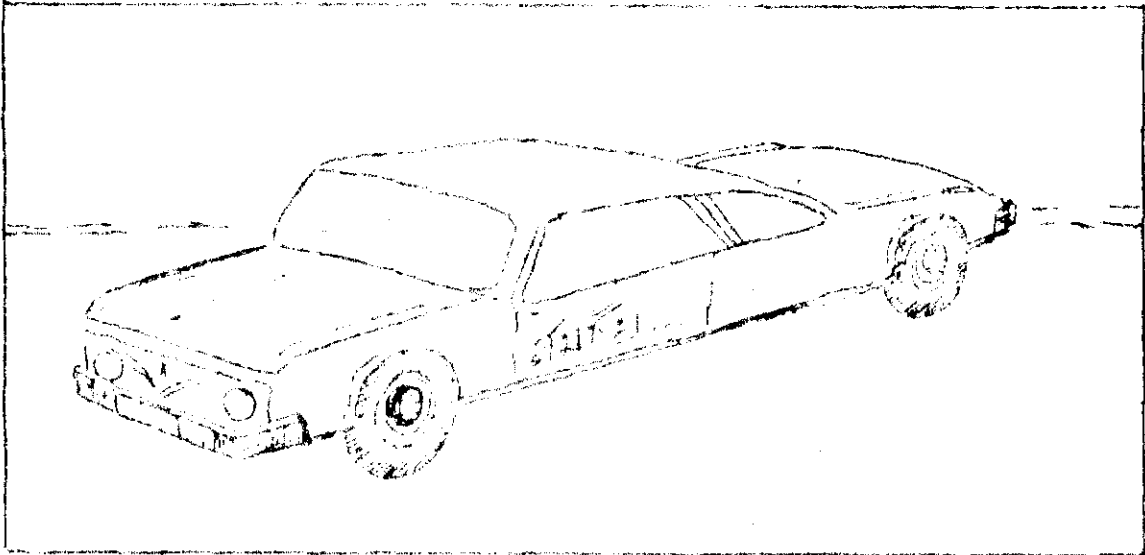
27. Female voice : You're standing on my foot !
Male voice : I'm sorry. Excuse me...I want to get off here.
Third voice : Where did this conversation take place ?
28. Female voice : Could I speak to Ladda, please ?
Male voice : I'm sorry. She's out to lunch. Would you like
to leave a message ?
Third voice : Where is Ladda now ?
29. Female voice : I haven't any paper left. Will you lend me
some ?
Male voice : I don't have any either. But I'll buy some
for you when I go to the book-store.
Third voice : What is the man going to do ?
30. Female voice : What's this vegetable called in English ?
Male voice : It's cucumber.
Third voice : What does the woman want to know ?

แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วัดทักษะการพูด ฉบับวิทยากรตอนที่ 1-2

PART I

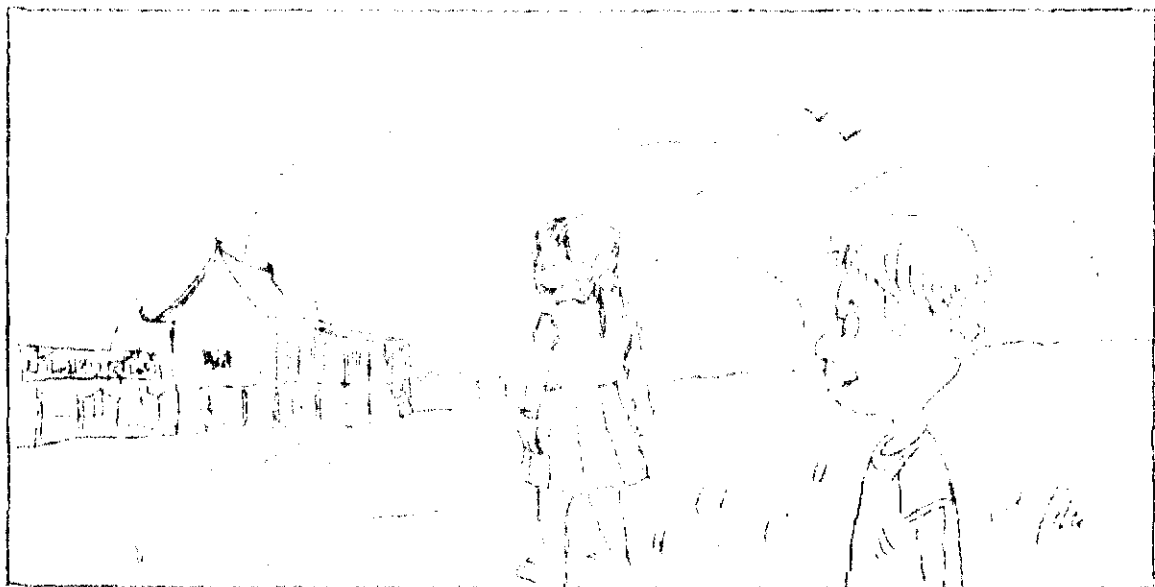
1. Female voice : This box is very heavy. Can you give me a
hand ?
Student :
2. Female voice : How are you, Ladda ?
Student :
3. Female voice : I must go now, see you later.
Student :
4. Female voice : I'm sorry. I broke your window.
Student :
5. Female voice : Would you like to have something to drink ?
Student :
6. Female voice : Have you ever been to Songkhla ?
Student :
7. Female voice : Thanks for the book you lent me.
Student :
8. Female voice : Where can I find Amphur Bangkhla ?
Student :
9. Female voice : May I speak to Winai, please ?
Student :
10. Female voice : Have you bought a birthday present for your
friend ?
Student :

11

Male voice : Is this Scott's car ? It looks nice.

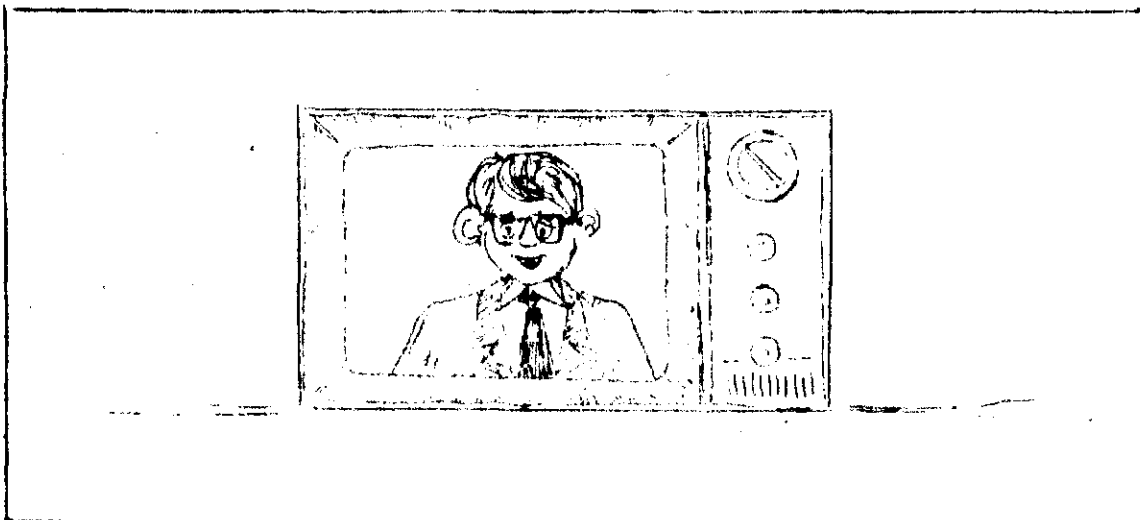
Student :

Male voice : Where are you going, Linda ?

Student :

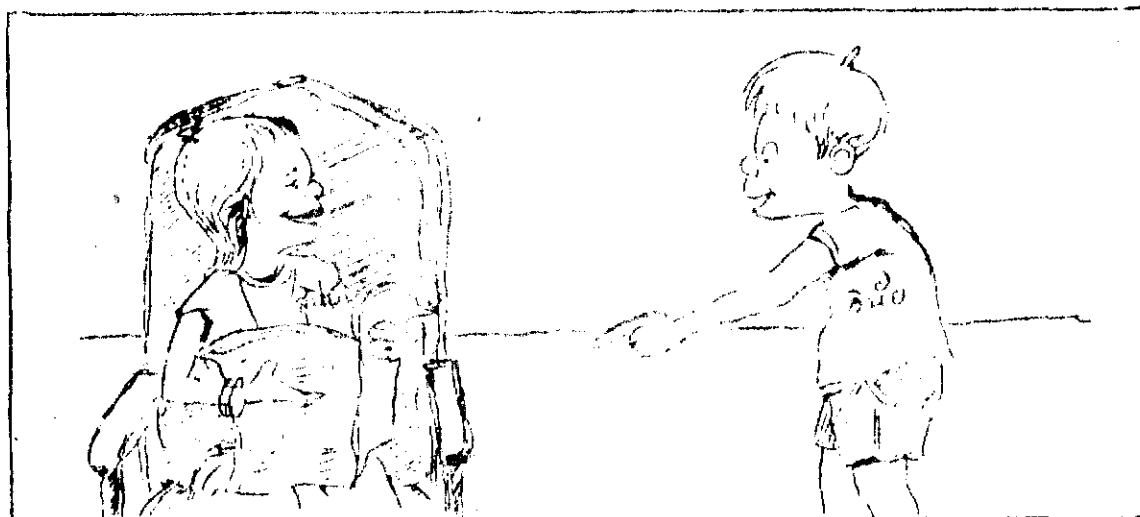
13

Male voice : What's this thing called in English ?

Student :

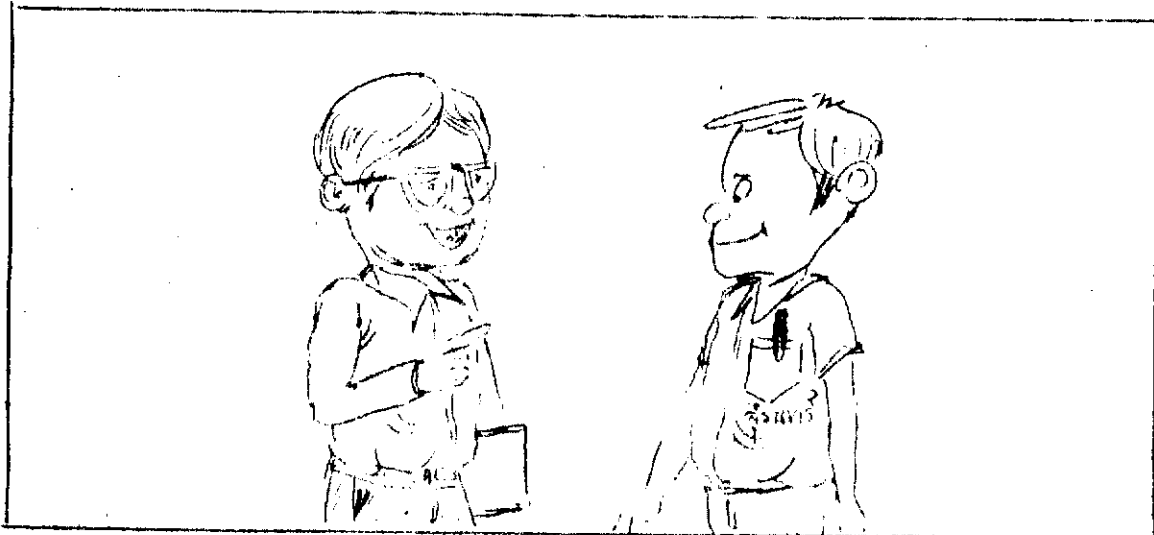
14

Male voice : Can you lend me your newspaper, Sunee ?

Student :

15

Male voice : May I borrow your pen, Surin ?

Student :

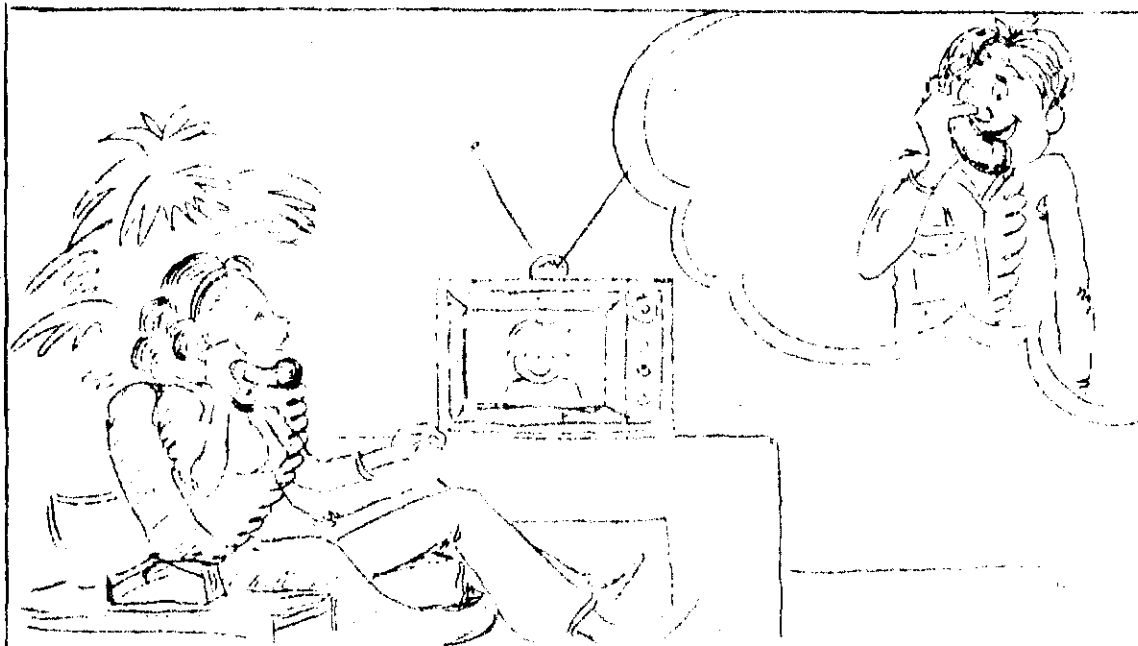
16

IN	OUT	COME BACK AT
Chintana Aree	Suwit Porntip	2.45 pm
Wiwai		4.55 pm

Male voice : Could I speak to Suwit, please ?

Student :

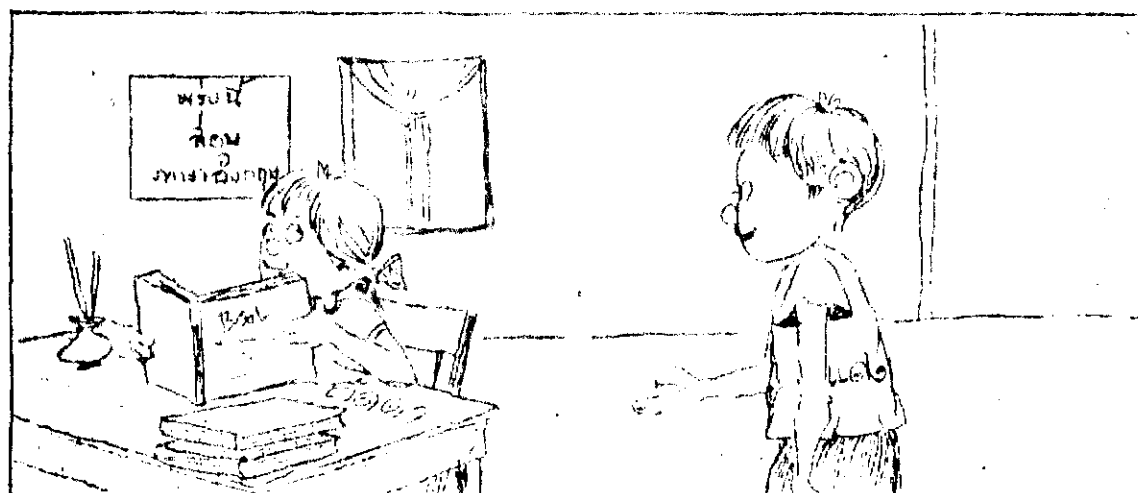
17

Male voice : Hello, Ladda. What are you doing now ?

Student :

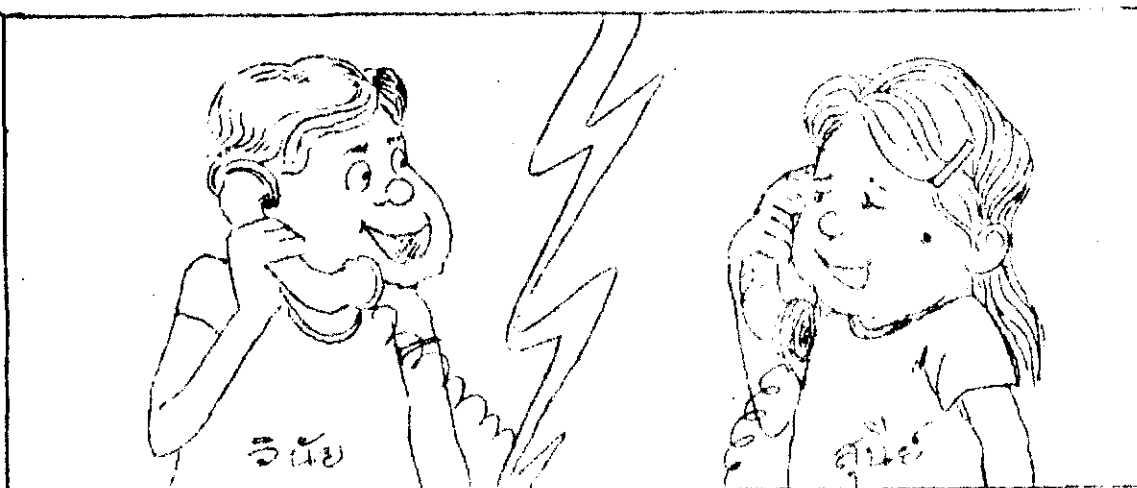
18

Male voice : Ladda, would you like to go to the movies with me
tonight ?

Student :

19

Male voice : Sunee, would you like to come to my birthday party
on Saturday ?

Student :

20

Male voice : I'm very hot. Would you please open the window ?

Student :

แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วัดทักษะการฟัง ฉบับนักเรียน ตอนที่ 1-3

PART I

1. a. Look at my cup, dear.
b. Look at my cub, dear.
c. Look at my cuff, dear.
d. Look at my calf, dear.
2. a. Suwit asks Sunee for a right.
b. Suwit asks Sunee for a light.
c. Suwit asks Sunee for a ride.
d. Suwit asks Sunee for a rise.
3. a. When you see her leap, tell me.
b. When you see her sleep, tell me.
c. When you see her lift, tell me.
d. When you see her leave, tell me.
4. a. You can play after you prove it.
b. You can pay after you prove it.
c. You can pray after you prove it.
d. You can plait after you prove it.
5. a. Did you get it ?
b. Did you gaze it ?
c. Did you guess it ?
d. Did you glaze it ?

6. a. It's very cold today, isn't it ?
b. It's very cold today, isn't it ?
c. It's very cold today, isn't it ?
d. It's very cold today, isn't it ?
7. a. Mr. Surin, this is Ladda.
b. Mr. Surin, this is Ladda.
c. Mr. Surin, this is Ladda.
d. Mr. Surin, this is Ladda.
8. a. Hi, Surin. Where're you going ?
b. Hi, Surin. Where're you going ?
c. Hi, Surin. Where're you going ?
d. Hi, Surin. Where're you going ?
9. a. Okay, I'll see you after class.
b. Okay, I'll see you after class.
c. Okay, I'll see you after class.
d. Okay, I'll see you after class.
10. a. What's the matter with you ?
b. What's the matter with you ?
c. What's the matter with you ?
d. What's the matter with you ?

PART II

11. a. Think about reading. c. She is going to see her
b. Watch television. friends.
c. Think about television. d. She is going to see a doctor.
d. Read novels. 16. a. Ubon.
12. a. She had no money. b. Bangkok.
b. She had 20 baht. c. Pratunam.
c. She had some money. d. Hualampong.
d. She had much money. 17. a. He goes to the school.
13. a. She has to go to school. b. He goes to the church.
b. She has to take a test. c. He goes to his shop.
c. She has to read her d. He goes to the post-office.
books. 18. a. In court.
d. She has to help her b. In jail.
mother. c. In a house.
14. a. He is a good student. d. In a van.
b. He is a lazy student. 19. a. He drives slowly.
c. He is a silly student. b. He drives well.
d. He is a diligent c. He drives fast.
student. d. He drives carefully.
15. a. She is going to see 20. a. To class.
her teacher. b. To the movie.
b. She is going to see c. To the library.
her mother. d. To her office.

PART III

21. a. There aren't any book-stores near the post-office.
b. There are many book-stores near the post-office.
c. There is a book-store near the post-office.
d. There are two post-offices near the book-store.
22. a. It's Ladda's shirt.
b. Ladda's shirt is yellow.
c. It's Aree's shirt.
d. Ladda's shirt is nice.
23. a. Wiriya is there.
b. Wiriya isn't there.
c. Wiriya is speaking.
d. Wiriya says, "I'm sorry."
24. a. She allows him to take the pen.
b. He refuses to give her the pen.
- c. He allows her to take the pen.
d. He asks her to wait for him a minute.
25. a. At a butcher shop.
b. At a restaurant.
c. At a book-store.
d. At a grocery store.
26. a. Suwit's cousin.
b. Suwit's brother.
c. Suwit's friend.
d. Suwit.
27. a. In a shoe shop.
b. In a restaurant.
c. In a hospital.
d. On a bus.
28. a. At her office.
b. At lunch.
c. At the book-store.
d. At home.

29. a. He will borrow some paper from the woman.
b. He will lend the woman some paper.
c. He will get the woman's paper.
d. He will buy some paper for the woman.
30. a. The kind of the vegetable.
b. The size of the vegetable.
c. The name of the vegetable.
d. The meaning of the vegetable.

แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วัดทักษะการพูด ฉบับนักเรียนตอนที่ 1-2

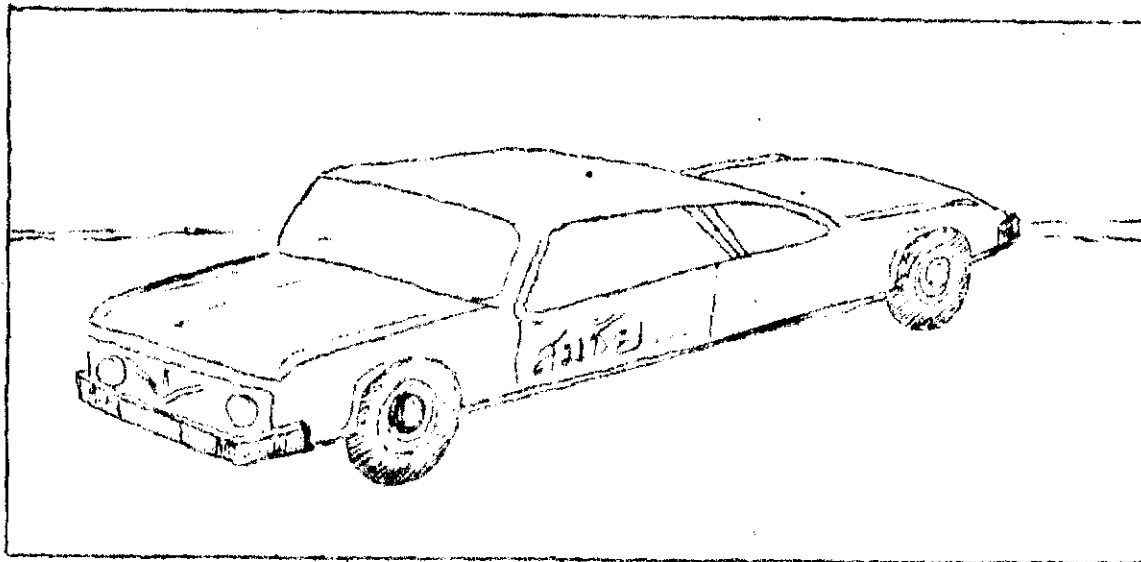
PART I

1. a. That box isn't mine. b. No, I don't need it.
b. Just a minute ! My c. Not at all.
hands are dirty. d. No. No.
c. Sure, I'll be glad to 6. a. It is quite far from Bangkok.
help. b. I love travelling.
d. Certainly, I'm looking c. Once only.
for someone to help you. d. It isn't too difficult to
get there.
2. a. How are you, Surai ? 7. a. I haven't borrowed them.
b. How do you do, Surai ? b. You are welcome.
c. Very well, thank you, c. No, I don't mind.
and you ? d. Thank you very much.
d. I'm sorry to hear it.
3. a. Good-bye. 8. a. No one can go there.
b. Hello. b. It lies to the North of
c. I'm sorry to hear that. Chachoengsao.
d. It certainly is. c. I think it is not far from
here.
4. a. I don't mind. d. It is twenty-four kilometres
away.
b. It doesn't matter.
c. That's all right with
me.
d. You are excused.
5. a. No, thank you. 9. a. I am speaking now.
b. It's me.
c. Winai's speaking.
d. He is speaking.

10. a. No, it's not my business.
- b. Yes, I think I will.
- c. Not yet, but I'm going to buy her a handbag.
- d. No, I hope not.

PART II

11

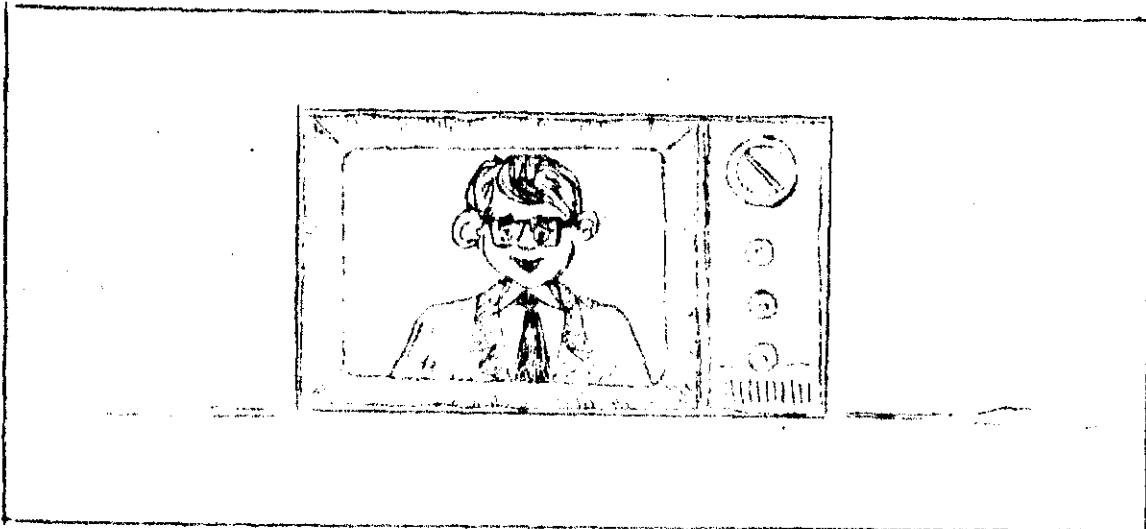
Student :

12

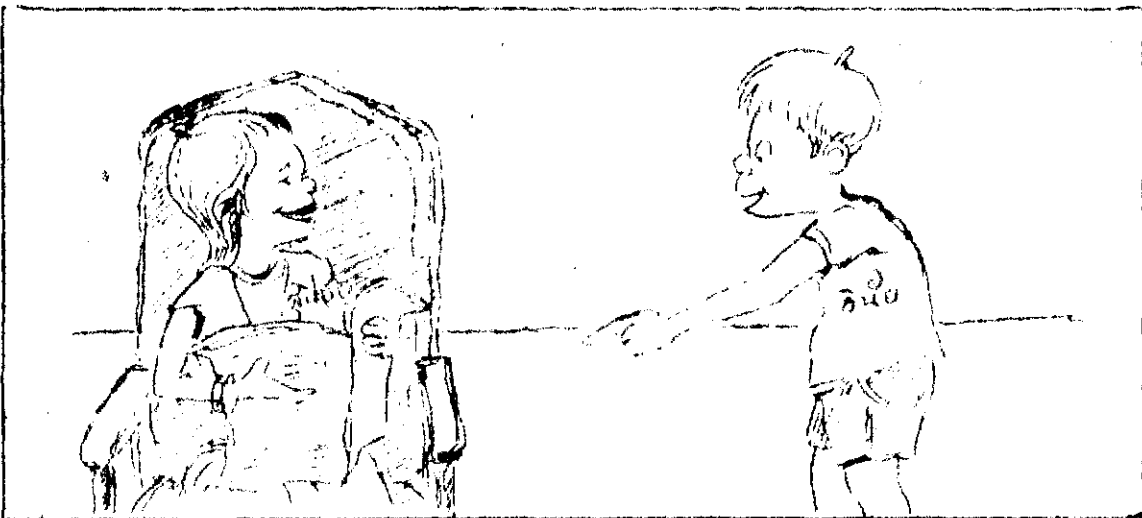
Student :

13

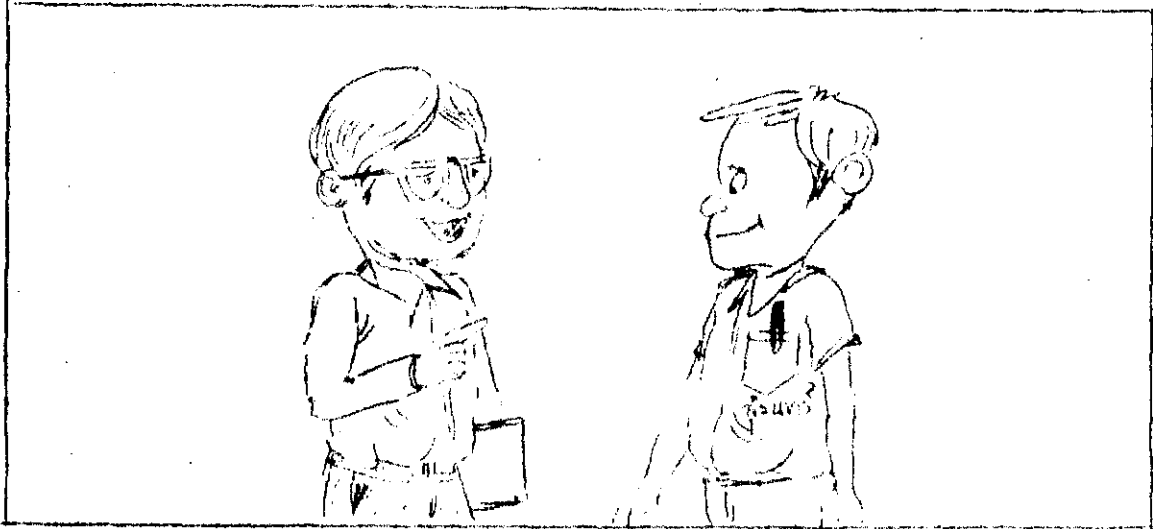
Student :

14

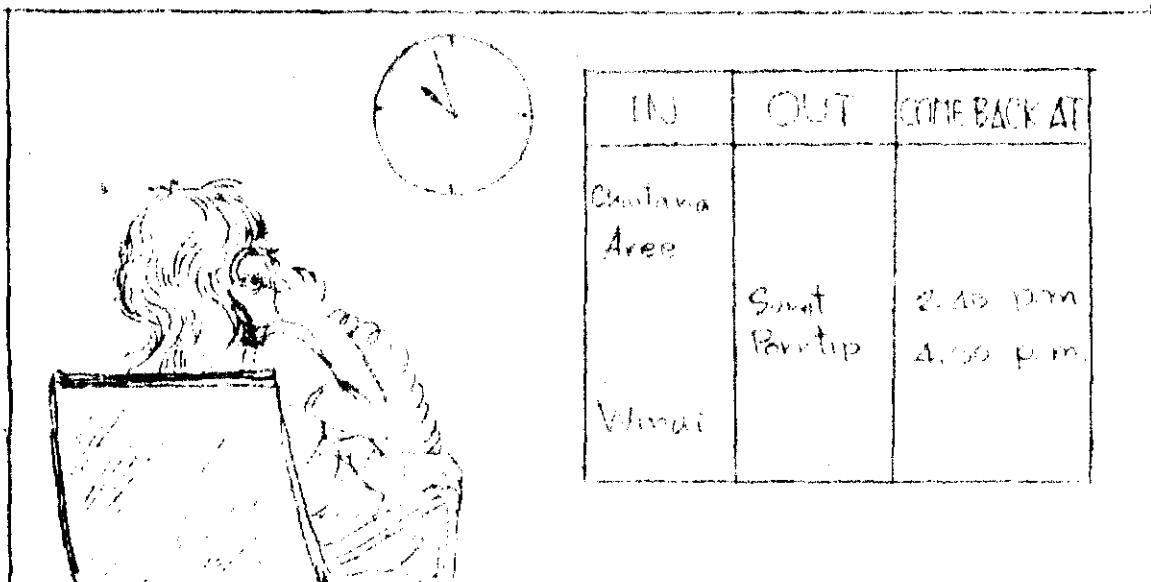
Student :

15

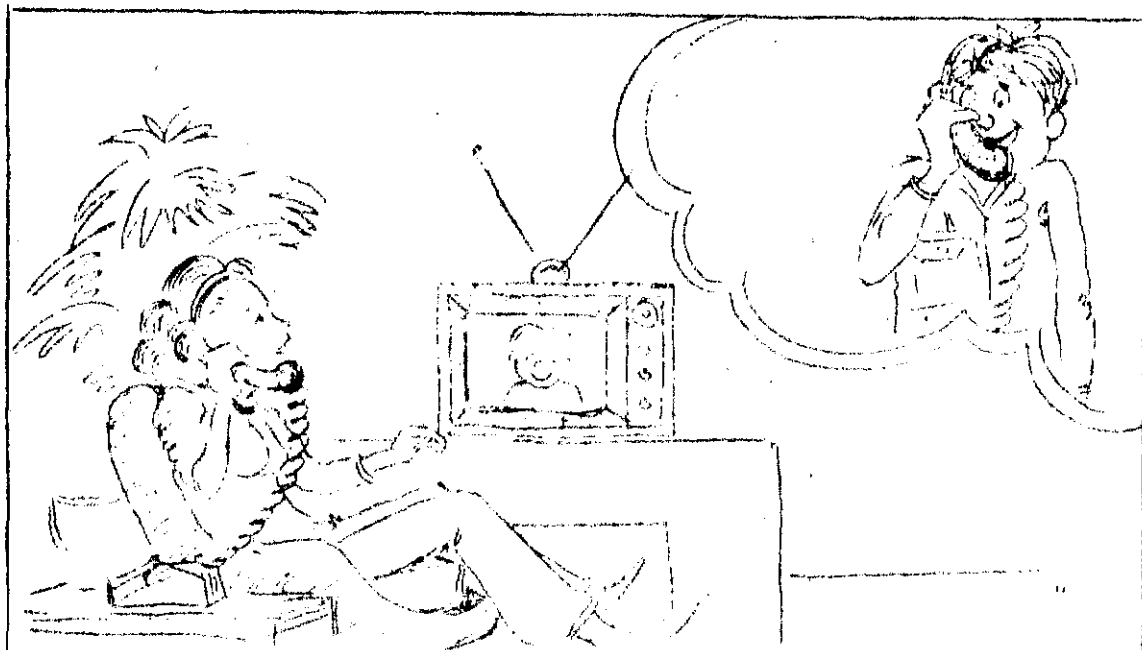
Student :

16

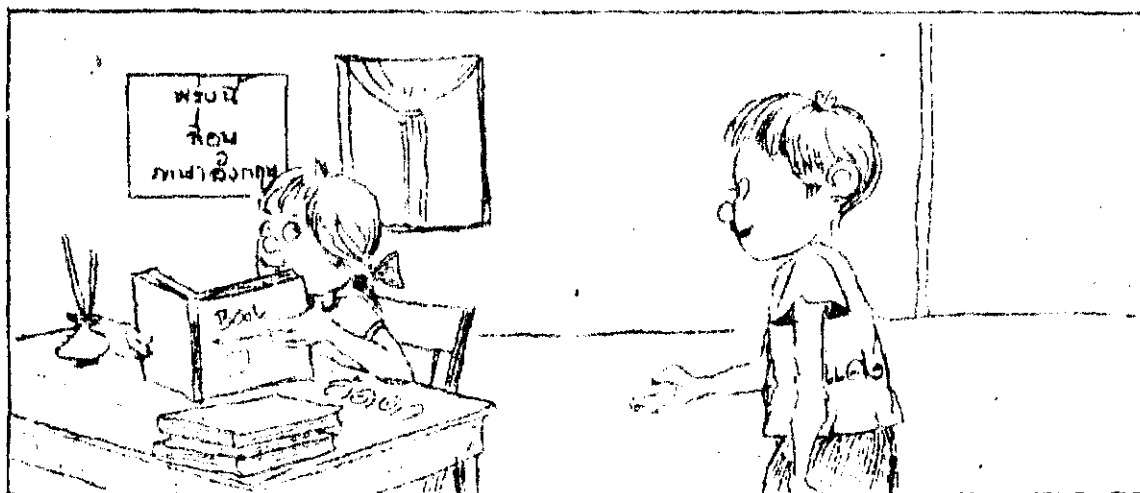
Student :

17

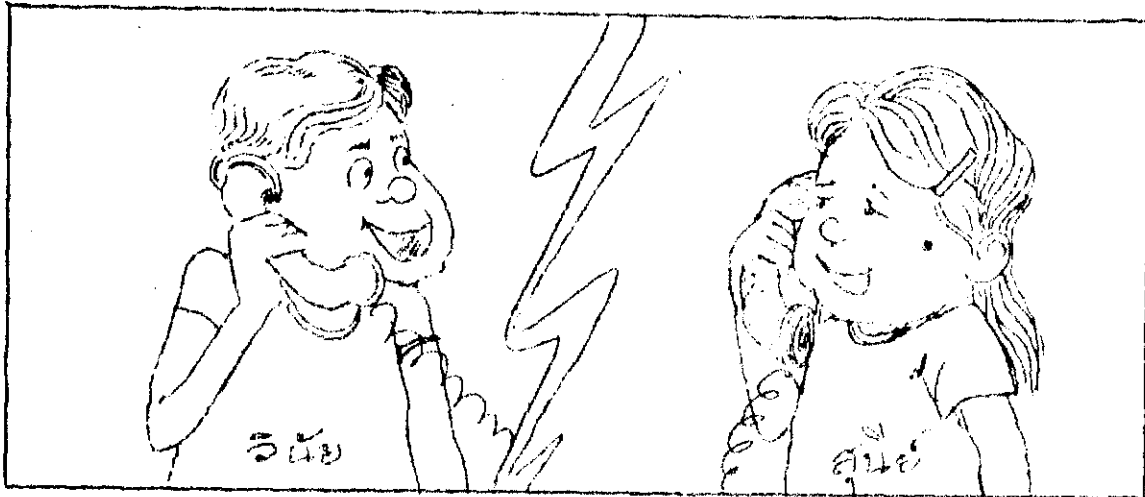
Student :

18

Student :

19

Student :

20

Student :

ภาคผนวก ก.

บทสนทนาจากการเรียนการสอนโดยวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์

1. GREETINGS

SUTHAT : Panupon, where're you going ?
PANUPON : I'm going to my house.
SURAPOL : Panupon, what did you do at your house ?
PANUPON : I looked after my brother.
NAOWARAT : Narumol, are you free tomorrow ?
NARUMOL : No, I'm not.
NAOWARAT : Why ?
NARUMOL : I have some business.
SUTHAT : Good morning, what is your name ?
BUPPHA : Good morning, I'm Buppha.
SUTHAT : Nice to meet you.
BUPPHA : Nice to meet you, too.
CHAMROEN : Jongkol, whom did you go with this morning ?
JONGKOL : I went with my close friends.
CHAMROEN : Where did you go with them ?
JONGKOL : I went to my cousin's house.

2. INVITATIONS

NAOWARAT : Good morning, Narumol. How are you ?
NARUMOL : I'm fine, thank you, and you ?
NAOWARAT : Fine.
NARUMOL : Are you free this evening ?
NAOWARAT : Yes, I am. What do you want me to do ?

NARUMOL : I would like you to go to the movie with me this evening.

NAOWARAT : I would love to.

NARUMOL : Please invite Suthat to go with us.

NAOWARAT : All right.

SUTHAT : Good evening, Naowarat. Where are you going ?

NAOWARAT : Would you like to go to the movie with me tonight ?

SUTHAT : I'm awfully sorry. I have an appointment with my friend. Please invite Kwanchai.

NAOWARAT : Would you like to go with me Kwanchai ?

KWANCHAI : All right. Just a minute. I'll invite Surapol too.

NAOWARAT : Okay.

KWANCHAI : Are you free Surapol ?

SURAPOL : Yes, I'm. Do you want to go with me Jongkol ?

JONGKOL : I would like to very much. What is the film today ?

SURAPOL : "THE SWARM".

AMPHAI : It's very interesting. At what time does it start ?

SURAPOL : At two o'clock.

NAOWARAT : Let's go together.

3. ASKING AND THANKING POLITELY

CHANACHIT : Here is my house.

AMPHAI : It's very nice.

CHANACHIT : Thank you. Come in, please.

AMPHAI : Thank you.

CHANACHIT : Amphai, this is my father and mother. Father and mother,
this is Amphai, my classmate.

KWANCHAI : How do you do ?

AMPHAI : How do you do ? Nice to meet you.

NAOWARAT : Take a seat, please.

AMPHAI : Thank you.

CHANACHIT : What would you like to drink, Amphai ?

AMPHAI : Lemonade, please.

CHANACHIT : Here you are.

AMPHAI : Thank you.

CHANACHIT : It doesn't matter.

Just a minute. There is someone knocking at the door.

Hi ! Suthat, Jongkol and Surapol. Nice to meet you.

SUTHAT : Nice to see you, too.

CHANACHIT : Come in, please. What would you like to drink ?

SUTHAT : I would love a cup of coffee.

CHANACHIT : All right. What about you, Jongkol and Surapol ?

JONGKOL : Orange, please.

SURAPOL : A cup of coffee, please.

CHANACHIT : Here is your glass of orange, Jongkol, and your cup
of coffee, Surapol.

SURAPOL : Thank you.

SUTHAT : Do you know ? Today is Panupon's birthday.

JONGKOL : Is it true ?

SUTHAT : Sure.

JONGKOL : Let's go to congratulate him.
Narumol, would you please give this birthday present
to Panupon ?

NARUMOL : All right.

NARUMOL : This is your birthday present, happy birthday.

PANUPON : Thank you.

4. ASKING DIRECTIONS

PANUPON : Kwanchai, where is Chanachit's house ?

KWANCHAI : I don't know. Ask Chamroen, please.

PANUPON : Do you know where her house is, Chamroen ?

CHAMROEN : Yes, I do. Go straight ahead, then turn left, it's on
your right hand.

PANUPON : Thanks a lot.

CHAMROEN : You're welcome.

NARUMOL : Excuse me, could you please tell me the way to
Naowarat's house ?

SUTHAT : It's on the opposite side of Baptist Hospital.

NARUMOL : Thanks a lot.

SUTHAT : Don't mention it.

CHANACHIT : Is this the short cut to Kwanchai's house ?

JONGKOL : I don't know. Ask Amphai, please.

CHANACHIT : Amphai, do you know the way to Kwanchai's house ?

AMPHAI : Go straight on. It's on your left hand.

CHANACHIT : Thank you.

AMPHAI : It doesn't matter.

5. BORROWING AND ASKING PERMISSION

NARUMOL : May I borrow your shirt ?

NAOWARAT : Of course. Which do you prefer, this one or that one ?

NARUMOL : That one, please.

NAOWARAT : All right.

NARUMOL : Thank you very much.

NAOWARAT : You're welcome.

AMPHAI : May I borrow your pen, Jongkol ?

JONGKOL : Certainly.

AMPHAI : Thank you.

JONGKOL : You're welcome.

CHAMROEN : May I go out ?

KWANCHAI : With pleasure.

CHAMROEN : Thank you very much.

KWANCHAI : Don't mention it.

NARUMOL : Would you mind if I borrow your mango ?

NAOWARAT : No, of course not.

NARUMOL : Thank you.

NAOWARAT : It doesn't matter.

PANUPON : May I borrow your bicycle ?
SURAPOL : No, I'm afraid not. I have to use it.

6. CLARIFICATION

NARUMOL : Naowarat, where are you going with Jongkol ?
NAOWARAT : Jongkol, what did she say ?
JONGKOL : I don't know. I didn't catch what she said.
NAOWARAT : Sorry, what did you say, Narumol ?
NARUMOL : I want to know where you are going with Jongkol.
NAOWARAT : To the movies. Would you like to go with us ?
NARUMOL : I would love to.
JONGKOL : Let's go together.
CHAMROEN : Kwanchai, where are you going ?
KWANCHAI : Pardon ?
CHAMROEN : I asked where you are going.
KWANCHAI : I didn't hear you clearly.
CHAMROEN : Where are you going ?
KWANCHAI : Oh, well.....to my house.
PANUPON : Surapol, have you met Suthat ?
SURAPOL : Pardon ?
PANUPON : I asked if you have met Suthat.
SURAPOL : Oh, well, I saw him yesterday. Why ?
PANUPON : I would like him to go to Bangsaen with me, today.
SURAPOL : Oh, Suthat is coming.
PANUPON : Would you like to go to Bangsaen with me, Suthat ?

SUTHAT : Where ?
PANUPON : Bangsaen.
SUTHAT : I would like to very much.

7. FINDING NAMES AND MEANINGS

SUTHAT : What is that tree called in English ?
CHANACHIT : It's eucalyptus.
AMPHAI : What is that thing called in English ?
JONGKOL : It's calendar.
NAOWARAT : What does "love" mean ?
NARUMOL : Sorry, what did you say ?
NAOWARAT : I want to know what the meaning of "love" is.
NARUMOL : To give and to receive.
NAOWARAT : Do you have a boy-friend ?
NARUMOL : No, I don't.
NAOWARAT : Is it true ?
NARUMOL : Sure.
NAOWARAT : I don't believe you.
CHAMROEN : What is the colour of your pen ?
SURAPOL : Yellow.

8. SUGGESTIONS

NAOWARAT : Good morning, Narumol. Where did you go yesterday ?
NARUMOL : I went to see the elephant's show at Huasai.
NAOWARAT : Whom did you go with ?

NARUMOL : Jongkol.

NAOWARAT : So you went home late.

NARUMOL : No. I was back before the show finished.

NAOWARAT : Are you free today ?

NARUMOL : Yes.

NAOWARAT : Would you like to go to Cholburi with me ?

NARUMOL : You had better go to my house.

NAOWARAT : What would you like me to do ?

NARUMOL : Today my sister gets married.

NAOWARAT : All right.

SUTHAT : Jongkol and Chamroen, where did you go this afternoon ?

CHAMROEN : We took a walk at the park.

SUTHAT : Would you like to go to Amphai's house ?

JONGKOL : Is it far ?

SUTHAT : It's about thirty minutes' cycling.

JONGKOL : But I have no bicycle.

SUTHAT : Let's go by bus.

CHAMROEN : Would you like to go with us Jongkol ?

JONGKOL : Okay.

SUTHAT : Let's go right away.

KWANCHAI : Hello, Panupon and Surapol. Come in, please.

SURAPOL : Thanks.

PANUPON : What are you doing ?

KWANCHAI : I'm listening to the radio.

SURAPOL : This song is very sweet, isn't it ?

PANUPON : Yes. Where had we better go this afternoon ?
SURAPOL : Let's go to the park.
PANUPON : OK.

9. ASKING A FAVOUR

CHAMROEN : Will you please help me move this table ? It's quite
heavy for me.
KWANCHAI : Yes, certainly.
CHAMROEN : Thanks.
KWANCHAI : Not at all.
Hey ! Chamroen. There is a car stopping in front of
your house.
CHAMROEN : Really ? Let's go downstairs.
SURAPOL : Hi ! Chamroen, Kwanchai. Glad to meet you.
CHAMROEN : So are we.
KWANCHAI : Hullo ! Jongkol and Amphai.
JONGKOL : Hullo !
AMPHAI : Hullo !
We would like both of you to go with us to Bangsaen.
CHAMROEN : Really ? All right. Let's go right now.
AMPHAI : Good.
JONGKOL : Amphai, pass me the sugar, please.
AMPHAI : Here you are.
JONGKOL : Thanks. Oh, and a spoon, please.
AMPHAI : Here you are.

SURAPOL : Hey ! Chamroen. Is that Panupon ?

CHAMROEN : Oh, yes. Hey ! Panupon, come here and join with us.

PANUPON : Hullo ! everybody. This is Naowarat and Narumol.

EVERYONE : How do you do.

NAOWARAT : How do you do. Glad to meet you.

NARUMOL : How do you do. Glad to meet you, too.

PANUPON : I met Suthat a while ago. Oh, he is over there.
Hey ! Suthat. Come here.

SUTHAT : Hullo ! everybody. Hey ! Panupon, will you do me
a favour ?

PANUPON : Certainly. Tell me what I can do for you.

SUTHAT : Chanachit lost her purse a while ago.

PANUPON : Where ?

SUTHAT : Around here.

PANUPON : Chanachit, what is the colour of your purse ?

CHANACHIT : Brown.

PANUPON : Oh, there it is.

CHANACHIT : Good heavens ! Thank you very much.

PANUPON : You're welcome.

10. TELEPHONING

KWANCHAI :--Excuse me, is that Panupon's house ?

CHAMROEN : No, this is Chamroen's house.

KWANCHAI : Sorry I have got a wrong number.

CHAMROEN : May I help you ?

KWANCHAI : Thank you.

KWANCHAI : I want to get 1352460.

NAOWARAT : Hold on, please.

PANUPON : Hello, this is Panupon. Who is speaking, please ?

KWANCHAI : Kwanchai's speaking. I would like you to have lunch
with me.

PANUPON : That's all right. I'll be at your office at 11.00
o'clock.

KWANCHAI : All right. I will be waiting for you.

NARUMOL : Hello, who is speaking ?

CHANACHIT : Chanachit's speaking. Who is calling, please ?

NARUMOL : This is Narumol. May I speak to Jongkol, please ?

CHANACHIT : A moment, please.

JONGKOL : Hello, Narumol.

NARUMOL : Would you like to go to Chiangmai with me ?

JONGKOL : Where ?

NARUMOL : Chiangmai.

JONGKOL : That's a good idea. When will you go there ?

NARUMOL : Tomorrow. At eight o'clock.

JONGKOL : Where can I meet you ?

NARUMOL : At Amphai's house.

JONGKOL : All right. See you there.

NARUMOL : See you.

11. POSSESSION

JONGKOL : Naowarat, is this your sheet ?
NAOWARAT : Pardon ?
JONGKOL : I asked if this is your sheet.
NAOWARAT : No, it isn't. Ask Chanachit, please.
JONGKOL : Is it yours, Chanachit ?
CHANACHIT : No, it isn't. Ask someone else, please.
JONGKOL : Is it yours, Amphai ?
AMPHAI : Yes, it's mine. Where did you get it ?
JONGKOL : I found it outside.
AMPHAI : Thanks.
JONGKOL : You're welcome.
KWANCHAI : Chamroen, does this pen belong to you ?
CHAMROEN : I beg your pardon ?
KWANCHAI : I asked if this is your pen.
CHAMROEN : No, it isn't. Mine is here. I think it is Panupon's.
KWANCHAI : Is it yours, Panupon ?
PANUPON : Yes, I lost it last night.
KWANCHAI : You take it.
PANUPON : Thank you.

12. MAKING AN APPOINTMENT

SURAPOL : Good morning, Kwanchai, where are you going ?
KWANCHAI : Good morning, I'm going to Panupon's house. Where are
you going ?

SURAPOL : I'm going to see Suthat. I would like him to go to
the park with me. Would you like to go with me ?

KWANCHAI : I'm sorry I can't.

SURAPOL : See you later.

SUTHAT : Good morning, Surapol. What do you want me to do ?

SURAPOL : Would you like to go to the park with me ?

SUTHAT : I'm sorry I'm busy. We have another chance to go
there together.

SURAPOL : See you.

SUTHAT : See you.

PANUPON : Chanachit, are you free tomorrow ?

CHANACHIT : Yes.

PANUPON : Do you want to go to Pattaya with me ?

CHANACHIT : Yes, I love to.

PANUPON : Is 8 o'clock tomorrow morning convenient for you ?

CHANACHIT : Yes, it suits me all right. I will invite Jongkol and
Naowarat, too.
Jongkol and Naowarat, would you like to go to Pattaya
with me ?

JONGKOL : Are there many persons who will go there ?

CHANACHIT : Yes. About ten.

JONGKOL : Naowarat, would you like to go there ?

NAOWARAT : I would love to, but I have no money. Can you lend
me your money ?

JONGKOL : That's all right. Chanachit, when will you go there ?

CHANACHIT : Tomorrow morning at eight o'clock.

JONGKOL : Naowarat, are you all right ?

NAOWARAT : Yes, I am. Where will we meet ?

CHANACHIT : At Panupon's house.

NAOWARAT : See you there.

CHANACHIT : See you.

13. OFFERING TO HELP

NAOWARAT : May I help you ?

KWANCHAI : Yes, thank you. I need a sport suit.

NAOWARAT : What colour do you want ?

KWANCHAI : Yellow.

NAOWARAT : Here you are.

KWANCHAI : How much does it cost ?

NAOWARAT : Three hundred baht.

KWANCHAI : It's very expensive. Can you lower its price ?

NAOWARAT : No, I can't.

KWANCHAI : That's all right. I will buy this suit.

NAOWARAT : Thank you very much.

SUTHAT : Jongkol, what are you doing now ?

JONGKOL : I am writing a letter.

CHAMROEN : To whom ?

JONGKOL : To my mother.

SUTHAT : Can I help you ?

JONGKOL : Yes, thank you. I want you to buy me a stamp.

SUTHAT : All right.

JONGKOL : That's very kind of you.

SUTHAT : Not at all.

PANUPON : Where are you going, Narumol ?

NARUMOL : I'm going to the post-office, but I don't know the way.

PANUPON : Can I help you ?

NARUMOL : Yes, thank you. Could you tell me the way to the
post-office.?

PANUPON : Certainly. Go straight on, then turn left and walk
for two blocks, it's on your right hand.

NARUMOL : Thank you very much indeed.

PANUPON : You're welcome.

SURAPOL : Which book are you looking for ?

CHANACHIT : I'm looking for a dictionary.

SURAPOL : Have you already found it ?

CHANACHIT : No, I haven't.

SURAPOL : May I help you ?

CHANACHIT : No, thank you.

14. CONGRATULATIONS AND CONDOLENCES

SURAPOL : I'm sorry to hear that your brother had an accident
yesterday.

AMPHAI : How did you know it ?

SURAPOL : Naowarat told me.

AMPHAI : Thank you very much for your visiting.

CHANACHIT : How do you feel today, Naowarat ?
NAOWARAT : I get much better now. I will leave the hospital soon.
CHANACHIT : Sorry, I must run along now.
NAOWARAT : Must you go so soon ?
CHANACHIT : I'm afraid so. Please take care of yourself.
Goodbye, Naowarat.
NAOWARAT : It was a pleasure having you. See you later.
SUTHAT : I'm glad to hear your graduation from this school.
KWANCHAI : Thank you. But I'm sorry to depart from you.
SUTHAT : So am I.
PANUPON : What are you going to do next ?
KWANCHAI : I'm going to further my study at a university.
PANUPON : Good luck.
KWANCHAI : Thank you.

15. FAREWELLS

KWANCHAI : Good morning, where are you going ?
NARUMOL : Good morning, we are going to the market.
KWANCHAI : Would you rather go by bus or walk ?
NARUMOL : By bus. But I can't find any of it.
KWANCHAI : Can I help you ?
NARUMOL : No, thank you. The bus will be coming soon.
KWANCHAI : At what time will you be back ?
NARUMOL : At twelve. What can I do for you ?
KWANCHAI : I would like you to have dinner with me at my house.

NARUMOL : That's all right. See you there.

KWANCHAI : See you.

SUTHAT : Hello. Where did you go ?

CHAMROEN : We ~~want~~ to Kwanchai's house.

SUTHAT : I would like to invite you to Surapol's house.

JONGKOL : That's a good idea. I would like to.

AMPHAI : Is there a party at his house ?

SUTHAT : Yes, his brother gets married today.

CHAMROEN : Jongkol, Chanachit and Amphai, would you like to go
with us ?

CHANACHIT : I'm busy.

JONGKOL : I would.

AMPHAI : Oh, Naowarat is coming. I will invite her too.
Naowarat, would you like to go to Surapol's house ?
His brother gets married today.

NAOWARAT : I would like to.

CHANACHIT : Have a good time, Goodbye.

JONGKOL : See you tomorrow.

วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ : การศึกษาเชิงพรรณนา

บทคัดย่อ

ของ

พญ. เด็ญวรัตน์กุล

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

พฤษภาคม 2526

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์โดยละเอียด และเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการสอนโดยวิธีสอนนี้ โดยใช้ นักเรียนชั้น ม.4 แผนกศิลป์ และคณิตศาสตร์ โรงเรียนบางกล่ำพิทยาคม อำเภอ บางกล่ำ จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 10 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลองสอน ซึ่งใช้ระยะเวลาในการทดลองนาน 1 เดือน แล้ววิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการฟังและการพูดโดยใช้ t -test ปรากฏผลว่า

1. ความสามารถทางด้าน การฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากได้รับการสอนตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
2. ความสามารถทางด้าน การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน (ตอนที่หนึ่งและสอง) หลังจากได้รับการสอนตามวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ

COMMUNITY LANGUAGE LEARNING APPROACH : A DESCRIPTIVE STUDY

AN ABSTRACT

BY

THANU TEAURATANAGUL

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
February 1983

The purposes of this study were to analyze documents and studies concerning the Community Language Learning Approach and to compare the students' listening and speaking achievement before and after being taught by this approach. The samples consisted of 10 Matayom Suksa 4 students of English and Math programs at Bangkhla Pittayakom School, Amphur Bangkhla, Chachoengsao province. The duration of this experiment was one month. Data of the students' listening and speaking achievement were analyzed by using t-test. The findings were as follows :-

1. The students' achievement on listening English after being taught by this approach was significantly different at the level of .01

2. The students' achievement on speaking English (Parts I & II) after being taught by this approach was significantly different at the levels of .01 and .05, respectively.